

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 77 / Mayıs 1988 / 3.-DM

KÜRDİSTAN'DA DEVRİMCİ İTTİFAK

PKK ile YNK arasında ittifak protokolü imzalandı

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN ile YNK Genel Sekreteri C. TALABANI İttifak protokolünü imzalarken

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN ile YNK Genel Sekreteri Celal TALABANI, 1 Mayıs 1988 tarihinde yaptıkları ortak bir açıklama ile her iki hareketin bir ittifak protokolü üzerinde anlaşmalarını ve bunu imzaladıklarını belirttiler.

Nisan ayı ortalarında, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN başkanlığında YNK heyeti ile YNK Genel Sekreteri Celal TALABANI başkanlığında YNK heyeti arasında görüşmeler yapıldı. Bu görüşmeler süresince dünya, bölge gelişmeleri değerlendirildi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin sorunları ve çözüm yolları tartışıldı. Mevcut gelişmelerin değerlendirilmesi arından her iki güç kendi aralarındaki ilişkileri değerlendirdiler.

Kürdistan'da giderek daha fazla işlenen hissettiren ve şartları da olgunlaştıran ittifaka gitmeyi, bütün bu değerlendirmelerin sonucu olarak iki hareketin temsilcileri karar altına aldı. Heyetler arasında yapılan görüşme, bir ittifak protokolünün PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN ve YNK Genel Sekreteri Celal TALABANI tarafından imzalanması ile sonuçlandı.

PKK ile YNK arasında imzalanan ittifak protokolü, Kürdistan bağımsızlık mücadelesi tarihinde ileri bir adım teşkil etmektedir. Düşmanın halkımızın birliğini parçalamaya çalışırken, gerçekleştiren bu ileri adım her iki parçada birliği daha da güçlendirecek bir adımdır. Nitekim her iki hareketin genel sekreterleri kamuoyuna yaptıkları açıklamada bu ittifakın diğer kişi, grup ve partilere de açık olduğunu ifade ettiler. Ayrıca Kürdistan halkının kurtuluşundan yana olan bütün kişi, grup ve partileri aralarındaki çelişkileri uzlaşmaz noktaya vurdurmamaya, görüşme ve ilişki yöntemi ile bunları çözümlenmeye çağırıldılar. PKK ve YNK Genel Sekreterleri yaptıkları açıklamada, her iki parçada da gelişen tasfiyeci, bölücü eğilim, akim ve anlayışlara karşı mücadele edeceklerini de belirttiler.

PKK ile YNK arasında imzalanan ittifak protokolü, halkımızın kurtuluş tarihinde ileri bir adım olmakla birlikte, birliği güçlendiren ve geliştirilen bir girişim olduğundan dolayı; da takdirle karşılanması gereken bir belgedir. Bu belgenin, halkımızın kurtuluş mücadelesinde gerekli karşılığı bulacağı ve yapması gereken etkiyi yapacağı inancındayız.

12 Eylül Rejimi Önemli Bir Bunalım ve Çözumsuzlük Sürecini Yaşıyor

6 sayfa

GERİLLA GÜNLÜĞÜ:

Gösté Dağı'nda 24 Saat

9 sayfa

PKK 10. YILI:

Devrimci Pratikten Bazı Dersler

21 sayfa

Aydın Cezaevinde FKBDK

1 Mayıs'ı Kullandı

Son sayfa

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın değerlendirilmesi

PKK'DE STRATEJİK VE TAKTİK ÖNDERLİK SORUNU

"Sürekliliği hücum ruhuna yaşayan devrimcinin ciddi örgütsel ve eylemsel görevleri vardır. Ve bunun olanakları mevcutken böylesine devrimci nasıl yerinde durabilir? Propagandanın tutulmuş bizzat eylemin içinde yer alması kadar ırtına gibi eser. Zaten bir militanın karakterini belirleyen tarihin o anki görevleri ve dayatmalarıdır. Tarih bu dönemde bizden neyi istiyor? Bu konuda belirlemiş görevlerin yerine getirilmemesi hayatiyetli ortalardır. O halde, pratikliği üzerine yürüyüp yürümeyi bir mesele yapmak, bunu tekrar gerekmediği halde tartışmak çok yanlışır. İyi görev adamı, güçlü ve ayrıntılı plan ve yöntemlerle, bir on yapar; bir silahı, küçük bir imkanı, bir ilişkiyi, bir dostluğu nasıl değerlendirmesi gerektiğini bilerek, bunları muazzam ölçülerde hem de fazla zorlanmadan geliştirir..."

YAZISI ORTA SAYFADA

Halk Savaşımız Gelişiyor

Bahar Atılımı yaygın bir şekilde gelişen eylemlilik ve ulusal kurtuluş savaşımızın yeni zaferleriyle sonuçlanırken, yaza halkımız daha gelişmiş eylem gücü, daha da büyüyen bir ordu kuvvetiyle giriyor. Faşist sömürgecilerin bahar atılımını engelleme ve mücadelemizin yaygınlaşmasının önüne geçme biçimindeki amaçları bir kez daha boşa çıkarıldı. Ulusal kurtuluş savaşımızı kitle desteğinden yoksun bırakma ve kitleselleşmesini önleme yönündeki amaçları da boşa çıkarıldı.

Kürdistan'da kış mevsiminin uzun sürmesine ve birçok alanda karn daha son günlere kadar olmasına rağmen, ARGK gerillaları bu elverişsiz koşullarda da eylem geliştirtileri ve ulusal kurtuluş savaşımızı daha da güçlendirmeyi başarmışlardır.

Botan, Mardin ve Serhed eyaletlerinde yayınlaştan eylemlerimiz, sömürgeci düşmana ağır bir kayıba yaşattı. Ulusal kurtuluş eylemliliğimiz, az bir kayıpla, düşmana tarihinin en ağır yenilgilerini tattırdı.

Nisan sonu ve Mayıs ayı içerisinde gerçekleşen bir dizi eylemde, savaşımızın ulaştığı boyutun hangi düzeylere ulaştığı çok açık bir şekilde görülmektedir. Son bir aylık bilanço bile halk savaşımızın içinde bulunduğu aşamanın büyüklüğünü çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Böylece bir savaşgücüne erişen halkımız direniş savaşını daha da geliştirmeyi başacaktır.

Yoğunlaşan ulusal kurtuluş savaşımız karşısında sömürgeci yö-

Devamı 2. sayfa

DIYARBAKIR VE AYDIN CEZAEVLERİNDE YENİ DİRENİŞ DALGASI

İnsanlık onurunun çiğnellmediği ve en yükseklerde tutulduğu zindanlarda faşist sömürgecilerin yeni saldırılarına karşı, PKK'li savaş esirleri yeni bir direniş dalgası başlattılar. Peş peşe gelen direniş dalgaları, faşist sömürgecilerin zindanlarında yaratmak istedikleri teslimiyete ağır bir darbe vurma kalmamış. "Mazlumlarla verilen söze her ne pahasına olursa olsun bağlı kalınacağı" ortaya koymuştur.

Diyarbakır'da Zaler

Diyarbakır cezaevinin sivilce devredilmiş bahanesi ile faşist sömürgeciler, Şubat direnişine ile kazanılmış hakları yeniden almaya başladılar. Tutuklu temsilcileri adına açıklama yapan Sinan Cayan, Şubat kazanımlarına yenecek her saldırıyı; karşılama kararı olduklarına ortalaya koydu.

Bayan tutuklulara yönelik ola-

Devamı 2. sayfa

Şubat direnişini ve kazanımlarını Mustafa KARASU, M. Can YÜCE, Mehmet ŞENER, Fuat KAY, Yılmaz UZUN ve Hasan ATMACA değerlendirdi

Şanlı Şubat 1988 Diyarbakır Zindan Direnişini Kavrıyalım

Diyarbakır zindan kavgası, ülkemiz tarihinde yeni, onurlu bir sayfa daha açtı. Direnişle, kavgayla ete-kemçe burunmuş; direnişle, kavgayla birlikte anılan ve adeta önüne özsözleşen Diyarbakır zindanları, Mazlumların, Hayirilerin, Kemalilerin, Ferhatlıları ve daha onlarca direnen cesaretle, inanca, enğin bir özerkliği yükselterek taşıdıkları direniş bayağı, özgürlük ve bağımsızlık sancısı zindan burcuna dikildi. Şubat '88 direnişimiz aynı çizginin, aynı kavramın görkemli bir devamı, zindan burcuna dalgalanan direniş bayrağının daha da yücelerde dalgalanmasıdır.

Ve Şubat '88 direnişimizi bu ka-

Devamı 16 sayfa

Botan ve Serhed Eyaletleri PKK İ. Konferansı Başarıyla Gerçekleşti

13-15 Aralık 1988 tarihinde toplanan Botan ve Serhed (Kars, Ağrı) Eyaletleri PKK İ. Konferansı, çalışmalarını tamamlayarak başarıyla sonuçlandı. Kongre yetkilileri konuşmalarını yürüten Botan ve Serhed Eyaletleri PKK İ. Konferansı, Partimizin, eyaletlerimizin sandığı en üst karar organı olarak gerçekleştirdi. Mücadele pratiğimizin bir zirvesini oluşturan Konferansımız, uzun süren hazırlık çalışmalarından sonra resmi oturumları halinde toplandı.

Devamı 3. sayfa

Kürdistan'da Devrimci İttifak Anlayışımız

Bugün gerek Kürdistan'ın ulusal ve toplumsal koşullarında ortaya çıkan gelişmeler, gerekse de komşu ulusların arasında mevcut olan çelişki ve ilişkilerin varlığı düzey, devrimci bir ittifak için şartların hızla olgunlaşmasına yol açtığı gibi, bunu gerekli de kılmaktadır. Bu gelişmeler, içinde yer aldığımız bölgenin yapısında meydana gelen ve giderek de yoğunlaşan ilişki ve çelişkilere yakından bağlı olduğu kadar, aynı zamanda uluslararası gelişmelerin de derin etkisi altında ortaya çıkmaktadır. İki ve üç koşulların bugün geldiği aşama Kürdistan'da devrimci ittifakların varlığını kaçınılmaz bir hale getirmektedir. Böylece ittifakla adım atmak, aynı zamanda tarihin bu dönemi gerektiği biçimde karşılaması anlamında da gelmektedir.

Bir ülkede devrimci gelişme için elzem olan ittifakların oluşması her şeyden önce o ülkedeki halkın ulusal, sosyal ve ekonomik koşullarının belli bir olgunluğa düzeyine varmasına bağlıdır. Koşulların devrimci dönüşüm için gereken olgunluğa ulaşmadıkça, devrimci irade ve bu temeldeki her türlü faaliyetle ne kadar yüklenilirse yüklenilse, köklü ve aktif devrimci dönüşümlerin sağlanamayacağı tarihin bir yasadır. Günümüzde ise, bu gerçeklik daha açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. Tarihin bu yasasını gözönünde bulundurmadan, bunu hesaba katmadan yürümeye çalışmak, sonu iyi olmayan bir yolda yürümeye ile özdeşir. Biz adanmışlar atarken, yine bu konudaki düşüncelerimizi ortaya koyarken, bu gerçekliği gözönünde bulunduruyoruz. Değerlendirmelerimiz de bu gerçeklikle sıkı sıkıya bağlıdır.

Kürdistan'da yüz yıllardan beri süregelen yabancı egemenliğin yol açtığı kapalılık; ve bu kapalılık içerisinde ülkemizin sürekli savaş alanlarına dönüştürülmesi ile birlikte geliştirilen katliamlar, Kürd halkının kendi özgür iradesi ile ulusal ve sosyal gelişme yoluna girmesini engellemiştir. Halkımızın kendi iç dinamikleri ile gelişmesi engellendiği gibi, hakim ulusların toplumsal düzeni içerisinde

Devamı 4. sayfa

Halk Savaşımız Gelişiyor

Baştarafı 1. sayfa

neticiler ve basın acizliklerini yeniden ıtırak etmeye başladılar. Mücademizin ciddi bir güç haline geldiğini ve devletin bununla öyle kolay bir şekilde başa çıkamayacağı ve hatta engel olamayacağı basının sayfalarında sık sık işlenmeye başlandı. Bütün bunlar, halkımızın ARGK eliyle yürüttüğü savaşın ortaya çıkardığı gerçeklerdir. Nusaybin çatışması, ARGK'nin gücünü ortaya koymasına açısından önemli bir aşama ve dönemeci oluşturmaktadır.

Bahara böylesine yoğun bir güç birikimi ile giren ARGK, son bir ay içerisinde onlarca eylem geliştirdi; sömürgeci ordudan onlarca asker, özel tim ve köy korucusu ile ajanları cezalandırdı.

Derسيم alanında gerçekleştirilen bir dizi eylemde, 4 faşist öğretmen cezalandırıldı ve asimilasyon kurumu olan 2 okul ise yakıldı. Sömürgeci ordu ile meydana gelen diğer bir çatışmada ise aralarında subayların da bulunduğu 6 düşman askeri öldü veya yaralandı.

22 Nisan'da Şemdinli'de Muska bölüğüne karşı bir baskın düzenleyen ARGK 21 Mart Gerilla Birliği 3 astsubayı, 1 başçavuşu ve 2 askeri öldürdü, 9 eri de yaraladı. Eylemde B7, Afarof gibi roket atar ve orta otomatik silahlar da kullanılan gerilla birliği, düşmana aman vermeden peşpeşe darbeler vurdu. Gerilla birliğinin seri atışları karşısında panikle kaçan ve karşı koyma gücünü kendisinde bulamayan düşman birliği öldü ve yaralılarla 3 helikopterle taşıdı. Eylem yörede büyük bir ekti yaralı, halkın coşkusunu daha da artırdı.

Mayıs ayı başlarında Şırnak yakınında ARGK birliği ile sömürgeci ordunun bir operasyon birliği arasında çıkan çatışmada 16 asker öldürüldü. Çatışmada oldukça kanlı olan yaralı sayısı hesaplanamamıştır. Öldü ve yaralılarını Cizre hastanesine taşıyan sömürgeci, çatışmayı ve sonuçlarını halktan gizlemeye çalıştırsa da başarılı olamadılar.

Yine aynı dönemde, Şırnak'a bağlı Destişale ve Derşev köyleri arasında bulunan pus noktasında bekleyen dört timlerden 6'sı, ARGK birliği tarafından kurşuna dizildi.

14 Mayıs'ta Doğubeyazıt'da ARGK birliği tarafından bir pullama eylemi gerçekleştirildi. Eylem sırasında polis devriyesine de pus kuran ARGK birliği, devriye geçen polislerle çatışmaya girdi. Çatışma sonucunda 2 polis öldürüldü, diğerleri yaralandı.

Şırnak'ta gerçekleştirilen diğer bir eylemde ise, 4 tane ajan-ihbarcı öğretmen cezalandırıldı.

Şırnak'ın Siyazi köyünde gerçekleştirilen diğer bir eylemde 20 çete cezalandırıldı. ARGK birliğinin bütün uyarılarına rağmen, koruculukları vazgeçmeyen ve uşul kurtuluş mücademize karşı

ağır suçlar işleyen çetelere karşı gerçekleştirilen eylemde, suçlu bulunan 20 çete kurşuna dizilerek cezaları infaz edildi. Yine Şırnak'ın Navyan köyünde de 14 çete cezalandırıldı.

Uludere'nin Kror köyünde ARGK birliği ile sömürgeci ordu gücü arasında çıkan ve uzun bir müddet devam eden çatışmada 30 asker öldürüldü. Ayrıca çatışmada, birçok askerde yaralandı. Gerçekleştirilen diğer bir eylemde ise, 4 korucunun ayağına ibret olması için nal çakıldığı bildiriliyor.

22 Mayıs'ta Çukurca'nın Üzümlü ve Köprülü köyleri arasında meydana gelen bir çatışmada, sömürgeci ordudan öldü veya yaralı olarak kayıp olduğu bildiriliyor. Çukurca'da gerçekleştirilen diğer bir eylemde ise, 4 korucunun ayağına ibret olması için nal çakıldığı bildiriliyor.

Van'da halk milisleri tarafından gerçekleştirilen bir patlamada 30 ton patlayıcı madde havaya uçuruldu.

Kars-İğdir arasında bulunan bir polis karakoluna karşı düzenlenen saldırıda, 2 polisin öldüğü açıklanmış da, öldü ve yaralı sayısının daha fazla olduğu bildirilmektedir. ARGK gerillaları eylemde roketatar ve orta otomatik silahlar da kullandılar.

Midyat-Kerboran'da ARGK birliği ile sömürgeci ordu birlikleri arasında günbuyu devam eden çatışmada 14 asker öldürüldü, bir çoğu da yaralandı. Çatışmada ARGK birliği kayıp vermedi.

Mayıs ayı başlarında, Mardin-Derik'te SHP işle başkının evi tarandı ve düşmanca faaliyetleri içerisinde olan bu şahıs uyarıldı. Mardin-Gercüş'te çetelere karşı gerçekleştirilen eylem sonucu bir çok çete öldü ve yaralı olarak etkisizleştirildi.

Kiziltepe'de devriye gezen bir düşman birliğine karşı düzenlenen saldırı sonucu 2 beki ve 5 polis ölüme cezalandırıldı.

Nusaybin'de gerçekleştirilen bir eylemde ise ARGK birliğinin düşmana ibhar eden bir ajan-ihbarcı öldürülerek Çelik vuruldu. Başını Abdukerim Darbin'ın çektiği, bu ihbaratına karşı düzenlenen eylem sonucu 10 hain kitlelerin de onaylı kurşuna dizilerek, cezaları infaz edildi.

Uludere-Şırnak arasında bulunan bir bölgede ARGK birliği ile faşist ordu birlikleri arasında gündüz bir çatışma meydana geldi. Çıkan çatışmada 1 asker, 1 korucu öldürüldü, 1 asker de ağır yaralandı. ARGK birliği ise çatışmada kayıp vermeden üş alanına çekilmeyi başardı.

1 Mayıs'ta Nusaybin'de meydana gelen diğer bir eylemde ise, 5 asker öldürüldü, içlerinde yüksek rütbeli subayların da bulunduğu 10 asker de ağır yaralandı.

Nusaybin'de gerçekleştirilen diğer bir eylemde ise, iki petrol tan-

keri yakıldı. Petrol tankerlerinde başlayan yangın sonucu araçların tamamen kullanılmaz hale geldiği bildirilmektedir.

3 Mayıs'ta Kiziltepe'de, başta seyir jandarma alayı olmak üzere üç ayrı noktaya saldırı düzenlenmiştir. Polis ve jandarma karakolunun da hedeflendiği eylemde 1'i subay olmak üzere 5 asker öldürüldü ve sömürgecilere ağır kayıp verildi. Gece saatlerinde 3 ayrı koldan Kiziltepe'ye giren ve jandarma alayı, polis ve jandarma karakolunu hedefleyen ARGK birliği eylemde kayıp vermeden, başarıları bir şekilde çıktı.

Mardin-Yemişli'de ARGK birliğinin kurduğu bir pus uyleminde ise, 4 tane özel tim mensubu cezalandırıldı. Pusuya düşürülen özel

tim birliği ile ARGK gerillaları arasında çıkan çatışmada, özel tim birliği kaçarak kendisini kurtarmak istediye de, ARGK gerillalarının seri ve isabetli atışı karşısında 4 öldü verdi. Ayrıca birlikten yaralılarının da olduğu söylenmektedir.

Kiziltepe'de Mayıs'ın ilk haftası içerisinde gerçekleştirilen diğer bir eylemde ise, bir milis-çete ölüme cezalandırıldı.

5 Mayıs günü, Derik-Deresu karakoluna karşı gündüz bir baskın eylemi gerçekleştirildi. Baskın esnasında düşmana karşı seri atışlar yapan ARGK birliği ağır silahlar da kullandılar. Baskın esnasında düşman gücünden çok sayıda öldü ve yaralı olduğu bildirilmektedir.

Atman köyünde gerçekleştiril-

len diğer bir eylemde ise, bir ajan ölüme cezalandırıldı.

Kayabağ jandarma karakolu saat 15.00 sıralarında ARGK birliği tarafından tarandı. Taranma sonucunda düşmanın çok sayıda öldü ve yaralı verdiği bildirildi.

10 Mayıs günü, Aren köyü Espiyek mezarında ARGK birliği ile sömürgeci ordu arasında saat 17.15'te bir çatışma meydana geldi. Çatışma sonucu 4 asker ağır yaralandı.

22 Mayıs günü Kilis'in Sabuncu köyü yakınlarında, bir sınır devriye birliğine karşı saldırı düzenlendi. Saldırıda 2 düşman askeri öldürüldü, bir çoğu da yaralandı. ARGK gerilla timi ise çatışmada kayıp vermeden, dağılık alandaki üşlerine çekildi.

DIYARBAKIR VE AYDIN CEZAEVLERİNDE YENİ DİRENİŞ DALGASI

PKK'li savaş esiri Mehmet ŞENER'in annesi Salih ŞENER, daha önce de kendisini yakacağını söylemişti.

Rahime ŞAHİN ananın kibriti çakıp direniş geç- tiği an

Baştarafı 1. sayfa

rak uygulanan saldırıları, protesto etmek amacıyla 1 günlük uyarı açığı grevine giden savaş esirleri, Şubat kazanımları uygulanmadığı takdirde, süresiz açığı grevine gideceklerini açıkladılar. Şubat kazanımlarına yönelik saldırıların ardından savaş esirleri 14 Mayıs'ta süresiz açığı grevine başladılar. 15 Mayıs'ta ise tutuklu aile ve yakınlarından 20 kişilik bir grup da, cezaevindeki açığı grevi ile dayanışma amacı ile açığı grevine başladılar. Savaş esirleri istekleri yerine getirilmezse ölüm orucuna başlayacakları yönündeki açıklamayı da aynı gün yaptılar.

Savaş esirlerinin kararı direniş karşısında faşist zincirancılar geri adım atarak, isteklerin kabul edildiğini ve Şubat'ta kazanımları olan hakların gerçekleştirildiğini söyleyip yapacaklarını açıkladılar. Haklarını tekrar alan cezaevi direnşçileri, açığı grevini sona erdirdiler.

Analardan Analara Çağrı

Dişarbakır cezaevinde açığı grevi ile dayanışma eylemi içinde olan tutuklu aileleri yeni bir eylemde gerçekleştirildi. 16 Mayıs günü açığı grevinde olan Mehmet Şener'in annesi Salih Şener ile Mehmet Şener'in annesi Rahime Şahin üşlerine benzin döküp kendilerini yakma üşretileye cezaevlerindeki uşmaları protesto ettiler.

İki tutuklu anası, Dişarbakır Bediye binası önünde ve şehrin en işlek caddesi üzerinde eylemlerini gerçekleştirtiler. Eylem anları bir açıklama yapan Salih Şener: "Çocuklarımızı derde insanca muamele görmüyor, onlar açığı grevinde bızda onlarla dayanışma için-

deyiz. Adalet istiyoruz" dedi. Daha sonra her iki tutuklu anası üşlerine benzin dökerek, ateşe verdiler. Gündüz saat 14.00 sıralarında gerçekleştirilen eylem, çevreden yetişenlerin ateşi söndürmesi ile sona erdi. Her iki tutuklu anası eylemde çeşitli yerlerinden yanık yaraları aldı.

Mehmet Şener'in annesi Salih Şener, "insanca muamele yapılmadığı takdirde kendisini yakacağımı" daha önce de birkaç kez açıklamıştı. Savaş esirlerine uygulanan baskı ve zulüm karşısında, tutuklu anaları kendilerini yakarak protestolarını dile getirdiler.

By eylem aynı zamanda bütün tutuklu analar ile bütün Kürdistanlı analara da bir çağrı. Evlatlarını yüce direniş yanında yer alan analar, her Kürd anasının da, haklı uşu bağışsızlık davası yanında yer alması gerektiğini açık bir gerekçelerle, bu eylemleri ile bir kez daha gösterdiler.

Bu iki yiğit Kürd anası, aynı zamanda Kürd kadını ve anasının yiğitliğinin bir örneği de oldular. Kürd kadınına doğru bir uşul kurtuluş mücademesi etrafında bir araya geldiklerinde naci kahrmanlıklar yaratacaklarını, bütün anaları bir çağrıya da içinde taşıyan bu eylemleri ile gösterdiler. Kürd anasının yiğitliğinin simgesi olan bu analarımız sadece bir evlat sevgisi ile değil, yüre sevgisi ile de bu eyleme başvururlar. Belki onlar, iki savaş esirinin analarıydılar, ama her şeyden önce bütün savaş esirlerinin analığını üstlenmişlerdi.

Bütün analarda bu çağrıya kulak vermemi, uşul kurtuluş savakında evlatların yakın bir destek sunmaları.

Aydın Cezaevinde İyşan

Sömürgeci faşist devleti son dönemlerde cezaevlerinde bulunan devrimci tutuklulara karşı yeni kompolar geliştirmeye başladı. Bunun son bir örneği ise Aydın cezaevinde yaşandı.

Aydın cezaevinde PKK'lı savaş esirleri üzerinde öleden beri benzeri uygulamalar vardı: PKK'lı savaş esirleri, bu cezaevi Dişarbakır cezaevinin sürgün edilerek, gönderilmiştir. Son olarak da 29 savaş esiri Dişarbakır'dan bu cezaevine sürgün edildi. Savaş esirlerinin bu şekilde, bu alana sürgünü yeni faşist saldırılara ve kompolarına haz hale getirmek içindi. PKK'lı savaş esirleri ellerinden düşürmedikleri direniş bağları ile sömürgeciğin oyununu burada da boşa çıkardılar.

22 Mayıs günü cezaevinde ariama yapmak isteyen, sömürgeci birlikteliği savaş esirleri arasında bir çatışma meydana geldi. Çatışmada polis ve jandarma birlikleri kullanan sömürgeci, gaz bombası, jop ve gibi araçları kullanarak, tutukluların büyük bir kısmını yaraladı. Aydın cezaevinde halen 400'ün üzerinde savaş esiri bulunuyor. PKK, SVP, THKP-C/ Açililer, THKP-C Çayan Sempatizanları gibi hareketlerden savaş esirlerinin bulunduğu Aydın cezaevinde çatışma esnasında binada yangın da çıktığı bildirilmektedir.

Sömürgeci birlikteliği cezaevine kimseyi yaklaştırmadığı ve vur emri çıkardığı ve ışıyan bastırarak için büyük bir askeri güç kullandığı bildiriliyor. Cezaevinin durumu hakkında ise dişarı herhangisi bir şağılık haberini ulaşması engelleniyor. Halen gerilimin devam ettiği cezaevinde, tutukluların yaşam tehlikesi içinde olduğu belirtiliyor.

Botan ve Serhed Eyaletleri PKK I. Konferansı Başarıyla Gerçekleşti

Baştafı 1. sayfa

Botan ve Serhed Eyaletleri PKK I. Konferansı kendisine yüklenen önemli rol gereği, koşulların ürünü olarak toplandı. Savaş pratiğimizin kendisini iyice dayatan acil sorunları karşısında kapsamlı çözüm gücü olarak gündeme giren Konferansımız, yeterli bir bilimsel, zengin bir içerik ve güçlü bir siyasal muhteva ile çalışmalarını yürüttü. Eyaletlerimizde, şimdiye kadarki mücadele pratiğinin ve muazzam kazanımların en son doruğunu ve üst düzeyde temsilini teşkil eden Botan ve Serhed Eyaletleri PKK I. Konferansı, ulusal kurtuluş savaşımız açısından belirgin bir yere sahiptir. I. Konferansa, bu konumunu ve önemi, ulusal kurtuluş savaşının temel savaş bölgesi olarak eyaletlerimizdeki mücadele tarihinde yeni bir dönüm noktası oluşturmuştur, yeni Konferansın gerçekleştirdiği koşullar ve ortam ile yüklenmiş görevler sağlamaktadır.

Botan ve Serhed Eyaletleri PKK I. Konferansı, dünya ve Ortadoğu sahında birtakım yeni olgularla birlikte, gerek sosyalizm, gerekse de emperyalizm cephesinde, yine basta Irak-Irak savaşı ve Filistin odaklarında önemli siyasal gelişmelerin yaşandığı, ama çözüm-süzlük ve çıkmazda devam ettiği koşullarda toplandı.

Konferansımızın yapıldığı dönem, bu siyasal konjktür içinde, özellikle Türkiye ve Kürdistan'da devrim ve karşı-devrim mücadelesinde önemli gelişmelerin yaşandığı koşullara denk düşer. Türkiye'de ağırlaşarak devam eden ekonomik bunalım ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Türk siyasal rejiminin istikrarı kavuşmasını engellemektedir. Yapılan referandum, seçim ve de burjuvazinin ve bizzat iktidarı kendi içine kendi çelişkilerini hafifletmesini, aksine ağırlaştırmıştır. Bu bunalım ile halk muhalefetine artan dayatmalar, rejimin bütünlüğünü büyük oranda parçalamıştır. Rejim, hızla aşınmaktadır. Onun içindir ki, Türkiye'de DYP, Sosyal-Demokratlar alternatifini yeni siyasal çözüm ve alternatif iktidar hazırlıkları yönünde kazanmıştır. Böylece halk muhalefetine radikalleşmesinin önüne geçilmekte istenmektedir.

Kürdistan'da ise, Kürdistan gereği ve sömürgeci egemenliğin resmen iftiralı demek olan özel valilik, özel kolordu ve politik uygulamalar tutmaması, aksine bunlar devrimin yaralandığı gelişmeler olmuştur. Faşist rejimin iyice zayıflamasına karşılık Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin, artık Türkiye'deki tüm siyasal gelişmelerdeki belirleyici olma konumu iyice netleşmiştir. Mücadelemiz, Türkiye'de her alandaki bunalım, bunalım derinleşmesi, damgasını vurmakta, yitirilmektir. Bu konumla rejime ve sömürgeciye ciddi sarsıntılar yaratmaktadır.

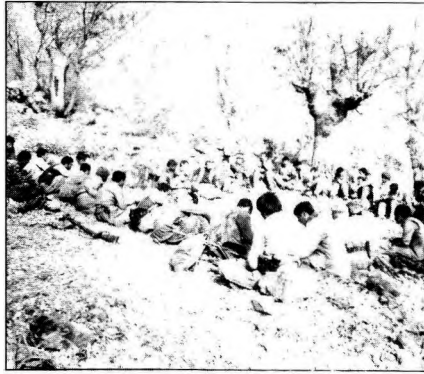
Türkiye ve Kürdistan genelinde yaşanan gelişmeler, özellikle 1987 eylemliliğimize, Kürdistan ve Türkiye'de devrimin olanaklarını belirgin bir şekilde artırmıştır. Bu temelde Kürdistan devrimi pratik gündeme iyice girerken, Türkiye devrim güçlerinin de, PKK'nın geliştirdiği direniş yoluna girmelerinin pratik olanaklarını iyice fazla-
laştırmıştır. Ülkemizde 1987 yılında yaşanan eylemlilikle, halk kitlelerinde inanç, güven ve destek neti-
sine sığınmış, devrim için örgüt-
leme ve savaşla kaldrım olanakları
güçlenmiştir. Referandum ve se-
çim sonuçlarının açıkça gösterdiği
gibi, halk kitleleri artık "kötülerin

içinden bir tane seçme zorunlulu-
ğuna" da fazla rağbet etmemekte-
dir. Ara cepheleşmeler, ara çözüm-
ler ortadan kalkma durumundadır.
Halk kitleleri asıl seçimi devrimden
yana yapmakta, gerçek çözümün
yana tavrı takinmektedirler. Dolayısıyla ara olgular hızla ortadan kal-
karak, sadece faşist rejim ve dev-
rimin öncüsü olarak PKK'nın, sal-
laşmanın tarafları durumunda kal-
ması egemen yön olmaktadır. Bu
durum, özdele artık Türkiye'deki
anlık mücadelesinin önüne geçmiş
olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mü-
cadelesi için güçlü atılımı gün-
deme sokmuştur.

Bu gelişmeler karşısında, Tür-
kiye'deki yumaşık sivil yöntem-
lerle devrimin önüne geçme cabası
narsel paralel faaliyetler, Kürdis-
tan'da gündeme gelmiştir. Kürdis-
tan Ulusal Kurtuluş Savaşının zafere
ulaşmasını engellemek ama-
cıyla Kürdistan için özerklik ve
alternatifler, kadro, örgütlenme gibi
unsurlarıyla birlikte yoğunlaş-
malarına başlamıştır. Buna paralel ola-
rak da, Kürdistan'da özel savaş
yeni biçim ve ilşkilerle geliştiril-
mekte, özel valilik, özel kolordu, çe-
tellek için örgütlenme ve özel savaş
yöntemleriyle Vietnam, Latin Ame-
rika, Irak vb. karşı-devrim deneyleri
temelinde pratikçe sokulmaktadır.

Botan ve Serhed Eyaletleri PKK I.
Konferansı, dünya, bölge Türkiye
ve Kürdistan'da böylece siyasal ge-
işmelerin olduğu koşullarda ve Kür-
distan zemininde, halkımızın
başında, sıcak savaş ortamında
çalışmalarını yürüttü.

Bu zeminde toplanan I. Konfe-
rans, eyaletlerimizde 1987 sağ tas-
fiyeciliğin yarattığı ortam ve so-
nuçlarına devrimci müdahale gücü
olarak gerçekleşti. 1987 faaliyetle-
rinde eyaletlerimiz ağır bir sağ tas-
fiyecilik olayı yaşadı. Birinci dere-
ceden savaş bölgesi konumunda olan ve ulusal kurtuluş mücadelesinde belirleyici yeri tutan Botan
ve Serhed Eyaletlerinde III. Kongre
çizgisinin gücü içinde mevcut
eşerliş koşullarda, kurtuluş savaşı-
mıza hamle yapmaya ve dönme
özgü görevleri, "Bir parça özgür
alan yaratma" şiarının gereklerini
yerine getirmenin olanakları var-
ken, yaşanan sağ tasfiyecilik bu
gelişmeye izin vermedi. Ortam ve
gelişmeler kendi damgasını vura-
rak gelişmelerin önünü tuttu ve den-
gebilir ki, kurtuluş savaşımızda şim-
diye kadar ortaya çıkan en büyük
zararları verdi. Çünkü bu tasfiye-
cilik olayı, Parti hareketimizde şim-
diye kadar görülen bütün tasfiye-
ci ve oportünist pratiklerin toplu de-
ney ve tecrübelerinden yararlandı.
Sağ tasfiyecilik, III. Kongre çizgisi
ve kararlarını eyaletlerimizde tersin-
den tasfiye, öyle uyguladı ve uygulad-
ı. Parti çizgisine karşı ilk mil-
liyet, anlayış, liberal yaşam ve
diğer proletarya düşü yaklaşımları
yayıldı. Yönetim-yönetilme, kadro-
lar, silahlı mücadele, cephe ve kitle
faaliyetleri gibi devrimin bütün te-
mel pratik sorunlarına karşı, tasfiye
eylemini bu temelde ısrarla etti. Eya-
letlerimizdeki Parti pratiğine ve
kadro-savaşçı yapısına karşı gerici
bir savaşçı böylece yürüttü. Parti değer
ve kazanımlarını üzerinde ege-
menlik kurmak için, Parti yapısı
üzerinde bu şekilde oynadı. Böylece
her türlü gelişmeye yaratılacak
okalan III. Kongre çizgisi ve karar-
larının gücünü boşca çarpmak iste-
di. Bu gelişmeler ortamında Parti,
esasta, sadece talimatlar düzeyinde
temsil edildi. Partiyi temsil etme-
si gereken pratik yönetim ve kadro-
lar görevlerine gereğini sahip
çıkamadılar. Aksine bu kaynaktan

çıkarak yetimez devrimcilik ve yanlış
anlayışlar, tasfiyeciliğin faaliyetle-
rine yemey vererek olumsuzluk-
lara destek sundu. III. Kongre çiz-
gisi uygulanmadığından, ortamda
muğlaklık, karışıklık egemen oldu.
Kadro ve savaşçıları yanlış anla-
yıslardan ve yetmezliklerden anın-
dırılıp güçlendirileceklerine, tersine
gücünden yoksunlaştırılarak, prole-
tarya dışı gerici yapılar malatlar doğrultusunda
biçimlendirilmelerinin faaliyeti yürüt-
tüldü. Sağ tasfiyecilik, böylece so-
nuçta mevcut sorunları ağırlaştır-
mış, suni sorunlar ürettiği, ortamı
çözüm-süzlüğe, çıkmaza sürükleye-
miştir. Alan pratiklerinde mücade-
lemizin güçlü gelişmesini önlemiş,
başarı oranını anırlamış ve ciddi
zararları yol açmıştır. Parti gücün-
de, kendine güven, kararlılık ve
kazanma azmı zayıflatmıştır.

Gelişmeler karşısında Partimiz-
in, Parti Önderliğimizin, başından
beri yaptığı müdahaleler, yöneti-
mimiz içinde bulunduğu durumdaki
dolaylı pek etkili olmaması, sonuç
alamamıştır. Bu gelişim seyri so-
nucunda Botan ve Serhed Eyalet-
leri PKK I. Konferansı en kapsamlı
ve köklü müdahale olarak gün-
deme gelmiştir.

I. Konferansı, Botan ve Serhed
Eyaletlerinde, III. Kongre çizgisinin
alanına taşınarak yaşanan bu olum-
suzlukların aşılması, ağırlaşmış ol-
turan mevcut sorunlara, III. Kongre
kaynak alınarak gereken düzeltme
hareketinin yapılması ve bu esaslar
üzerinde yeni mücadele dönemi-
nin güçlü bir şekilde hazırlanma-
sı amacını taşımaktadır.

Çalışmalarını, III. Kongre özü-
mlemeleri, ve Parti Önderliğinin
yeni döneme özgü talimatları te-
melinde, III. Kongre esprisiyle yü-
rüten I. Konferansı, hazırlik çalış-
malarını resmi toplantılarla olmak üzere
iki aşamada gerçekleştirdi. Kapsamlı
bir muhteva, güçlü bir katılım ve
zengin tartışmalarla, değerlendiri-
melerle yürütülen çalışmaların he-
de, Parti yapısında III. Kongre
çizgisinin kavranmasını, kişiliği
yasınmasını ve bu temelde pratikçe
uygulanmasını sağlamaktır. Böyle-
likle, yeni dönem başarılı kılın-
ması için gerekli olanakları yarat-
mak. Onun içindir ki, çalışmalar
temel olarak III. Kongre çizgisi ve
tarzının, Parti Önderliğimizin ta-
limatlarının, kadro ve savaşçı yapı-
mıza özümlemesi, sağ tasfiyecili-
ğinin mahkum edilmesi, eyalet-alan
faaliyetlerinin değerlendirilmesi ve
bu temelde faaliyet raporlarının
ortaya çıkarılması, eğitimi ve özeleş-
tiiri uygulamalarının gündemeleş-
mesi ve yeni döneme özgü uygulama
kararlarına ulaşılması kapsamında
yürütüldü. Bu esaslar üzerinde ge-
lişen I. Konferansı, böylece yeni

mücadelede dönemi için kararlılık
düzeyinin oluşturmaya yönelik ge-
revlerini yerine getirdi.

PKK Botan ve Serhed Eyaletleri
I. Konferansı, zafirin yarattığı III.
Kongre çizgisi ve III. Kongre esprisi-
ni bu alanlara taşımıştır. Partimiz-
in, devrimin geleceğinin ortaya
çıkarmasına esas basarı zeminini
temel güvencesi olan III. Kongre
çizgisi, 1987 faaliyet yılında tasfiye-
ci tarafların kendilerini kitleler-
den, eyaletlerimizden toplu oynat-
tırarak, III. Kongre süreci bazı
hesaplar uğruna ilkel-milliyetçi ve
burjuva yorumlardan geçirilerek,
Parti pratiği ve Parti yapısına ter-
sinden uygulandı. III. Kongre çiz-
gisi adına, alanlarımızda ilkel-mil-
liyetçi "çizgi" ve taktiler, kemalist
düşürlü taşırdı. Dolayısıyla bu
konuda bir kafa karışıklığı ve belirsiz-
lik yarattı. Gerçekleşen Botan
ve Serhed Eyaletleri PKK I. Konfe-
ransı, iste bu gerçekliğe karşı dev-
rimci müdahaleyi yaptı. Bu konuda
yapılan geniş çalışmalarla, Parti
pratiğimiz ve Parti yapımız düze-
yinde, düşünce, anlayış ve yaşama
III. Kongre çizgisi ve III. Kongre
sonuçlarını taşıma, kavratma ve
bu temelde pratikçe yasınma
faaliyetini başarıyla yürüttü. III.
Kongre çizgisi ve kararlarını ters-
yüz edilmişliği, bunlar üzerin-
deki çarpıtma ve demagojileri açığa
çıkarak, III. Kongre çizgisi ve
kararlarının gerçek değeri, anlamı ve
doğru izah tarzını alanımıza aktar-
dı. Bu temelde III. Kongre çizgisi ve
onun doğru temsilini nasil olacağı
sorununa netlik kazandı.

Botan ve Serhed Eyaletleri PKK
I. Konferansı, sağ tasfiyeciliğin tas-
fiye etmiştir. Gerçekleşen Konfe-
ransımız, eyaletlerimizde yaşanan
sağ tasfiyeciliği yaygınlaştıran ge-
nelde Partimizin ve özdele III. Kongre-
mizin, yine Parti Önderliğimizin
yeni döneme ısıt tutan talimat ve
çözümlemeleri temelinde, bu tasfiye-
ciliğin kapkara gerçekliği bütün
yönleriyle değerlendirilmiştir, da-
yandığı toplumsal ve tarihsel zemi-
nini, amaç ve hesaplarını ve kul-
landığı yöntemleri açığa çıkararak
mahkum etmiştir. Sağ tasfiyeciliği
yasınmasını ve bu temelde gelişen
zararlı sonuçları orta yere dök-
müştür.

Böylece sağ tasfiyecilik ve bu-
nda temsili bulan olumsuzluklar,
yararlımsı olan bulanık ve yanlışlığı

ortam, bundan kaynaklanan Parti
dışı anlayış ve yaşam biçimleri hu-
suslarında Parti yapısı aydınlatıl-
mıştır. Bu konudaki çalışmalar bir
bütün olarak yapımızın katilimini
sağlamıştır. Parti yapımızda, III.
Kongre çizgisi ve anlayışlarıyla do-
nanımın olanaklarını sunmuştur.
1987 pratiğinde ortaya çıkan olum-
suzluk, başarsızlık ve zararların
muhabesini yaparak, buna kay-
naklık eden kışkırdıcı yanlış, tas-
fiyecilik eğilimleri açığa çıkarmış ve
geliştirdiği özeleştiir süreciyle bun-
ların üstüne yürümüş, teşhir ve
tecritini yapmıştır. Sağ tasfiyecili-
ğinin, 1987 döneminde özeleştiirler
konusundaki yakıcı, tüketici ve entri-
kacı yöntemlerin karşısına, bu ko-
nuda Parti üslubunu uygulamaya
yönelmiştir. Parti yapımızın ortak
katılımıyla yapılan güçlü aydınlat-
malar ve gösterilen çözüm yolları,
kişilik dönüşüm için ciddi değer
ve olanakları ifade etmektedir.

Botan ve Serhed Eyaletleri PKK
I. Konferansı, ulusal kurtuluş mü-
cadelemizin eyaletlerimizdeki yeni
dönem hazırlarını güçlü bir şe-
kilde yapmıştır. I. Konferansımız
kapsamlı doğrultusunda yapılan
bütün çalışmaya ve değerlendirmeler,
ortaya çıkartılan sonuçları, yeni
dönemin başını kılmasını için güçlü
değer ve olanaklardır. Konferan-
sımız, yeni dönemin temel sorunları-
nın, geçmiş mücadelelerin pratiği-
mizin eleştirisi ve çıkarılan dersler
temelinde yetkin uygulamaya
kararına ulaşmıştır. Güçlü bir katılımla,
Parti örgütlenmelerimizin geliştiril-
mesi, ulusal kurtuluş cephesi ve
kitle faaliyetleri, ARGK'nın örgüt-
lenmelerini, gerilla savaşçı sanatını
yeni yetkinleştirmesi, ulaşılma, lo-
jistik, çeşitliliğe karşı mücadele,
askerlik yasasının doğru uygulan-
ması, eğitim, basın-yayın gibi sa-
vas sorunları, pratikçe ilişkin yöne-
liyle tartışılıp, yeterli kararlarla bağ-
landı. Faşist Türk sömürgeciğinin
ulusal kurtuluş mücadelemize karşı
son sınırına kadar geliştirdiği
özel savaş faaliyetlerinin boşca
çıkarılmasını taktik üstalığı gerek-
tirdiği konusunda atılacak adımlar
hususunda netliğe ulaşıldı. Her so-
runun çözümünde taktik önderli-
ğin rolü, doğru yönetim ve yön-
etime konularında yoğun tartışma-
lar yürütülerek Parti yaklaşımı net-
çe ortaya konuldu ve kavrandı. Bu
gelişmeler, Konferansa alınan ka-
rarlar ve bütün bir mücadele prati-
ğindeki olumsuzluk, yanlışlık ve ek-
sikliklerin ortaya çıkarılması, yine,
Parti yapısına sağlanan çok yönlü
gelişme ve diğer kazanımlar, hazır-
likler, yeni dönemin zafiri için ge-
nerken zemin oluşturmaktadır. Ulu-
sal kurtuluş mücadelemizin, eya-
letlerimizdeki yeni savaş dö-
neminin zeminini böyle döşeyen Bo-
tan ve Serhed Eyaletleri PKK I.
Konferansı, bu açıdan Parti tarihi-
mizde önemli, yeri belirgin olan bir
kazanımdır. Konferansımızın ya-
rattığı bu gelişmeler temelinde, fa-
şist Türk sömürgeciğinin özel sa-
vas politikasını yeniliğiye uğratıla-
cağı kesindir.

Botan ve Serhed Eyaletleri PKK
I. Konferansı, yeni dönemi prati-
ğinde üzerine düğün rolü oynaya-
cak, önümüzde kuyduğu görevleri
başarıyla gerçekleştirecek ve yeni
dönemi zafierleri kapatacaktır

- Yaşanmış Botan ve Serhed Eyaletleri PKK I. Konferansı
- Zafir, III. Kongre'nin Işık Yolunda Yürüyenlerindir
- Yaşanmış PKK
- Yaşanmış Ulusal Önderimiz Abdullah ÖCALAN

Subat 1988
PKK
Askeri Konseyi

KÜRDİSTAN'DA DEVRİMCİ İTTİFAK ANLAYIŞIMIZ

Baştarafı 1. sayfa

alınarak mevcut yapısı dumura uğratılıp, hakim ulus içinde eritmek de isteniyor. Günümüze kadar Kürdistan tarihinin başaşağı gelişmesine yol açan bu durum, objektif koşulların aleyhte gelişmesine yol açtığı gibi, üst yapıda da etkisini göstermektedir. Halkın öz çıkarlarını ifade etmesi gereken özgür siyasal gelişme bu şekilde bilimselendirildiğinden dolayı, bu siyasal yapının özgür bir temelde kazanılması için gerekli olan devrimci bilinç ve örgütlenmenin çıkışını da son derece zorlaştırmakta, gelişmelerin çarpık oluşmasına ve bunları her an komple ve katliamlarla tasfiye edilebilecek bir yapıya da açık tutmaktadır.

Geçmişten günümüze kadar, Kürdistan'da yaşananın olan bu gerçeklik, denilebilir ki bugün parçalanıyor ve yerini halkımızın lehine olan olumlu gelişmelere bırakıyor. Böylesi bir durumun ortaya çıkmasının kuşkusuz dünya genelinde meydana gelen gelişmelerin, bağımsızlık ve özgürlük hareketlerinin yükselişine ile yakından bağlı vardır. Yani, bugün halkımız yaşadığı gerçekliği, dünya çapında yaşanan gelişmelerden ayrı göremeyeceğimiz gibi, bunlara arasında var olan sıkı bağı da değerdendirmelemez edemeyiz.

Çağımızın belli özellikleri var. Bu çağda yaşanan gelişmelerin doğrultusu, 1817 Rus Devrimi ile belirlenmiş ve günümüze de bu geçerliliğini korumaktadır. Çağımız için Lenin'in yaptığı belirlemeler vardır. Çağımız için; emperyalizmin küçüme, ezilen halkların ulusal kurtuluşu ve proleter devrimlerin zafere gittiği çağ denir.

koşulları ve yaşadığı gerçeklikten dolayı halkların yaşadığı bu gelişmelere gecikmeli olarak katılmıştır. Gerek burjuva devrimler çağındaki ulusların uyanışı ve ulusal devletlerin kuruluşu, gerekse Ekim Devrimi temelinde halkların sömürgecilğe karşı bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine girişmeleri ve birçok halkın hedefine kavuşması döneminde olsun, ülkemizin bilinen tarihsel ve siyasal nedenlerle parçalanmışlığından ve imhacı karakterinden dolayı, halkımız bu dönemlerde ulusal kurtuluş sürecine katılmamıştır. Koşulların dış gelişmeler açısından son derece uygun olduğu bir ortamda, iç gelişmelerin durumundan dolayı bu süreçte katılmak mümkün olmamıştır.

19. yy. dan itibaren Kürdistan'da yoğunlaşan isyanlar, halkın 20. yy'da halkların için verdiği ulusal kurtuluşu benzer bir doğrultuya yönelmesi, en azından böyle bir yönelim açısından elverişli bir zemini yaratması açısından önemlidir. Eğer bu isyanlar başaşağılaşmış olsalardı, Kürdistan'da ulusal bir devletin kurulma koşulları yaratılacağı gibi, aynı zamanda Kürt uluslaşmasının gelişmesi için de iç dinamikleri harekete geçirebilecek bir dinamizme kavuşmuş olurdular. Ancak, Kürdistan'ın toplumsal yapısı ve bu yapıya dayanan önderliklerinin durumunun elverişsizliğinin yanı sıra, sömürgeci devletlerin sürekli olarak, isyanı bastırmak için dışlaştırdığı tecrübe ve kapitalist devletlerin ortak bastırma planları nedeniyle bu isyanlar başaşağılaşamayarak yenilgiye uğradılar. Bu nedenle, halkımız bu dönemde halkların

Halkların sömürgeci egemenlikten kurtulmasının objektif koşulları olgunlaştığı gibi, bunun subjektif planı da tamamlanacağı da Ekim Devrimi'nin şahsında açık bir şekilde ispat edildi. Ekim Devrimi, güçlü bir sınıfsal ve ulusal akım olarak, geniş halk yığınlarını etkisi altına aldı.

Kürdistan halkı da bu gelişmelerin yakından yaşıdı ve duydu. Ancak, bu akımın etkisi ile halkımız hareket geçmesi gerçekleşmedi. Bu durumun tabii ki kendisine özgü nedenleri vardır. Halkımız, yakın tarih geçmişi ve özellikle de, Türkiye'de yükselen ve faşist niteliği güçlü olan kemalist burjuva diktatörlüğünün ülkemizi yeniden isgal, istila etmesi ve son 1925-40 yılları arasındaki isyanları çok kanlı bir şekilde bastırması nedeniyle; bu dönemde yükselen ulusal kurtuluş akımına katılamamış, dolayısıyla da çağın gerisinde kalmıştır. Aynı yıllarda halkımız diğer bir gelişmeyi de yaşamıştır. En son Lozan'da ameliyat masasına yatırılan Kürdistan, dört parçaya bölünmüştür. Doğu Kürdistan İran, Güney Kürdistan (şimdi Irak egemenliği altında olan parça) İngiliz, Güneybatı Kürdistan (şimdi Suriye'nin egemenliği altında olan parça) Fransız ve Orta-Kuzey-Batı Kürdistan ise Türk egemenliği altına alınmıştır. Bu durum, her parçanın ayrı bir gelişim süreci içerisinde alınmasını da birlikte getirmiştir.

Güney Kürdistan üzerinde kurulan İngiliz egemenliği, bu parçayı ayrı bir gelişim çerçevesi içerisinde oturtmuştur. İngiliz sömürgecilik sisteminin bilinen yapısı, Güney Kürdistan'da daha değişik bir gelişmeye yol açmış, bu parçadaki baskı ve sömür sistemi daha yavaş olabilmiş ve dolayısıyla halkımızın siyasal ve kültürel gelişimini farklı bir tarzda etkileyerek, isyan durumunun devam etmesine yol açmıştır.

Güney Kürdistan'daki isyan, 2. Dünya Savaşı ile birlikte örgütlenmesini biraz daha geliştirmiş, fakat toplumsal yapıdaki gerçeklik, önderliğin, eski aşiretçi-feodal oluşumu aşmasına olanak vermemiştir. Bu da ete çağı beşerli bir önderlik için olanakların dar olduğunu göstermekle birlikte, gelişmelerin baştan beri sağlıksız bir temelde oluşmasına yol açmıştır. Fakat bu özelliğinden rağmen, 20. yy.'ın son çeyreğine kadar süren bu isyanlar Kürt ulusal varlığını korumak açısından ve ulusal bilinçin gelişmesi bakımından önemli bir yere sahiptirler.

20. yy.'ın son çeyreğine doğru geliştiğimizde, Kürdistan tarihinde bu döneme kadar bastırılan isyanlar —buna 2. Dünya Savaşı yıllarında kurulan Mahabad Cumhuriyeti'ni de eklemek gerekir— hepsi bağımsızlıkta sonuçlanmıştır. Bu bakımdan tarihimize baktığımızda karşımıza çıkan durum şu oluyor: halkımız hep isyana kalkmış, ama bunda başarıya ulaşamamıştır. Elbette ki, bu sonuca yol açan nedenler vardır. Bu nedenler, halkımızın içinde yaşadığı gerçeklikte aranmalıdır. Yoksa, diğer halklar gibi Kürdistan halkı da, elverişli ortamdan sonuna kadar yararlanabilirdi. Bu nedenleri doğru indirmek, bugünkü kurtuluş problemi de doğru bir çözümlü getirmeye yol açar. İşte bu isyanların doğru bir temelde değerlendirilmesi, bu bakımdan gereklidir.

Kürdistan'da isyanların başaşağı girmemesi karşısında ortaya çıkan nedir? Kürdistan'da her isyan vahşi bir şekilde bastırılır ve pesinden ayakları durgunluk verecek düzeyde katliamlara girişilir. Bu bastırma hareketinin peşinden, bununla ilçe ve hem de çok yoğun bir şekilde geliştirilen ekonomik somuru, sosyal alanındaki carpiaklaşma çabaları ile, Kültür alanındaki asimilasyon politikası ulusal durumunu son derece tehlikeye sokmuş ve kurtuluş umutlarını son derece zayıflatmasına yol açmıştır. Öyle ki, Kuzey-Batı Kürdistan'da halkımız yok olusun eğilimine getirilmiştir. Toplumsal gelişme üzerinde yapılan tahribat çok ağır sonuçlara yol açmıştır.

Bu gelişmeler, bu şekilde yaşanırken, Kürdistan'ın kapitalist gelişmeye açılması, toplumsal yapıda modern sınıfların ortaya çıkmasına yol açmış, eski kapalı çerçeveyi kırmıştır. Bunlara bağlı olarak, geniş bir aydın-gençlik tabakası da ortaya çıkmıştır. Kürdistan'da gelişen kapitalizm, yabancı bir karakterde de olsa, modern sınıfların ortaya çıkması sürecini hızlandırmıştır. Gelişen kapitalist egemenlik altında ortaya çıkan modern sınıflar Kürdistan'da ulusal ve sınıfsal devrime önderlik edecek proletarya sınıfının ortaya çıkması, bu mücadele için koşulları son derece olgun bir duruma getirdi. Ulusal ve sınıfsal mücadele açısından, temelin her zamankinden daha fazla olgun hale gelmesine yol açtı. Bu dönemde Kürdistan açısından yeni olan durum budur. Bu dönemde Kürdistan, eski toplumsal yapının ayrı etkisi altında ve sömürgecilğin sert sömür ve baskısına maruz kalmakla birlikte, modern düşünce ve örgüt-

lenmenin gelişmesine temel teşkil edecek sınıf ve tabakalar ortaya çıktığından dolayı, yine de olumlu gelişmeler yaşanabilir. Çünkü, modern sınıf ve tabakaların ortaya çıkışı, aynı zamanda halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine yönelmesini de beraberinde getirecektir.

1970'li yılların başına gelindiğinde, Kürdistan'ın toplumsal yapısında meydana gelen objektif gelişmeler, ülkemizin en büyük parçası olan Kuzey-Batı Kürdistan'da —uzun bir suskunluk ve karanlık dönemden sonra— ulusal ve sınıfsal bilinçlenme çabalarının yoğunlaşmasını da birlikte getirdi. Esas olarak, bilimsel sosyalizmden etkilenen bu cabaların sahipleri, çeşitli gruplaşmalar biçiminde de olsa bir uyanış hareketi geliştirdiler. Yine benzer bir biçimde Güney Kürdistan'da klasik önderliğin yitme-liğini aşan gruplaşmalar ve birlikler de aynı dönemlerde ortaya çıktı. Her ne kadar bunlar kendi aralarında yoğun bir ilişki içinde olmasalar da, gelişmelerin etkisi ve aynı tarihsel dönemde benzer gelişmelerin yaşandıklarından dolayı, birbirleriyle yakınlaşma ve dayanışma ihtiyacı daha fazlasıyla duyular. Kürdistan üzerindeki çok-uluslu sömürgecilik, parçalanmışlık, gerginleşen bir gelişme farklı uygulamaları yol açıp, dayışmanlık koşullarını zayıflatırken, objektif yapıdaki benzer gelişmeler ise daha fazla yakınlaşmaya yol açmaktadırlar.

Kürdistan'ın yakından etkileyen ve önemli bir kısmı üzerinde de yoğunlaşan İran-İrak savaşı, Kürdistan üzerindeki denetimlin zayıflatılmasına yol açtığı gibi, yüzyıllarca süren ve daha çok da anlaşma ile sonuçlanan hakim ulusların arasındaki ilişkilerin derin bir çekişmeye dönüşmesi, ortak mücadele için daha uygun bir zeminin oluşmasını birlikte getirmektedir. Böylesi bir gelişmenin ortaya çıkmasını İran'da yükselen İslam Devriminin de etkisi büyüttü. İran İslam Devrimi, daha çok dış güçlerin çıkarları doğrultusunda bölgeye dayatılan statükoya parçalamak ve objektif olarak da parçalanın bu statüko yerine halkların kendi başgimsiz iradelerini geçirme sürecine katkıda bulunmaktadırlar. Bu gelişmelere bağlı olarak, Arap-siyonizm çelişkinde radikalleşme, ileric-devrimci Arap ulusal kurtuluş hareketlerinin bu yıllarda artan gelişmesi, bölgede anti-emperyalist ittifakların kurulmasına ve bunların sağlanılmasına götüren ve bu ittifakları kapalı-

İşte çağımızın bu özelliğinden dolayı, 1 ve 2. Dünya Savaşı yılları ve sonrasında halkların bağımsızlık ve özgürlük hareketlerine yönelmeleri ve dünyanın 1/3'ünde zafere girmeleri hergeci gözönüne getirildiğinde, yaşanan bu kadar gelişmenin sonuçlarının bizim halkımıza yansımaları düşünülmektedir. Diğer halklara göre biraz gecikmeli de olsa, Kürt halkı da çağın bu coşkun seline kapılacak ve diğer halkların yürüdüğü yoldan yürümeleri bilecektir.

Kürdistan halkı, kendine özgü

yaşadığı süreçte girmeyi başaramadı. Ve bu durum, Kürdistan tarihinde 100 yıllık bir gecikmeyi de beraberinde getirdi.

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı ile birlikte kapitalist-emperyalist sistem, ilk defa en büyük darbeyi de bu dönemde aldı. Çarlık Rusyası toprakları üzerinde açılan çekiten Bolşevik Devrimi yükseldi. Ekim Devrimi'nin zafere girmesi, dünya çapında bu devrimin etkisi ve ilkeliler temelinde, halkların bağımsızlığı ve özgürlüğü için önemli bir gelişme zemini ortaya çıkı.

12 Eylül Rejimi Önemli Bir Bunalım ve Çözumsuzlük Sürecini Yaşıyor

Bilindiği gibi, 12 Eylül sömürgeci-faşist rejiminin en bağlayıcı sözcüsü ve savunucusu olan Kenan Evren, Mayıs ayı başında, Trabzon'da halka hitaben bir konuşma yaptı. Bu konuşma bir "uyarı", bir "tehdit"ten öte, mevcut rejimin 8 yıldır yürüttüğü olduğu tüm plan ve programlarının gelinen aşamadaki işlemeziğinin, bu işlemeziğin yönetim alanı da dahil, her alanda yola açtığı bunalım ve çözumsuzluğu bir itirafıydı. Bu itiraf ve bununla birlikte başlayan, bütün burjuva çevre ve basında da yürütülen tartışma ve yorumlara geçmeden önce, 12 Eylül rejiminin, yani sömürgeci-faşist askeri diktatörlüğün iş başına gelişi, yaşadığı baskı programları ve hedefleri; aynı zamanda tüm bunların istediği biçimde yürütmeye engel olan temel gelişmelerin kısaca da olsa hatırlatılma yarar vardır.

12 Eylül askeri darbесine yola açan koşulları bir kez yazmamızda değeriendirilirdi. Kısaca da olsa bu konuda bazı hatırlatılmalarda bulunmak istiyoruz. 12 Eylül darbесinin Özal Harekati tarafından ve bizzat Türk Genelkurmayı'na önceden hazırlanmış bilinmekteydi. 1978'den itibaren ise, darbenin hazırlıkları pratik olarak yürütülmeye başlanmıştır. Ordu, gelişmelerin kendisi müdahalesini doğuracak, bir düzeyde gelmesi için çaba harcamıştır. Siyasetin elinde altındaki sivil rejimlerin başsuzluğu, kırkölümek açısından olaylara tam müdahale etmemiştir. Demirel'in "ordunun elinde güç vardı, isteseydi siyasetin elinde" diye anımsadığı sözleri bu anlamda gerçekliği olan bir değeriendirilirdi.

Esas olarak, 1978'den itibaren ordunun yönetime el koymasının pratik hazırlıklarına girildiğinden dolayı, Türk Genelkurmayı sivil yönetiminin uygulanması için bütün çabayı göstermiş ve kendisine yola açmıştır. Daha sonraki yıllarda bilindiği gibi bu daha da körüklenmiş ve 12 Eylül 1980'de askeri-faşist darbe gerçekleştirilmiştir. Darbenin bu şekilde yapılmasında temel rol oynayan iç ve dış etkenler üzerinde konuşmak deruğduğunu için, yeniden değerinere değeri dıymıyorduz.

Cunta, 1983 seçimiye kadar, kısmi endişeler taşısa da, kendi programını önemli bir engel ve alternatif çıkış olmanın yürüttüğü. Bu nedenle de, '83 seçimi için yunusmak bir işi işte işi hissederek, çeşitli sivil görüşlerini buruhercek, aynı zamanda ordunun da gerektirdiğinden erke ve fazla teşhir olmasının önüne geçmek için bu plan düşünmüştük. Çünkü, ordunun her şeyi ile yıllarca orduda hareket etmesi, cunta, ne tür demagogi ve kitle psikolojisinin avantajlarını yürütmeye çalışsa da, bu durum, ordunun teşhirini getiriyor, kitleler, bizzat kendi pratiklerinde, ordunun alternatifini gerektiren yönünde-görüşüne-anlamaya başlıyor. Öte yandan, gelecek açısından, Türk ordusunun bütün kötülük, kriz ve bunalımların sahibi olarak ortada tutulması, Devletin bu temel direğinin tüm tarihsel ve güncel misyonunu, halk kitlelerinin gözü önünde açığa vurulması demekti ki, bu da artık toplumdaki, topyekün devlet kavramına yönelik bir radikal muhalefetin gelişmesi ve güçlenmesine yola açan çok önemli durumlardan biri olacaktı. Yine, uluslararası emperyalizmin de, Türkiye ve Kürdistan'daki çıkarlarının güvenceye alınması ilibariye

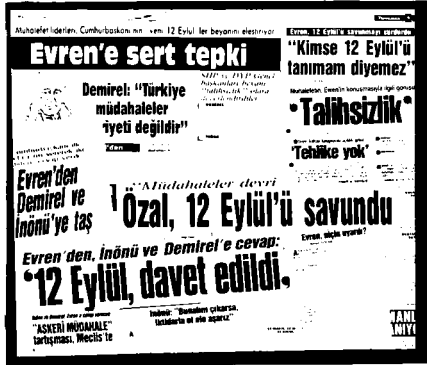
de, artık, cuntanın sivil görünümüne bürünmesinde, sivil alternatiflerini gündeme koymasında sakınca görülmüordu. Halkın ve uluslararası liberali-demokratik kamuoyunun, rahatsızlık ve tepkileri de diğer etmenlerden biri durumundaydı. Tüm bunlar nedeni ile rejim, kendi kuklasi olan, kendisini sivil kılıflar altında yürütecek olan, sivil kurumlar ve parti alternatiflerini piyasaya sunarak "sivil rejime", "demokrasie" dönüme "ilk" adımlarını attı.

Anayasa oluşturuldu, partiler kuruldu. Önceleri her ne kadar, MDP, cuntanın sivil alternatifini güç gösterilimi ve bu böyle anlaşılması da, aslında 12 Eylül felsefesi, ekonomisinde, baskısının, toplumu dejenere etmesinden, satın almayla çalışması vs. kadar tümünü ügülayıp yürütebilecek güç, ABD ve İngiliz emperyalizminin de tam desteklediği ANAP'dı. '83 seçimlerinde cuntanın, MDP'yi alternatif olarak ileri sürüyor görünümüne, geniş halk yığınlarını, cuntaya tepki olarak MDP'ye şamar vurmaya, ANAP'ı olmayla götürün nedenlerinden biri olmuştur. Ancak bu görünümünde, cunta-ordu-gerçek sivil alternatifini ANAP ile birleştirecek bulmuş ve Evren-Özal klifi bütün temel sorunlarda hiçbir ayrık yaşamadan yönetimi sürdürmek durumuna girmiştir.

Sunulan Sivil Alternatifler ve Çıkışa Doğru

Belirtilmiştir ki, 12 Eylül askeri-faşist rejimi, anayasası temelinde, sivil görünümüne bürünmeye çalıştı. Buna rejim sözcükleri, iç ve dış destekçileri "demokrasie dönüş" adını taktılar. Bu faşist anayasası (ki cumhuriyet tarihinin en aşağılık, uşak, düzensiz ve rüşvetçi kurumu) açıldı. Partilerden biri iktidara oldu, diğerleri veya diğerleri muhalefete oldu. Bütün bu ve benzeri düzensizlemlerle rejim, toplumdaki kurumlaştırmaya doğru hızla bir ilerleyiş temposu tutturdu. Aslında, düzensizlenen programa, ordunun hazırladığı bir iktidar, diğer muhalefet biçiminde sunmaya çalıştığı sivil alternatifler dışında, özellikle dıştan bir çıkış ve alternatif beklenmiyordu. Bu nedenle, 12 Eylül rejimi, kendisini güç bahçesi misali, programını yürütme durumundaki dışıttan hoşnuttu. Daha da sivil kesim ve alternatifleri ile işleri yürütmek istediğiydi. Ancak, iktidar partisi olarak ANAP, muhalefet partisi olarak halkın radikal yığınlarını baraj görevi ile sorumlu sosyal-demokratik görünümü SHP'di. Ancak 12 Eylül rejimi, hiç beklenmediği bir dönemde ve hiç beklenmediği bir güçteki bir atılım, alternatif çıkışı ile yüzüye geldi. 15 Ağustos 1984 büyük silahlı devrimci atılım ile Kürdistan silahlı Kurtuluş Mücadelesinin önderi PKK, 12 Eylül rejim ve programının karşısına dikildi ve gerek rejim ve gerekse programın temelinden sarstı. Evren-Özal klifi, böyle devrimci, silahlı kurtuluşçu bir alternatif, beklenmediklerince açığa çıkartarak, bu alternatif gelişmeyi "provokasyon" biçiminde nitelendirmişlerdi. Yani, kendi istekleri doğrultusunda yürütmeye çalıştıkları programları, beklenmeyen, hesaplanmadı olmayan bu güçlü silahlı direniş ve kurtuluş dinamiği ile bunalıma girmeye başladı.

12 Eylül rejimi, bunun yönetim klifi olarak, Evren-Özal faşist klifi, PKK'nın dinamik çıkış ve sürüklediği

şen direniş karşıısında, ekonomik, siyasi, politik ve yönetim düzeyinde zorlanmasında ile birlikte daha geniş ama figüran olmaksızın öteye fazla şarh tanımak istemedikleri, bazı sivil oluşumları geliştirdi. Ve bunlara sırasıyla yapma öneler tanıdılar. Esaki siyasileri yönelti referandum yapıldı. Böylece, bu eski klif sömürsü, teşhir oluşumları da görevler yüküldü. Bütün bunlarla 12 Eylül rejimi gerçek sivil alternatifini ANAP ve figüran alternatifini (SHP, DYP, DSP vs.) ile özellikle PKK'nın önderlik etmiş olduğu Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı geniş bir blok geliştirmek ve aynı zamanda Türkiye zemininde emmekli halk kesimlerini, rejime güçleştir airtan hoşnutsuzluk ve tepkilerini ertirmeye çalışıp, bunun radikal, devrimci bir halk muhalefetine dönüşmesini durdurmayı amaçladı. Tabi ki, bütün bunlar, sivil alternatifleri arasındaki çelişki ve yürütülen polemiklerle birlikte oluyordu. Özellikle Demirel, geçmiş siyasilerin rejim tarafından teşhir edilmiş olmasını sindiremiyor, bu kadar teşhir ve yük altında tutulacak, "elinin bağlanıp, kaleye çok atıldığını" belirtiyordu. Ecevit ise, Avrupa tebiyesi ile ne halkan ne de rejimin benimsemiş olduğu "halklık", "demokrasi" lafazanlığı yapsa da, dikkate alınacak bir güç olarak bile görülmüyordu.

Burjuva cepheye durum öz olarak bu iken, 12 Eylül rejimi -Türk ordusu, Evren-Özal klifi 15 Ağustos'tan bu yana gitliççe sağlamlaşması ve yaygınlaşması amansız bir gerilla savaşçı gerçekliği karşısında kendisini bulmuştu. Bu, 12 Eylül programını işlemeze hale getirmiş, burjuva salfarda panik ve çelişkileri arttırmamı yansırsa, Türkiye'nin soyulmuş adeta açığına çevrilmiş, niyetlen emekli halk kesimleri üzerinde de önemli etkilerde bulunuyor; burjuva salfardaki çelişkiler çözumsuzluğa, halk arasındaki hareketlenme radikalleşmeye doğru hızı adimlari ilerişiyor. PKK'nın halk savası gerçekliği, aynı zamanda rejim hangi silahlı kurumla baş vurursa vursun, onun, "demokrasie dönüymür" iddialarını, uluslararası alanda da işlemeze duruma sokuyordu.

Rejimi, ordusu ve diğer sivil bütün alternatif ve kurumlar ile sıkıştıran, krizini derinleştiren, bunalıtan, bu bunalımı, yönetim düzeyinde bir bunalıma sıkıtan temel gelişme ve güç, PKK'nın önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve bunun silahlı kurtuluş dinamiğidir. Gerek Türk ordusu ve gerekse diğer tüm sivil burjuva

alternatif ve kurumlar bu gelişmeyi engellemeyebilir. İki dönemler "3 ayda, bu kıyın bitiririz" biçimindeki tez ve iddialar, pratikte yerlebilir oldu, bu ordu ve sivil alternatif ve kurumların muazzam prestiji kayı-bına yol açtı. Aynı zamanda, burjuva salfarda çelişkileri arttırdı. Buna karşın, PKK önderlikli Kürdistan halkı, savası silahlı kurtuluş alternatifini geliştirdi, sağlamlaştı, yoğunlaştı; ulusal sınırları aşarak, uluslararası politik arenanın önemli bir durum maddesi oldu. Gitliççe gücümüzden, krizi derinleştiren, bunalımı arttıran rejimin bu temel tehlikesi, rejimin askeri-sivil bütün kurum ve kuruluşlarının, basının temel güdüm maddesi oldu. Rejimin bütün bu çevreleri, sivil alternatif ve manevi evlatları olan tasfiyeci solu, devletin yaşatılması açısından, bu tehlikeli gelişmenin durdurulması ve tehlikenin bertaraf edilmesi için kendi tezlerini, yaklaşımları ve önerilerini, bir alternatif olarak öne sürdüler. Ancak, bütün bunlar, gerek PKK'nın siyasi stratejisi, kararlılığı ve pratik gerçekliği ve gerekse Türk emperyalizminin tarihsel ve mevcut durumu nedeni ile pratik bir anlam ifade etmedi. Bütün bunlara, Evren-Özal klifi yönetim altında, derin bir sefalet dölüşü yaşayana, hiçbir hak ve hukuka sahip olmayan, en basit taleplerini bile, devletin zoru ile cevaplandırılan Türk halkının çeşitli kesimlerini (işçi, gençlik, köylü ve diğer orta tabakalar) gitliççe radikallesene ve PKK'nın mücadelesinin yankılarını üzerinde hissedene muhalefetle eklendiğinden, genelde 12 Eylül rejimi ve özellikle de onun iktidar ve muhalefet alternatiflerinin işlemeziği gitliççe belirginleşmiş, bu rejim alternatifleri (iktidar ve muhalefet) önceki ile kilitlen bir tepki ve ökte merkezi durumuna dönüşmeye başlamış; derinleşen krizin yarattığı bunalım, rejimi de bir yönetim bunalımı düzeyine tirmiş, rejimin en üst ve bağlayıcı sözcüsü Kenan Evren, Trabzon konuşmasında yaparak, krizin derinliğini, bunun burjuva yönetim bunalımı yaratmış olmasının ve aynı zamanda rejimde bu bunalımın yaratmış gelişmelerin itirafı olan konuşmayı yapmaktan vazgeçmiştir.

12 Eylül rejiminin sözcüsü ve savunucusu Kenan Evren, ordusu ile kurtarıp kurumlaştırmaya çalıştığı II. Cumhuriyetin güncel olarak içinde bulunmuş olduğu durumu ve belirttiği tehlikeli gelişme süreci, alternatifin ne olacağına ileri sürme konuşmasını; "Turizm mevsiğini açmak için" çıkışını olduğu

Karadeniz bölgesinin Trabzon ilinde halka hitaben yaptı. Bu karikatür, kendisini çok benzetmeye çabalararak, demagogisi ile politika yürütmeye çalıştığı aslini, bu yönü ile de taklit etmek durumundaydı. M. Kemal, TC'yi kurmak için bu sahilleri ayak basmıştı. Karikatür de kurtarmak, kurumlaştırmaya çalıştı, ama bugün açığı tehlikeleri kaşı karşıya bulunan II. Cumhuriyet için bu sahile çıktı. Tabi, o, bir karikatürdü. Samsun değil, Trabzon'u seçti. Şimdi, bu itirafının, yaptığı itirafının bazı ilüstratif etkilerle kararmı olma almayla çalışalım; itirafçı diyor ki: "Türkiye 12 Eylül öncesi durumda karşı karşıya kalırsa, ülkeyi bundan kurtaracak kuvvet, yine silahlı kuvvetlerdir. Silahlı kuvvetlerin görevi, ülkeyi hem iç hem de dış tehlikelere karşı korumaktır." Konuşmasında, her zaman yaptığı demagogi ve ezberletilmiş kılpanlar tekrarlarken ve rejimin hangi tehlikelere karşı karşıya olduğunu belirtirken, rejime karşı Türkiye sahtesinde daha radikal bir gelişme açılmış olma bulunan halk muhalefetini kadederek "Türkiye'yi karıştırmak ve anarşi batabilirdiğna sürüklemek isteyenlerin bulundukları" vurguluyor. "Buna çok dikkat etmemiz gerekir, aynı batabilirdiğna saplanmamak için geçmişten ders almalıyız" diye halkı uyarıyor, tehdit ediyor. "Arzu edilmemesine rağmen" diyor "Türkiye 12 Eylül öncesi durumda karşı karşıya kalırsa, eğer bundan kurtaracak güçler vazifesini yapmaz, görevini yerine getirmese, o zaman silahlı kuvvetler ne kadar adam ölürse ölsün, ben buna seyirci kalırım diyemem. Çünkü bir ülkeyi hem iç hem dış saldırılara karşı korumakla mükelleftir. Vazifesi odur."

Belli ki bu konuşma, faşist şefin, durduğı yerde, sadece geçmiş tazieleme ve Türk ordusunun tarihsel-güncel misyonunu hatırlatma amacı ile yaptığı bir konuşma değildir. O, rejimin gücüneleşen son durumuna yumağı ve mevcut sivil alternatiflerinin uygulanması ortamında, bu konuşma ve darbe tehdidini yapma zorunluluğunda kalırmıştır. Bütünü ile olmasa da konuşmada neden olan gelişmeleri M. Ali Kışlalı şöyle diyor: "İktidarı ekonomik durumunun ağırlaşmasından doğan zor şartlar karşısında sıkışması, dışı bakanların yuhallanması, Ankara'dan sonra İstanbul'da büyük kapı öğrenci hareketlerinin başlaması da Evren'i endişelendirmiştir." (5 Mayıs '88, Milliyet)

Evret, ordusu da konuşmayı yapmaya zorlayan gelişmeler ve tehdit ileten Evren'i endişelendiren tehlikelerdir. Ancak bu sayı M. Ali Kışlalı'nın "İusaca" konuşma çıkışp gizlemeye amaçladığından daha da ötedirlerdir. Birincisi, 12 Eylül rejimi temel tehlike olarak, PKK'nın halk savasını durduramaması, tersine bu sürükli bir tırmanış halindeydi. İkincisi, ordunun, iktidar ve muhalefet kanatları ile sivil alternatifleri teşhir olmaları, prestiji ve güç kaybına uğramıştır. Daha, basta ABD ve İngiliz emperyalizmi olmak üzere, uluslararası emperyalizmin desteği verdiğ ve yakın dönemde kararmı "tek alternatif" diye sunulan ANAP'ın erken seçimdeki oy oranı, bizzat kanlı pratiği içinde, halkın çeşitli kesimlerinden gördüğü tepkilerle, teşhire uğramış, uygulanma süreci başlamış ve bir tepki merkezi durumuna dönüşmüştür. Cuntanın, ön-

celeri, MDP alternatifine tepkisini bir antamda ANAP'a oyla dile getiren geniş halk kesimleri; erken seçim ve arındırıcı gelişmelerle (oy oranı, yuhlama ve diğer saldırı-tepki biçimleri) ile 12 Eylül rejimine tepkisini, ANAP'a yönelik olarak ortaya koymaya başlamıştı. Erken seçimi oyu oranı, ve ardından ANAP ve onun çeşitli kuruluş, parlamenter ve bakanlıca yönelik, bizzat ANAP seçmenlerinin de içinde bulunduğu kitlelerin tepki ve protestolarına ilişkin pratik örnekler, burjuva basını da sık sık dile getirip, bu olayların bazılarına yer vermektedir. Özal'ın bulunduğu toplantı ve yönlendire, Özal yuhlanıyor. Kurultaylarında "enfilyasyon" ya "acı", "daha neye kadar" biçiminde protestolar yoğunlaşıyor. Özal'ın erken seçim sonrası halka "heden-zam yapıldı" ıkrasını gören ödevlendirilmiş bakan ve parlamenterler, kitlelerce sert tepkilerine ve "acı", "ıssız", "çığlıkları ile karşılıp protesto ediyorlar. İşçiler bunalımın üzerine yuhuyor, albaylara ayıyor. Parlamenter ve bakanlar, silahlıların işçilere doğrultuyor, "hepinizi kurşuna diziniz" tehditleri yapıyorlar. Kısacası: ANAP'ın "iş bitiren" kadrosu, artık iş bitirmeyi. Tersine ve gitkice artan bir öfke ile emekçiler, kitleler, bu "iş bitiren"lerin işi bitirmek için öfke ile saldırıyor, suikast girişimleri düzenliyor, erken seçim gerçekliği ve daha aktaramadığımız kitlelerin günlük tepki-öfkeylemleri, erken rejimin sivil iktidar partisinden kitleler gözünde "tek alternatif" olmanın çıktığını, yuhun bir yuhpama ve tepki merkezine dönüştüğünü açık bir biçimde ortaya sermektedir. Üçüncüsü; bilindiği gibi, 83 sonrası: sivil görünüm ve kurumsal varlığını sürdürmeyi kendi iç ve dış çıkları açısından daha uygun gören cunta-12 Eylül rejimi, kendisini sadece sivil ANAP alternatifi ile sınırlamıyor, çok renkli alternatifleri, rejimin bütünlüğü çıkları ve emniyet şubaları olarak piyasaya sunma ihtiyacını duydu. Bu, önce "muhalefet" adına "sosyal-demokrat" görünümü SHP idi. Daha sonra buna özellikle, PKK önderliğinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yoğun gelişimi, Türkiye halkının durumu ve nedenleri eski siyasileri de ekledi. Beraberinde yapıldı. Demireller, Ecevitler ve piyasaya "dunlu". Bunlar zaten teğir olmuş ve haizisiler. Ama asgari de olsa, radikal kelimelere karşı bir rol oynayabilirlerdi. Aynı zamanda, dış dünyaya biraz daha göz görünme, dünya yitirici-demokratik kamuoyunu yanılma ve çarpıtması da hesaplandı. Bu, aynı zamanda uluslararası emperyalizmin de düşüncesiydi. Uluslararası emperyalizm Evren-Özal klığı ile birlekti, bunları da elinin altından tutma yanılsıydı. Ancak, erken seçim olayı birçok gerçeği ortaya serdiği gibi, bu yapılmış dansışık muhalefet alternatiflerinin de, Türkiye zemini gerçeğindeki tutmadığını ortaya serdi. SHP açısından da erken seçim sonuçları kitlelerin onu bir muhalefet alternatifi görmedikçe, güç kaybına uğradığını vurgulamıştı. Gitkice kitleler, bu "muhalefetin" bir muhalefet değil, kuluk olduğunu, iktidar partisi ANAP'a bir nefes kanalı gibi çalıştığı daha etkin kavramak durumundadır. İnönü, gitdiği her yerde bizzat kendi tabanı tarafından sıkıştırılmakta, "etkin muhalefet yapmaktaki" suçlanmakta, "korkaklık" itham edilmektedir. SHP toplantıları ve kuruluşları, kabanlar öfke, talep ve sloganlarının zeminine dönüşmektedir. Yani SHP, halkı dizginleme ve kullanan rolünde yazılarak, halk, daha radikal taleplerine ve tepkisine,

sloganını dile getirmekte, onu, taktik bir zemine dönüştürmek durumundadır. Aynı zamanda E. İnönü'nün "çağdaş muhalefet", yani "ulusal muhalefet" rolü, kitlelerin radikal eylemlilikle gidiş, bu potansiyelin artmasında diğer bir etmen olmaktadır. Bu parti ve başkan, ANAP'ın bir yedeğili olarak daha fazla analıyıyor. İnönü "çok sorunları olan ANAP'a daha fazla sorun yaratmama" biçiminde vazelede bulunuyor. K. Evren, Trabzon konuşması öncesi, yani Türkiye tarihinde, radikalleşme ve potansiyel olarak gelişen halk muhalefetinin durumuna ilişkin, İnönü'ye bayıruyor, konuşma, İnönü'nün de gelişmelerden endişesiyle dile getiriyor. Demirel ve Ecevitler açısından da durum pek farklı değil. Bunlar her ne kadar alternatif olarak sunulmuşlarsa da cuntanın bir 5'liyi daha ANAP ile yürütmesi benimsendiği son seçimi sonuçları ile açığa çıktı. Dördüncüsü; Evren-Özal klığının ve 12 Eylül yasasının temelinde kurulan bu muhalefet partilerinin, em belgini gören devlet ve onun kapitalist düzenini yaşatmak ömrünü uzatmak. İktidar gücü olarak Evren-Özal klığı, bunun için zor temelde, her türlü yul ve yöntemle basıyarak, halk kitlelerini sindirimi, işgileştirme görevlerini yürütüyor ve bu biliniyor. Muhalefetin de bunu muhalefet adına ama

ren-Özal klığına yönelik daha radikal bir muhalefete yöneliyor. Kısacası, 12 Eylül rejimi ve yönetici klığının "12 Eylül öncesi hatırlatmaları", "can ve mal güvenliğini" yu, sağladık" palavraları, kitlelerin, karşı karşıya bulundugu sorunlar ve pratikleri içinde anlama ve etkisini yitirmeye başlamıştı.

İşçi sınıfının gerçekte olduğu yükseliş biliniyor. Türk-İş işbirlikçi yönetimi, işçi öfkesine daha fazla dayanamıyor. İş alanlarında, somut ekonomik talepler etrafında, ama özünde Evren-Özal yönetim klığının her anı örgütlü-örgütsüz ve çok çeşitli eylem biçimleri ortaya ve yaygınlaşıyor. Memur kesiminin, bu yönlemler klığının yuhun, soygun, enfilyasyon ve rüşvet güdünde sefaletleri nasbını aldığı biliniyor.

Özellikle gençlik, öğrenci-çocuk, demokratik-akademik taleplerini daha da sertleşen ve devletin zor gücünü ile karşı karşıya gelen bir dozda yukseltmek yaygınlaşıyor. YOK ve öğrenci dernekleri yasasına karşı basıyan ve önceleri sosyal-demokratların, pasifistlerin ve hatta muhafazakârların emkinlik koyarak, oldukça pasif-basizci düzeye tutmaya çalıştıkları, öğrenci-çocuk hareketi, bu barajları ve pasifist muvadele biçimlerini aşmak, ve yaygınlaşmak durumundadır. Son öğrenci-çocuk

Altıncısı; esas olarak, PKK'nın yürüttüğü olduğu bilinci, örgütlü ve sağlam faktörlerle savaşımı, Türkiye zemininde gerçek emekçi halk kesimleri ve gerekse örgütlü, örgütlenmeye çalışan bilinci anti-faşist, devrimci olumsuz ve gruplar üzerinde radikalleşme, ataklaşma etkin bir rol oynuyor. Kürt devrimci dinamizmi, Kürt halkı zıslığına gidermede örnek bir olgu olarak, genç kesimlerde olumlu yankılarına gösteriyor. Bütün bunlar, PKK'nın Türkiye şahasındaki radikal muhalefet gelişmesi ile organik biçim oluşu veya olmasın, bu, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin Türkiye'deki radikal halk muhalefetini yedelemesi demektir. Yine, Türkiye'deki radikal halk muhalefetinin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi içinde güc alması, demektir. Pratiğin gerçeğini yansıtan bunu bili. Kısacası bu durum ve gelişmeler, küle daha, ortak düşmana karşı muvadelesinde objektif olarak karşılıklı önemli avantajları sağlıyor. Bunu da ortam düşman, birçok sol lafazan ve demagogtan daha iyi biliyor, anlıyor.

O halde, özetlersek: Birincisi; 12 Eylül sömürgeci-faşist rejiminin sivil iktidar alternatifi ANAP, tek alternatif olmanın çıkması, kitleler karşısında önemli dercede yuhpamaya uğramış, güç ve prestij kaybetmiştir. İkincisi; 12 Eylül rejiminin muhalefet partileri de ciddi bir sivil alternatif olamamakta. Halk bunu böyle görmekte, rejimin kırk ve bunalım yükünü bunların yüklenmesi ne mevcut kık, ne de emperyalizme mümkün bulunamakta. Bunlar, aynı zamanda, radikal halk muhalefetinin gelişimini engelleme-erteleme rolünde gitkice güçsüz kalmakta, bu barajları aşmaya doğru gidilmektedir. Üçüncüsü; PKK'nın önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi savaşımını kesintisiz sürdürmektedir. Türkiye zemininde, gerek bunun etisi, gerekse emekçi kitlelerin kendi pratiklerinde rejimi tanıyan onun muhalefeti barajlarını aşarak daha radikal bir muhalefet rotasına doğru yönelmesi sözünüldür. Radikal halk muhalefet potansiyeli artmakta, Türkiye için devrimci öncü-savaş partis-alternatifi pratiğin dayattığı bir gerekçilik olarak sivilrimledir. İşte, tüm bunları toplama ve diğer lık-çık etkenler. 12 Eylül rejiminde yaşanan krizi, bir yandan bunalıma doğru yukseltmiş, işçi rejimin gelişimi, Trabzon çıkartması, belirtmeye çalışıldığı bu nedenlere dayanır. Bunun, hem belirlenim konuşma ve tehdit neden olmuş hem de konuşma ve tehdit bunların itiraz olmuştur.

Tehditin Muhatabı Kimdir?

Bilindiği gibi, Kenan Evren, Trabzon konuşmasında 12 Eylül öncesi hatırlatarak, bugün günceleşen tehlikelerinde duyduğunda endişeyi dile getirdikten sonra, "eğer gelişmeler böyle devam ederse yeniden bir askeri darbenin yapılacağı" uyarısında, yani tehditinde bulundu. Bu tehdit aslı olarak kim, kimler veya hangi kurum ve gelişmeye yöneliktir. İşte, Trabzon çıkarması ve ardından yapılan itirazlarda açılması gereken bir yön de budur.

12 Eylül öncesi de bu faşist general, ordu ve hizmetkar olduğu uluslararası sermaye ve diğer işbirlikçi-tekelciler adına, tehditlerde bulunmuş ve muhtıralar çıkarmıştı. O dönem resmi burjuva muhtıraları belliydi. Yani, Türkiye ve Kürdistan'ın işbirlikçi-tekelci kapitalizmin güvenceli vurgununa uy-

gun bir biçimde yönetemeyen; Türkiye devrimci-demokratik hareketi ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimini engellemeyen mevcut hükümet, partiler, TBMM vs. idi. Bunlara, bunu hatırlatırdı. Artık yike sıkışık-sifiramları ardından, devrimci muhalefetin de kıldında yürümeye gücünden yoksun olması ve gelişen pratik olayların yoğun demagojisini ile kendisini her şeyin üstünde ve hiçbir şeyden sorumlu olmayan bir güc gibi yansıtarak, darbeyi yapıp, ve bunların sağladığı avantajlarla da onun bir dönemdir yuhletimi sürdürüyor. Ancak şimdi bu böyle midir? Bu konuda rejimin sözcüleri bile açık cevap veremiyor veya vermek istemiyorlar. "Dikkat ederseniz, sayın Cumhurbaşkanı'nın, kelimeleri özenle seçerek konuşmuşlardır. Belirli bir kişi veya kuruluş hedef almamışlardır. Konuşmalarında, konulara genel bir yaklaşımla içinde gelişmişlerdir." (2 Mayıs Tecrüman, Cumhurbaşkanı'nın basın müşavirliği, Ali Baransel)

12 Eylül rejimi, sadece bir askeri darbe, işkence, katliam ve amansız bir sörümü demek değildir. O aynı zamanda devletin ve toplumun, yuhardan aşığıya doğru en işbirlikçi, yuhuşu, tekelci çevrelerin çıkları doğrultusunda örgütlenmesi ve kurumsallaşmasıdır da. İşte, böyle bir örgütlenme ve kurumsallaşma programı çok yuhlu yürütüldüğü esassından olgular ve kurumlar ortaya çıkarılmış ve bunlar rejimin ihtiyacı için çeşitli renk ve görünümünde atında arena sunulmuştur. Yani bu kurum, yapı ve olguların renkleri sivil veya askeri gilyim olup olmasın, bunları 12 Eylül rejiminin olguları ve hizmetkarları olmanın uzak tutmuyor. Bunların her birinin bunalımı ve kıkmazı, 12 Eylül 5-mürgeci-faşist rejiminin bunalım ve kıkmazını ilade eder, bunu yansıtır. Anayasa, bu temelde kurulan partiler, ortaya çıkan sivil politika ve politikacılar vs. ne kadar çözümsüz ve bunalımda ise, bu, 12 Eylül rejiminin de o kadar çözümsüzlük ve bunalım içinde bulunduğunu ortaya koyar. Bu, 12 Eylül'ün işlemeysi ve yetersizliğidir.

ANAP teğir olarak, devamlı güc mü kaybediyor ve "tek alternatif" olarak mı çıkıyor, bu, 12 Eylül'ün kıkmazı ve teshirinin bir yedeğili yarmasıdır. Kısacası, ANAP'ın sivil iktidar partisi olarak, tek alternatif olmanın çıkması, güç kaybetmesi, kitlelerin tepki merkezine dönüşümüne girmesi; SHP ve DYP'nin muhalefet adına bir alternatif olamaması, 12 Eylül askeri-faşist rejiminin kendi gerçeğini ilade eder. Çünkü bütün bunları doğuran ana odur. Bu nedenle darbe tehditinin aslı muhtıralarının bunları olmadığı açıktır. Bu tehdit doğrudan doğruya, radikalleşen ve potansiyeli-eylemlilik olarak gitkice yükselme eğilimi içinde bulunan, radikal halk muhalefetine yöneliktir. Açık kık, temel muhtatap gelişme budur. Ancak, rejimin teminatı siyasal yuhma, parti kurma ve işleme zini verilerinde kendi rollerini yeterince görmeme noktası açısından yapılan uyarı ve eleştirtilerinde paylarını almışlardır. Bu temelde bu çevreler, mevcut gelişmeler ve darbe tehditlerini ilişkin kendi yaklaşımlar ve görüşlerini ortaya koyarak, gerekli görüşlerini yapacakları doğrultusunda, geç tesellie yönelmişlerdir.

II. Cumhuriyetin hangi tekelcilerle yüzüye bulunduğuna itiraz eden ve eğer gelişmeler böyle sürerse, kendi çözümünü de ortaya koyan Kenan Evren'in Trabzon konuşması ve "uyarsına" ilişkin olarak, çeşitli sivil burjuva çevreler ve basındaki akil hocaları yuhun, yaklaşım ve düşüncelerini ortaya koy-

yumusak, beylik laflar ve bu kıkile süslü polemiklerle yapması sözünü. Yani, bunlar kitlelerin öfke-eylem ve radikal muhalefete yönelimini ertime temel misyoneri ile yukiydür. Ancak, Türkiye'de, son dönemdeki gelişmeler, açıkça göstermektedir ki, bunlar bu görevlerini önemli yetersizlikler içinde bulunmaktadırlar. Kısacası, bunların çeşitli demagogi ve engellerini aşan bir biçimde, kendi içinde örgütlü-örgütsüz, toplu-bireysel bir radikal halk muhalefeti yükselmektedir. Halk muhalefeti diyoruz, çünkü bu eylemlilik ve radikalleşme içinde halkın çeşitli sınıf ve tabakalarını (işçi, gençlik, köylülük ve diğer ara kesimleri) kendi somut talepleri doğrultusunda ve herhangi bir sınıf ve öcünden önderliğini, bunun ağırlığını taşımayan bir muhalefili, eylemlilik durumu vardır. 8 yıl boyunca, ordunun süngüsü eşliğinde, demagojilerle alevlendirilerek, altıyulmaya çalışılan yalnız "can güvenliğini" için katlanmadık fedakarlıklar kalmayan genç halk kitleleri, 12 Eylül rejiminin demagogi ile oyalandırma ve özellikle "can güvenliğini" aldatmacasını gitkice anlamak, kavramak durumundadır. Artık, korku, süngü ve "eskiyi hatırlatma" olguları, kitlelerin, maddi ve manevi olarak bulguma düzeylerinin gerisinde kalmış ve genç kitleler toplan bir öcükden en aci faktörlerini öduyor, öcükde de gerçek can ve mal güvenliğini 12 Eylül rejimi, Ev-

hareketi ve yaşanan olaylar bunun somut göstergesidir.

Cuntanın, 12 Eylül darbesi ve sonrasında demagojisini ile en çok sefilleşme altına aldığı diğer orta kesimlerde, mevcut ekonomik kık, kendilerinin sefilleşmeye doğru girmesinin yarattığı tepki ile kendi sınıf durumlarına uygun talep ve protestolarını ileri sürmeye başlamıştı. Özellikle, erken seçim sonrası sağanak gibi yağın zamlar, artık çeşitli burjuva kesimleri ve burjuva basın kalemlerlerini de öcüklemektedir. Kalemsörleri de sefalet altında "patlamaları" kaçınılmazlığı konusunda Evren-Özal klığını uyarmaktadır.

Begincisi; çeşitli anti-faşist, devrimci grup ve yapıların yine bünelerinde önemli ziyafıkları (sınıfsal, örgütsel, taktik, pratik vs.) taşıya da, kendi sınıf çizirlerine göre birtakım eylemleri gerçekleştirme, propaganda araçlarını ortaya koymaya çalışmakta, devlet gücü ile silahlı çatışma olayları görülmeye başlanmaktadır. Her ne kadar, bu kesim, 12 Eylül rejiminin karşısına doğru-devrimci ve sağlam bir alternatif olarak dikilmeyi ise de, yine gelinen radikal halk hareketi önderlik yapabileme durumundan uzak bılışık-pörçük bir halde iseler de, bu gelişmede özellikle devrimci öncü alternatifi ihtiyacı yakından hissedilen kitlelerin bu talebi ile 12 Eylül rejimi ve alternatiflerinin ciddi şekilde endişelendirmektedir.

dular.

12 Eylül rejiminin, sivil siyasi partisi ve daha çok teknik danışmanlar topluluğu durumuna saymayan ANAP, kendi varlığı ve misyonunu, yani 12 Eylül'ün partisi olma gerekliliğini bu konuya ilişkin yürütülen tartışmalarda da açığa vurdu. 27 Mayıs ve 12 Mart askeri darbelerini eleştiren Turgut Özal, 12 Eylül askeri darbesini savundu. Gerek Kenan Evren'in Trabzon konuşması ve darbe tehditine ilişkin eleştirileri ve gerekse 12 Eylül'e ilişkin eleştirilerin amacının, 12 Eylül ve onun kurumlarını yıpratmak olarak yorumlandığı. Kenan Evren'i "demokrasi aşinası" olarak sundu. O da, 12 Eylül'e gelisi, Kenan Evren gibi, eski siyasilerin yetmezliğine yuki. "12 Eylül'ü yapanlar hiç niteltilmiştir, başka çare kalmamıştır. O dönemdeki siyasetçilere maalesef yardımcı olmadılar. Bizi de braktilar, devletin birliğini temsilen eden Cumhurbaşkanlığına saldırdılar. Eski günlere dönmek istiyorlar..." (Özal, 5 Mayıs, Tercüman). Bu tartışmalar, Özal ve ANAP'ın 12 Eylül rejiminin sivil alternatifin iktidar partisi olduğunu, rejimin, ANAP'ı "tek alternatif" göstermeye çalışması ile sivil alanda da kendisini tek alternatif olarak sunmaya çalıştığı bir kez daha açığa vurmuştu. Bu, bizzat en yetkili açığa iltifat edilmişti. Bu nedenle, Kenan Evren'in mevcut gelişme ve olaylara yaklaşımı ve önderliği bunun için yarıda bulunduğunda darbe çözümü, aynı zamanda ANAP'ın yaklaşım ve çözümüdür de. Bilindiği gibi, eski içişleri bakanı ve şimdiki meclis başkanı, Kenan Evren'den önce, "rejim için gerekli görüldüğünde, burayı da kapatırız" biçiminde bir açıklaması söz konusuydu. Bütün bunlar, 12 Eylül askeri-faşist rejiminden çıkıldığında, "demokrasiye döndüldüğü" 12 Eylül rejimi ile ANAP'ın, Özal'ın adeta bir çekime içinde bulunduğunda biçiminde bazı sahte "sol" ve "sosyalist" çevre, dergi ve liberal çevrelerin bu tarihi iddia etmeye ve iltizam yaratmaya oynuna karşı bir cevabı olmuştur.

Sözde ana muhalefet ve "sosyal-demokrat" inönü ve partisi ise, cumhuriyet tarihinin en sahtekar ve uzlaşmacı muhalefet örneklerinden birini de bu konudaki tavrı ile sergiledi. İnönü ilk demecinde "12 Eylül öncesi, iktidar ve muhalefet partilerinin bir araya gelmesi durumu bir darbeye yol açmıssa, biz de bugün biraraya geliriz ve sivil çözümü götürürüz" biçimindeki görüşünü ileri sürerek, Kenan Evren'den "teşekkür" puanını aldı. Bununla İnönü ve partisi SHP, 12 Eylül rejimi ve onun sivil iktidar görünümünü ANAP'ın, radikalleşerek gelişen halk muhalefeti karşısında, şimdiki kadar olduğundan daha fazla uzak ve uzlaşmacı bir muhalefet yürüteceğinin stratejisini çizdi. Aynı zamanda SHP, kendisini aşan radikal halk muhalefetine karşı daha etkin bir işbirlikçi savaş yürüteceğini, bununla da daha fazla distanstanma durumuna düşeceğini de belirtti. Rejim sözcüsünün darbe "uyanışında" bunlara düşen pay şöyle dille getirilebilir: "Size iş yapın radikal gelişmeleri eritin, engel olun diye yaşam olguları tanıdık. Ama, alternatif olamıyor, radikal gelişmeleri eritip engel olamıyor, tersine radikal gelişme ve çıkışların kullanacağı bir araca dönüşüyorsunuz; dikkat edin..." İnönü ve partisi bunu kavrayarak, daha etkin ANAP destekçisi ve radikal gelişmeler karşı bir muhalefeti kendileri ile sınırlı tutmayarak, bunu diğer parti ve kesimlere de dayatıp, gerekli olanı yapmaya koyuldular. Tabii bunda da süslü "anayasa",

"meclis" vs. demagojisi ve Evren'e "eleştiriler" eksik etmediler.

Demirel ve partisi DYP ise, 12 Eylül'e gelişin suçlularından biri olarak devamlı kendilerinin de işaret edilmiş, teşhire uğramış olma meselesinde, 12 Eylül yorumunda, 12 Eylül temsilcileri ile var olan ilişkileri ile polemikle girdi. Bunlara göre, tehlike vardır, ancak henüz bunlar "darbe" çözümünü gerektiren aşamada değildir, sivil alternatiflerin işlevleri, bunların çözüm bulunması mümkündür. Yani, hep beraber birleşerek, sivil çözüm temelinde soruna yaklaşım yolu varken, bunun önünde "darbenin" çıkarılması, eleştirmek, böyle yaşamı seçmiş işin, rejime daha pahalya palyaçaklar vurgulamaktadır. Burada da özellikle, mevcut Evren-Özal klüzini, kendileri-DYP bir alternatif olabileceğini, çeşitli biçimlerde seçim yasası, hukuk vs. engeller diktiği tesbitinden hareket etmektedirler. Demirel'e göre, bu engeller olmasaydı, kendileri güçlü bir alternatif ve çözümçüye güç olmuş olacaktı. Ama buradan son tahlilde, yani radikal halk hareketinin tartışılı ve önlenemez aşamaya gelmesi durumunda, Evren'in çözümü ile bir bütündürler. Yani, bunlar rejimi yaşatma konuşması, mevcut yönetime aynı paralele hareket ediyorlar. Bir yandan böyle birleşirken, diğer yandan, konuşmanın, 12 Eylül rejiminin derinleşen kriz ve bunun yönetim bunalmına doğru gidişatını iltifat etmesiyle, Kenan Evren'in böyle bir iltifa pozisyonuna düşmüş olması da, gerek muhalefet partileri ve gerekse basındaki akıl hocalarında bir eleştiri konusu oldu: "Türkiye birinde bire krize girmiş gibi bir görüntü içinde düştü. Eğer TRT haberlerinde hem Evren'in konuşmalarını hem de muhalefetin tepkilerini uygar bir biçimde yansıtmamış olsaydı, bu gerilim çok daha yaygınlaşabilirdi ve söylen-tiller artabilirdi."

Hiç değilse demokrasinin bir uzvu daha çalışı. Bazı mekanizmalar iyi işlemediği olsaydı, karanlık biraz daha artılabilecekti. Şimdi hiç değilse güzel bir umut işi doğdu... Yine de, politikaları oluşturan yetkililerimiz" daha temkinli olmaları gerekmiyor mu?" (M. Ali Birand, 4 Mayıs, Milliyet) Bay Bırand ve benzerlerine göre, ya böyle bir iltifa bu zamanda yapılmamalıydı; ya da, aydınlık, krizsiz ve bunalmış Türkiye, bu konuşma ile adeta krizin ve bunalmın içine sokulmuş gibi oldu... İligin bir mantık, var olan kriz ve bunalmı kendi görevleri gereği halkın gözünden gizlemeye çalışma misyonunun bir yaklaşımdı. Ancak, böyle ilginç mantığın sergilenmesine de şaşmamak gerekir. Çünkü, 12 Eylül rejiminin kriz ve bunalmı Evrenleri bunaltıyor, kaldı ki akıl hocaları da daha bunalmı kafa ile kalemlerine sarıyorlar...

Darbe Tehditinin Amaçları ve Alınması Gereken Tavrı

Elbetteki, yapılan konuşma ve ardından savrulan askeri darbe tehditinde, belli amaçlar da güdülmüştür. Bunlardan başlıcası, Türkiye emekçi halk safaları içinde oluşan ve süreç içinde yoğunluk ve yaygınlaşma eğilimine girmiş bulunan, rejim karşıtı, radikal halk muhalefeti, korkutma, caydırma ve sindirme çalışmaları. Kendiliğinden ve içinde belli örgütlülük taşıyan kitlesel gösteriler ve her kesimin kendi somut talepleri temelinde tepkileri artıran, bunlar pratikte çeşitli eylem biçim-

leri ile yansıyan, protestolar yükseliyor. Yer yer devlet güçleri ile çatışmalar gündeme geliyor, rejimi silme isteyen parti ve tekeli kurumlarına saldırılar artan bir tempo gösteriyor. Çeşitli anti-faşist devrimci oluşum ve gruplar içinde taşkınlıkları yine benimsenmiş zaafırlar birlikte, silahlı eylemlere yönelme, toplanma eğilimi sürecini yaşıyorlar. Açık ki, bütün bunların birleşmesinden oluşan, Türkiye'deki radikal halk muhalefeti, PKK'nın aralıklı yürütümü olduğu halk savası önemli olanaklar sağlıyor. Bu durum aynı zamanda, PKK önderlikli Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin, sömürgeci-faşist diktatörlük le savaşımında, PKK lehine bir avantajı oluşturmuyor. Bu nedenle, darbe tehditinin en temel amacı, kitleler ve devrimci, anti-faşist gruplar düzeyinde radikalleşerek gelişme eğilimi gösteren rejim, muhalefet bu gelişmeyi iktidareye çalışmaktır. Böylece, radikal safada bu tehdit altında, sağ-uzlaşmacı, pasifist eğilimleri kayma veya bunların yeniden hakim olmasına çalışma, kısacası radikalleşmeyi kısırlaştırma hedeflenmektedir. Bizzat "gelir mi-gelmez mi" tartışması içinde yine yapı ve oluşumlar içinde kendileri ile uğraşırken; illeri atılm, örgütlü olma ruhu yerine savunma ve halisizlik-korkaklık ruhu tekrar hakim kılınmaya yöneliyor. Bunun böyle bir amaç güttüğünü, kimi sol grup ve çevrelerin tartışmalarından da anlamak mümkündür.

İkinci olarak; 12 Eylül rejiminin, halkın radikal muhalefeti içinde gelişme ve giderek devrimci öncüyü somutta araması arayışı önüne bir baraj olarak dikilen ama ertime içinde yeterli başarıyı sağlayamayan, burjuva muhalefet bu görevleri hatırlatmak, rejim için ve halka karşı daha etkin bir sübaplığı iltifatı. Burjuva safadaki caktaklıklar giderilmeyle çalışarak, ordunun sivil ve güçlüleşen bir muhalefet stratejisi çiziliyor. Gerek Demirel, gerekse İnönü'nün demecileri, sivil burjuva kesim ve alternatiflerin, radikal halk muhalefetine karşı ve rejimin sağlığı için "birleşerek, engelleniz" teorisi bunu erkenken açığa vurmuştu. Tehdit, bu kesime yönelik yönü ile etkilerini çok erken göstermiştir.

Üçüncüsü; bir daha "ordunun müdahalesi" tehdidi ile, bugün de rejimi ordunun yönettiği, rejimin sivil alternatifleri ve çikmazını, aynı zamanda ordunun çikmaz olduğu, demagojisi ile gizlenmeye çalışılıyor. Artık bilinen bir gerçeği bir kez daha vurgulamak gereksizdir bile. İktidarda olan aski ordu, sivil görünüm, ordunun yanı sıra kılıfı ve Türk ordusunun teşhir ve teçritini gizleme perdeleri. Bu anlamda Kenan Evren, 12 Eylül rejimi ile teşhir daha hızlanıp, halisizliği artmış, çikmazı girmiş orduyu, rejimin bugün içinde bulunduğu kriz ve bunalmının temel suç sahibi olmanın uzak göstermeye çalışarak, yine, o bilinen "her şeyin üstünde, kuratıcı güç ordu" imajını, sıradan vatandaşla yeniden angaje etmeye çalışıyor.

Kenan Evren'in Trabzon konuşmasından, her türlü çevrede tartışmaya başlanan konulardan biri de bu oldu. Yani ordu "yeniden darbe" yapar mı-yapmaz mı... Aslında bunun tartışılması, kafaların buna takılarak durdurulması, konuşmanın, ve özellikle de, Türk ordu-yönetim gerçekliğinin ya anlaşılması, ya da bilinenek çarpıtılmasıdır. Burjuva çevreler ve basını açısından, bu tartışmayı yapmak, geliştirmek fazla yadırganacak bir durum değildir. Onlar, böyle bir tartışma zemini içinde, halk üzerinde devrimci-radikal oluşum

ve gelişmeler üzerinde korkuyu yayma, duraklamaları yaratma gibi amaçları da güdüyorlar. Her şeyden önce, ordunun "yeniden" darbe yapma tehdidi, PKK önderlikli yükselişin sürdüren Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Türkiye'de gelişen-yaygınlaşma eğilimi içinde bulunan radikal halk muhalefeti karşısında, 12 Eylül rejiminin sivil burjuva alternatiflerinin güçsüzlüğünü, çikmaz içine girmiş olmasını ve bunların yerine yeni siyasaya sunmamasının bir iltifa-dışıdır.

Türk ordusunun "yeni" bir darbe ile 12 Eylül rejimini düzölge çikarması mümkün müdür? Elbetteki bu imkansızdır. Çünkü ne ordu, burjuvazisi açısından ne de Türk ve Kürt halkları açısından durum, 12 Eylül öncesi gibidir. Bu gün Kürdistan'da açık bir savaş hali vardır. Her saat Türk ordusu ile halk, Türk ordusu ile önkü karşı karşıya gelmekte, karşılıklı olarak müdahalelerin her biçimi uygulanmaktadır. Türkiye zemininde ise, ordunun sivil kurum ve görünümünü biraz daha önde gibi bir görünümün yanı sıra, Bu sivil görünüm de, Türk ordusunun kendisidir. Ordunun "yeni" bir darbesi fazlası ile kendi anayasası ve sivil kanunların karşılığıdır. Yarılar kanunların karşılığıdır. Yarılar buraların ortadan kaldırarak, geniş bir yığınsal tutuklama ile bir anlam ifade edilebilir. Yine, önemli olarak, Türkiye zemininde yeniden örgütlenme-hazırlık iddiasında bulunan anti-faşist, devrimci oluşum ve gruplar hazırlık ve daha işi rotaya sokmadan yeniden bir vuruşa dağıtma isteyecek, ki, günümüzde bu, özellikle bu iddiala olan güçlerin zaafırlarından da yararlanarak yapıyor veya yapmaya çalışıyor. Ancak, ordunun "yeniden" darbe girişimi, özellikle PKK'nın önderlik etmiş olduğu, rayına oturmuş, sağ-

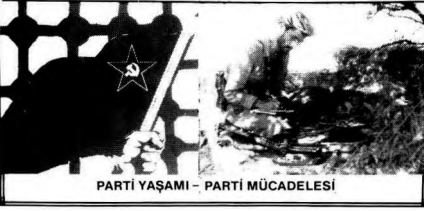
lam ve kararlı mücadelesinin ulaştığı boyutların gerçekliğini hesaba katmak zorunda. Ve bu devrimci, halk savası gerçekliği, Türkiye'deki radikal halk muhalefeti için önemli teminatı ve olanağını oluşturmaktadır. Kısacası, ordunun "yeni" bir darbesi, Kenan Evren'in konuşmasında işaret ettiği tehlikeli gelişmeleri durdurmak ise, "anarşi, terör, bölücülük" vs. bunun artı mümkün olamayacağı. PKK gerçekliğinde önemli fidesini bulmuştur. Gerek rejimin yasadığı gerçekçiler ve gerekse başlıca PKK alternatifli olmak üzere gelişme eğilimi içinde bulunan Türkiye'deki radikal halk muhalefeti açısından, böyle "yeni" bir darbe, rejimi daha ağır bunalımlara sokacak girişimlerden çok daha tehlikeli değildir. Bu da ihtimal dışı değildir. Fakat devrimci güçler, önderlik iddiasında bulunan oluşum ve gelişmeler açısından sorun, "yeni" bir darbenin olup-olmaması değildir. Temel ve bu tehditle açılan sorun; daha doğru-tutulu ve sağlam örgütlülüğü, doğru cabaların yoğunlaştırılması, yani önkü -parti- alternatiflerin rejimin karşısına dikilmesi. Bunun için geçmiş yenili, yanığı ve hatalardan doğru ve cesurca, dürtüşe derslerin çıkarılmasıdır. İşçi sınıfı ile bütünleşerek, halkın en geniş kesimlerini içine alan, Türkiye için anti-faşist bir halk cephesinin oluşum çalışmaları devrimci fedakarlık, olgunluk, inanç ve inatla yürütmektir. Yine, Türkiye zemininde, rejim karşıtı örgütlü veya örgütsüz radikal muhalefet gelişimi, mücadele ile işleri imkanı, muhalefesi ile işleri imkanı, yani omuz omuza mücadele rotasını tutturmak. Devrimciler bunları düşünmeli, yön bu olmalıdır.

ABDULLAH ÖCALAN

SEÇME YAZILAR

CİLT — III

ÇIKTI!WEŞANEN
SERXWEBÜN

PARTİ YAŞAMI - PARTİ MÜCADELESİ

Ulusal kurtuluş savaşımız, düşmanın tüm engellemeye ve karşı koynuyla rağmen gelişimini kesintisiz olarak sürdürmektedir. Mücadelemizin bugün varılan gelişim sürecinde, savaşımızın gerilla aşaması yaşanmaktadır. Düşman da bu çerçevede savaşa hazırlanmakta, durumu gözden geçirecek güçlerini yeniden örgütlemektedir. Fakat dev bir kasırga gibi gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında düşmanın bütün bu yenilenme çabaları ve geliştirdiği taktiler tutmaktaki ve her gün kurtuluş güçlerinden yediği darbeleri yeni çıkmazların içersine girecek durumuna daha da ağırlaştırmaktadır. Dolayısıyla kurtuluş güçleri bugün geliştirdikleri çok yönlü mücadele biçimleriyle düşmanı habire darılayıp, yıpratarak ilerlemek, düşman da doğal olarak bu gelişmeyi hazmetmeye tüm gücü ile kurtuluş güçlerini öldürmekle ve kamulaştırmaya çalışmaktadır. Bu anlamda da bütün iç ve dış bağlantılarını hareket geçirmektedir. Bugün bizden maddi ve teknik yönden kaç kaç gücü olan faşist dümana karşı, savagırcın, dönemin sorunlarını üstlenenden gelmek, ancak planlı, programlı ve örgütlü bir tarzda gerillayı yetkin uygulamakla mümkündür. Taktiğe bu doğrultuda bir ısrarlı kazandırmak gelsemye yarıtmazın zorunlu gereğidir. Bu açıdan hazırlıklı olan bir güç, savaşmada doğru uygulamayı ve manevra kabiliyetiyet sorunların üstlenenden gelirken, hazırlıklı olan bir güç de başarılı bir durumu yaşayacağı gibi, aynı zamanda uygulamada kaçınılmaz olarak ciddi hataları içine girer ve sorunları karşısında çözümsüz kalarak kendini yenilgisiz kurtarmaz. Bu durum karşısındaki savaşan güçler arasında fazla bir değişiklik arzemez.

Bu bağlamda bir kurtuluş birliğinin mücadelemizin kızgın zeminlerinden biri olan Şemdinli alanında (Göstê Dağında) düşmanın Haziran ayının bir gününde girdiği çatışma doğrudur. Bu çatışmada yaşananlar, düşmanın zayıflıklarını ve çaresizliğini ortaya koyarken, aynı zamanda kurtuluş birliğimizin de etkin bulunduğunu da durumu ortaya koymaktadır.

Göstê Dağının eteğinde bulunan zımdaki ceterleri silâsızlandırmak ve burada askerlik yasasını uygulamak amacıyla gerilla birliği yıl kesen, savunma ve saldırı gruplarına ayrılarak saat 11.15'te eylemi gerçekleştirecek üzere üç ayrı kolunda hareket etmişti. Birlikte, moral, cesaret ve atılganlık doruk noktasına ulaşmışlardı. Mesela, yapılan planı göre, doğru uygulamayı gerçekleştirebilmeleri. Bunun için en uygun taktileri kullanmak. Yol kesen ve savunma grupları gereken konumlanmaları getirdi. Yalnız saldırı grubu bölünmüş durumda hareket etmedi. Birlikten kasırla derinlere ilerak hıza geçmeyecek taktiklerle hareket etti. Hedefi etkisizleştirmesi gerekirken, karşıyarmadan kuralları hiç dikkate almadan aşkından hedefe doğru hareket etti. Açık ki bu eylemin

başarıyla gerçekleştirilmesini engelleyecek düzeyde ciddi bir yanlışlık ve hata idi. Nitekim ceterler saldırı grubunu uzaktan fark ederek mevzilenibildiler. Halbu ki ceterlere bu fırsatı verilmemesi planlanmıştır. Çünkü eylemin başarısı buna bağlıydı. Böylece gereken taktik üstlenilemedi. Bu durumda eylemle dargısı vuran bir çok yönüyle insiyatifisizlikten ortada olduğunu çatışma başladı. Silahlar karşılıklı kusuyordu. Göstê Dağı silah sesleriyle yankılanıyordu. Düşmanın eylemlerini üzerindeki çabaları boşuna değildi. Teslim olmuylardı. Bunlar da bu ülkenin insanlarıydı ve araziyi iyi tanıyorlardı. Ama her şeyi karşın para karşılığında, kandırılmış ve bundan dolayı inançsızdılar. Ve bu nedenle bunların gerilla birliğinin karşısında varlık göstererek direnmeleri mümkün değildi. Yalnız içine girilen hata ve araziden yararlanarak daha yüksek noktalarla tırmanışabildiler ve böylece imha olmaları kurtuldu. Bu arada çevrede bulunan düşman güçleri çatışmayı duyduklarından, hızla hareket geçtiler. Zaten Şemdinli alanı tamamıyla bir savaş alanıydı. Düşman yoğun ve geniş bir askeri konumlanmaya geçmiş ve her an bir gerilla saldırısını beklediklerini savunmada taktik bekliyordu. Ceterler kaçma yolunu seçtiler. Gerilla birliği çocuk ve kadınlar vurulmuş diye büyük bir dikkat gösteriyordu. Tüm uğraşımız halkı kazanmaktı. Ve düşmanın egemen kıldıkları politikayı sökerek yerine devrimci politikayı geçirmekti. Bu eylem de Parti politikamızın hayata geçirmenin bir aracıydı. Haziran ayının yakıcı sıcakları altında ceterleri çatışma iki saat devam etti. Ceterlerden iki kişi, yaralıdır. Ceterlerden gelen düşman birliklerine yetiştirildi. Evet, bu kurallara dikkat etmemeden kaçkınılan, saldırı grubunun içine girdiği hatanın sonucuydu. Savaşta bazen en ufak bir hata dahi en kötü sonuçlara yol açabilmektedir. Burada da böyle bir durum ortaya çıktı. Hem eylem istenilen biçimle gerçekleştirilemedi ve hem de ortaya çıkan yeni duruma devreye giren düşmanın askerleri güleri tarafından gerilla birliğinin darbelemeye durumu doğmuştu. Ortaya çıkan yeni durumu lehimize çevirmek ve insiyatifli her yönüyle elimize geçirmek, hem çatışmanın gidişatını belirleyecek, hem düşman güçlerini darılayacak ve hem de gerilla birliğinin selameti sağlamk için zorunluydu. Bu açıdan, grupları hızla birleştirmek ve stratejik noktaları tutmak gerekirdi. Daha aşkama yeni saat zaman vardı. Bu durum da dikkate alınarak gerilla birliği mevzilenmeliydi. Özellikle çatışma alanında hakim olan tepesi tutmak gerekirdi. Çünkü burayı kim daha önce tutarsa çatışmaya o hakim olacaktı.

Bu tepenin zamanında tutmakla görevlendirilen Kahraman arkadaş, komutasındaki birlikle bu tepesi zamanında tutuldu. Tululan yerin orta otomatik silânmız olan Afar'ı yerleştirdi. Bu hem birliğimizin genel savunmasını içine girekiyordu hem de düşman helikopterlerinin etkili ateş etmelerinin önüne geçme ve çatışma alanına aktif olarak güç aktarmasını engellemek için gerekliydi. Birlik güvencedeydi. Çünkü Kahraman arkadaş, komutasındaki grupla çoktan stratejik tepesi lutmuştu. Fakat Mazlum arkadaşın komutasındaki yıl kesme grubu verilen işarete rağmen, düşman askerlerinin saldırıya geçmesi ve yoğun ateş nedeniyle geleymiyordu. Kurşun ve roket sesleri habire yoğunlaşıyordu. Jüne geçitinde düşmanın yüzlerce askeri ve ceterleri ile Mazlum arkadaşın komutasındaki dört kişilik küçük grup arasında çatışma tüm şiddetle sürüyör ve savunma grubunun ateşi düşmanı etkilemiyordu. Tüm yıl bu küçük grup binmişti. Devrimci bilinçle bütünleşmiş olan moral, kararlılık, cesaret ve atılganlık en görkemli örnekleri sergiliyordu. Tüm çevredeki insanlar böyleli bir çatışmayı hayranlıkla izliyorlardı. Mazlum arkadaşın taktik üstaltığı, insiyatifli tutumu ve grubun olağanüstü direnişi karşısında düşmanın dağalgar halinde gelen saldırıları her sonuçsuz kalıyordu. Düşman tarafından dien ve yararlanılan sayısı habire artıyordu. Düşman askur ve bir çaresizlik içindeydi. Dört kişilik gerilla grubu, karşısında tamamiyla hareketsiz kalmış ve başını yenden kaldıramıyordu. Insiyatif her yönüyle grubun elindeydi. Nitekim grup koordinet bir şekilde geri çekilecek hızla birlikte birleşmeye yöneldi. Düşman, grubun psikolojik etkisi altına girmişti. Böylece gerillanın iradesine boyun eğmiş ve mevziden kırıyarak kaçmıyordu. Bu durumdun ustaca yararlanarak grup birlikte birleşebildi.

Düşman helikopterleri çoktan harekete geçmişlerdi. Hainane uçuşları ve dağlarıya adeta bir leş kargasını andırıyorlardı. Stratejik tepesi üç tane peşe peşe işle geçti. Kahraman arkadaşın komutasındaki beş kişilik grup, tüm enerjisi ve atılganlığıyla helikopterlere yüklendi. Düşman helikopterleri toz-duman içinde kaldı. İlk helikopter denetleyeni askeri cansız yer serildiler. Bir manganı civarındaki diğer askerler de mevzilenmeye bile fırsat bulmadan, çareyi kaçmaktan buldular. Gerilla üstün savaş kabiliyetiyet ve insiyatifliyle, araziyle bütünleşmişti. Onu buradan söküp atmak düşmanın kân değildi. Birliğin konumlanmasi yerindeydi. Aralı rolu bu bağlamda oynuyordu. Konumlanılan stratejiktir, düşman habire saldırıya geçmek istiyordu. Ama uygun konumlanma ve gerillanın görkemli direnişi karşısında çaresiz kalıyordu. Bundan dolayı da bulunduğumuz noktaya uzaktan ateş altında tutuluyordu. Bu, düşman açısından büyük bir acizlikti. Ancak askeri gücü ve teknik olanaklarıyla ufak bir gerilla birliğiyet başede-miyordu. Amacı çemberi daraltmaktı. Gerilla birliği geri çekilme hattnı başlatmıştı. Ve düşmanı buraya yaklaştırmıyordu. Düşmanın tüm çabası birliği konumladığı noktadan sökmek ve aşkama olmadan sonuca ulaşmaktı. Gerilla birliğinin çabası da düşmanın etkili bir tarzda ateş altında tutmak ve kendine yaklaştırmayacak zamanı da hesaplayıp, mevzilerini sağlamlaştırmaktı. Düşman,

GERILLANIN GÜNLÜĞÜ

Göstê Dağında 24 Saat

savaşı, sadece kara saldırılarıyla sürdürmüyordu. Aynı zamanda helikopterlerle hava saldırılarında da bulunuyordu. Gerilla birliğinin mevzilenmesi buna göre olduğundun, düşmanın bütün bu çabaları sonuçsuz kalıyordu.

Karşılıklı savaş hattı olmuştur. Bir tarafta en modern silahlar ve teknik araçlarla donanmış, sayıca çok üstün düşman gücü; diğer tarafta ise 19 kişilik gerilla birliği, ayrıca bunlardan iki kişi de yeni saflara alınan silâsız savaşçı adaydılar. Evet çatışmada böylesine bir güç dengesiizliği vardı. Bu yetmiyormuş gibi, düşmana habire taktikye güçler geliyordu. Bu konuda sıkıntı çekmiyordu. Buna mukabelli her gerillanın üzerinde bir silah ve silâsız savaş mermi bulunmaktaydı. Bu açıdan birliğiyet, teçizatını en uygun bir biçimde kullanamamıştı. Birlik, aktif değil, uzun bir çatışmayı göze almadığından boş yere mermi silânmızla maysa özen gösteriyordu. Komutan sürekli birliği uyuyar ve boş yere mermi silânmaları tıkraklıyordu. Bu çatışmada düşmanın kolunu ve çürümüşlüğü her yönüyle görmek mümkündür. Bunca olanaklarına rağmen, kayıp veren gerilla değil, düşman oluyordu. Düşmanın o görkemli (1) ordusu, ömrünü doldurmuş taktileri ve kuru borazanlığı Göstê Dağının eteklerinde tutuluyordu. Düşmanın o insiyatifli harp akademileri görünce eğitim bu dağlara göre değildi. Buna inançsızlık ve savaşa idealist yaklaşım da eklense; düşman ordusunun kendini Kürdistan dağlarına uyarlaması ve gerillaya karşı başarılı bir tarzda savaşması mümkün değildi. Bu durum, düşman askerlerinde büyük bir hayal kırıklığı yaratmaktaydı. Ama böyle olmasına rağmen, düşman yine de boş durmamaktaydı. Çünkü Kürdistan birliği her cennetin elinden gitmesini istemiyordu. Bunun için elinde ne geliyorsa onu yapmaktaydı. Bu gerçekleşme şansı olmayan haksız ve gerici düşüncede doğrultusunda da düşman komutanları askerlere emir üzerine emir veriyorlardı. Fakat APO'cu korkusu onların tüm benliğini sarmıştı. Birliği üzerine geleymiyorlardı. Düşmanın gerillaya karşı en çok doğru helikopterleri dahil birliğin üzerinden ucma cetersizliği gösteremiyorlardı. Ama komutanların sürekli emir ve zorlamaları karşısında, bir düşman helikopteri gerilla birliğinin bulunduğu noktada, düziğe işle geçti. Birliğin etkili ve isabetti eylemi helikopter yara alarak çareyi uzaklaşmaktan buldu. Böylece bir daha helikopterler birliğin bulunduğu noktaya yaklaşımadılar. Bu da gerillanın usta taktileri ve araziyi uygun kullanmayla düşman helikopterlerini sil ezi kırarak, düşmanın gerilla birliği karşısında çaresizliği habire artıyordu. Bu durum da gerillanın moralini yükseltiyordu, ona düşman karşısında üstün olmanın avantajı sağlıyordu. Birliğin her ferdı büyük bir sevinç ve gururu yaşıyordu. Kahraman arkadaş neşesinden yerinde duramıyordu. "Düşmanın tüm helikopterleri yara adılar. İndirlikleri askerlerin bir kesimi öldürdü ve yaralandı. Geriye kalanlar da Hacı Bey deresine doğru kaçtılar" gibi konuşmalarla düşmanın zayıflıkla-

rını dile getiriyor ve sürekli birliği moral veriyordu. Mazlum arkadaş dedi ki: "Bakin, ben arkadaşlarla geldim ki, kimsenin arkasına la ateş etmesin. G-1 ve G-3 taşıyan arkadaşlar ateş etsin, ama helikopterler işle geçtiğinde Kalaşnikof'un mevziline girdi, ben kendimi tutmadım ateş ettim" diyerek tüm arkadaşları güldürdü. Yine Cemil arkadaş, "Arkadaşlar, biz helikopterlerin tozu attık, artık bize yaklaşamazlar" şeklinde konuştu. Savaşın sevincini belirtiyordu. Evet bu, birliğin moral ve neşe yönünden canlandırılan konuşmalar herhangi bir mola esasında yapılmıyordu, düşmanın kara saldırısından tüm kızgınlığıyla devam ettiği bir anda yapılmaktaydı. Bu da gerillanın yaşamı savaşta göre nasıl yapıldığını göstermekteydi. Savaşla yaşamak mümkündür ama, özgür ve bağımsız yaşamın asıl anlamı düşmanı ülkenizin söküp atmakla mümkündür. Tüm birliğimiz bu ruhla yaşıyordu. Yeni saflarımıza katılan iki savaşçı gerek devrimci bilincin yoksun oluşları ve gerekse ilk defa böylesine yakından çatışmayı yaşamaları nedeniyle ol-

tuğca heyecanlı ve acemi davranışlarını içine giriyorlardı. Birliğin direnişini ve düşmana vurduğu darbeleri görüyorlardı. Bu sebeplerinden yerlerinde duramıyorlardı. Yıl kesen insanlık dışı uygulamaları ve cıplak zorunlu yaşıdıkları, büyük bir güç ve otorite olarak görüldükleri düşman, ufak bir gerilla birliğiyet karşısında etkisizleşmiş ve çaresiz bir duruma düşmüştü. Bu durum da onlara güven veriyor.

Zaman, gerilla birliğinin lehine durmadan ilerliyordu. Bir an önce aşkamin olması, birliğin lehine idi. Çünkü birlik aşkamin olmasıyla birlikte karlanırlık yararlanarak istedikleri yönde doğru çekilebilmeydi. Düşman da bunu çok iyi bildiğinden aşkama olmadan önce birliğe darbe vurmaya çalışıyordu. Fakat zaman ilerledikçe birliğe darbe vurmayı başaramayan düşmanın, gerek ateşle darbe bir azalma oldu. Artık düşman da anlamıştı, birliğe bu şekilde darbe vuramayacağı. Zaman faktörü savaşta önemli bir unsur oluyordu. Gerilla düşmanla kendi aralarında güç dengesiizliği nı gidermede zaman faktörünü sürekli kendine lehine kullanmaya çalışı. Elbette sadece zaman faktörü nü uygun kullanmakla kendini sınırlamaz, diğer olanakları ve koşullara göre düşmanla savaşır ve kendi gelişimini sağlamaya, sonuç alamayacağı mücadeleleri girer. Düşman da bu durumu çok iyi biliyordu. Bundan dolayı birliğin gece hareket edebilecek istikamete durmadan yığınak yapıyordu. Böylece dar olan çembere genişletiyordu. Anlaşılan pusulalara her zaman olduğu gibi bu sefer de önem vermişti. Uzaktan gelen helikopter sesleri de bunun en açık belirtiydi.

Aşkama karlanlığı kısa bir sürenin kaldığı esnada birliğimiz alt tepede bir düşman mangasını gördü. Buradaki düşman askerleri böylesine yere yapmışlardı ki, adeta diem yerindeyeyi yapıyor içine girmek istiyorlardı. Birliğin baş arkadaşları bunlara saldırarak birliğimize konuşmalar oldu. Yalnız arkadaşların çoğu günbوی süren çatışma-

Devami 22. sayfa

Şehitler Ayı Mayıs'ta, Şehitlerimizi Zafere Yürüyen Halk İsyanımızın Yeni Bir Atılımı ile Anıyoruz

Bağımsızlığı ve özgürlüğü için aydaş kalkan her halkın zorunlu olarak vermesi gereken bedeller vardır. Bu bedelleri ödemek sizin değil, bağımsızlığı ve özgürlüğü sağlamak, en sıradan birkaç adımı bile atmak mümkün değildir. Ödenecek bedeller ağır da olabilir, ama onlar davanın kaçınılmaz bir gereği olarak ödenmek zorundadır. Hele Kürdistan gibi bir ülkede ödenmesi gereken bedeller söz konusu olduğunda, bunun benzerlerinden çok farklı olacağı açıktır.

Kürdistan'ın tarihsel ve güncel gerçekliği gözönüne getirildiğinde, bu bedelin ağırlığı da anlaşılacaktır. Kürdistan'da yaşam süyün çorak topraklara aktılması ve bu topraklarda bağımsızlık açığının yeşertilmesi büyük bir önemdedir. Bunun için gerekli olan ilk şey şehit kanlarını toprağa aktılması, yığılma istenen bir halkın bağımsızlık uğrunda yeniden canlandırılma büyük bir yeridir. Kürdistan'da ne yapılabildi? Bu halka ne kadar can verilebilir, umut aşılabilir?

Üçründe ölünmesi ve mutlaka savaşılması gereken bir halk gerçekliği karşısında, yapılması gereken neydi? Adeta kendi ülke gerçekliğinden uzaklaşmış, bunu yaşıyamadı durumda olan bir yığın insan karşısında yapılması gerekenler ne olabildi? İşte, bütün bunlar, Kürdistan'da sorulması gereken ve cevapları mutlaka verilme zorunda olunan sorulardır. Eğer bunlara karşılığı gerekli biçimde verilmezse, ortaya çıkacak sonucun bir daha aydaş kalkma gücünü kendisinde göremeyeceği bir halk gerçekliği olduğu açıktır. Böyle bir sonucu kabullenmek veya bunu yaşamak istemek, gerçekleri çıplak bir şekilde gören ve bunlara bağlı kalmamanın sorumluluğu hissedenler için, içine düşülebiyecek en kötü bir durumdur.

Yaşamamanın, insan olmanın, hele bir halkın kurtuluşu için yola çıkmanın öyle basit bir il sözle geçitilemeyecek bir şey olduğu çok açıktır. Bunun kişide yaratıldığı sorumluluk ağırdır. Can ve can bedeline de olsa, adına yola çıktığı gerçeklere bağlı olmak, bir yaşam ve mücadele ilkesi haline getirmesi kaçınılmaz bir gerektir.

İşte, Kürdistan adına yola çıkan bir grup devrimcinin başlangıçta temel aldıkları bu gerçeklerdir. Kendilerini halkın davasına sonuna kadar adanmış birer halk bir dayanakları veya güç kaynakları yoktur. Yıllardır öz süzümöçüleri tarafından idare edilen emilecek, toprakları çorak bir hale getirilen Kürdistan halkının iltiyacı olan hayat süyünü vermek ve burada bağımsızlık uğrunda canlandırmak azımsanacak bir olay değildir.

Çorak topraklara yürüyen devrimciler, bu topraklarda bağımsızlık açığının yeşertmek için, su olarak kanlarını aktırmaları gerektiğinin derin bilinci içindeydiler. Yoksa bu topraklarda hiçbir değerin üretilmesi için acımayacakları da bilincindeydiler.

Evet, Kürdistan devrim şehitleri, bir halkın yeniden yaşama kavuşturulmasındaki, umutlarının tazelenmesindeki ve bu halkın özgürlük yürütüşüne kaldırılmasındaki yerlerini, en belirgin bir şekilde atları sayımlara yazdılar. Onlar yalızdı harfleri, halkımızın tarihinin altın sayfasına kanla adlarını yazdılar. Onlar kölelikten bağımsızlığa yürüyen bir halkın

mücadelesine köprü oldular. Yürünmesi ve girilmesi gereken yolun doğrultusuna sadece birkaç kişiyi değil, topyekün bir halkı çekmede büyük bir rol oynamakla kalmadılar; bunu mümkün kıldılar. İşte, bu kadar şehit kanı, hep bu doğrultuya yakalamamız için doküldü. Yine onlar halkımızı insanlığın en yüksek ideallerini gerçekleştirdiği bir insanlık cumhuriyetine doğru özgürlük yürütüşüne kaldırmadılar; işçileri, köylüleri, gençleri, kadınları ve çocukları bu yürütüş kolunda birleştirmede, yampaları gerekenleri, en kahramanca bir direnişle gerçekleştirdiler.

Mayıs ayının bu yürütüşüne yönelmede bizim için özel bir önemi vardır. Şehitler kervanının ilk ve son halkalarını, kölelikten bağımsızlığa uzanan bir halkın tarihini çağa ulaştıran bir zincir gibi birbirine bağlandı; bir ay; Şehitler ayı Mayıs'tır. Bu aydan Mayıs bizen yeni parçaları bu halkaya eklerken, özgürlüğe yürüyen kervana ise, binlerce yeni parçaları bağlamaktadır. Bu anlamda Mayıs'ın bizim için anlamı sadece bir anma ayı değildir. O, özgürlüğe yürüyen bir halkın aydaş kalkışının en çok yaşadığı, ileri atılmak için kendisini bir yay gibi en fazla gerdiği ve bütün duygularını, özlemlerini mücadelede en çok birleştirerek, bir ok gibi öne fırlattığı aydır. Bu anlamda, her Mayıs'ın bizdeki anlamı çok başkadır. Her Mayıs, özgürlüğe yürüyen halkımızın kutsal kavgasında büyük bir isyandır. Bu isyanı yaşamak ve yaşatmak, işte şehitler ayı Mayıs'ın gerçek anlamı budur.

Her Mayıs, Kürdistan'da kızıl güller açar. Mayıs'ın her günü şehitlerimizin kızıl kanları ile beslenen çiçeklerin açılışını simgeler. Bizim halkımız, Mayıs'a Gülen demmiştir. Bu bir tesadüf müdür? Mayıs'a Güli ayıdır halkımız. Baharın en son ayıdır Mayıs. Güllerin, çiçeklerin en çok açtığı aydır. Ama bu aynı zamanda isyan güllerinin en çok açtığı ve kızıl renkleri ile bir bütün olarak bir tarihi aydınlatıldığı aydır da. İşte, bizim için Mayıs, kızıl gül ayıdır. Şehit kanlarının da rengini almaktadır.

Mayıs'ın her gününe bir değil, birkaç şehit sığdırılmış halkımız. Öyle ki her yılın Mayıs'ı yeni şehitlerimizle, açan güllerine renk vermektedir. Böylece, her yıl Mayıs gülleri kızıl rengine bir kez daha taze şerh kanı ile boyanır. Buna karşın, her Mayıs halkımıza daha çok şeyler verir. Bereketini en fazla bir şekilde halkımıza sunar. Aldıkları karşısında biterlesini geri verir. Böylece gerçek vefalığını gösterir. Bizi Mayıs'a, Mayıs da bize alışır.

Bekli başka halklarda da Mayıs ayının önemi vardır. Bu halklar da bu ayda önem verilir. Ama bizim halkımızın tarihinde olduğu kadar bu halkların tarihinde önemli tesadifleri sanmıyoruz. Uluslararası proletarya hareketi; Mayıs 1 Mayıs gibi yüzyıllık bir bayramla her yıl girer. Ama bir bundan da ayrı olarak 1 Mayıs'a başlayan ve 31 Mayıs'a kadar uzayan bir şehitler halkası ve her şehidimizin dilere destan direnişi ile Mayıs'ı karşılar. İşte, bu bizim Mayıs ayına daha özel bir önem vermemizi de beraberinde getirmektedir.

Mayıs'ımızın ilk şehidi, yüksek bir enternasyonalist inançla kavga atılan ve bu kavga da büyük bir kahramanlık, fedakarlık ve cesaret örneği gösteren Haki KARER

yoldaşımızdır. Haki yoldaş, aynı zamanda şehitler zincirimizin ilk halkasıdır da. Haki yoldaş, uğruna ölünmesi ve en değerli bir varlık olarak yaşaması gereken halkımız için kendisinden yaşamı istediğinde hiçbir tereddüde yer vermeden kutsal bağımsızlık açığına hayat süyünü verdi. Haki yoldaşın Kürdistan'ın çorak topraklarına döktüğü kan bağımsızlık açığını filizlendirdi ve yürünmesi gereken yolu kolaylaştırdı.

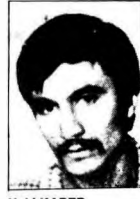
Kürdistan adına değil kan dökmek, bir iki kelimeyi bile ağzına almaktan çekinen birçok ögenin ortalkta bol bol dolastığı bir ortamda, Haki yoldaşın kanını bu şekilde dökmesi halkımızın gerçek yaşamı yolunun nasil olması gerektiğini de çok açık bir şekilde ortaya çıkardı. Açılan yoldan, yenileri yürüyerek ve çorak topraklar beslenecek ve bağımsızlık açığı daha da geliştirilecekti. İşte, Haki yoldaş halkımızın tarihinde böylesi bir önemi bastırmakla kalmayıp, aynı zamanda Mayıs ayına damgasını vuran bir direnişin sahibi oldu. Artık her Mayıs ayı Haki yoldaşın adı ile özdeşleşti. Her yeni halka, Haki yoldaşın kızıl Mayıs direnişini yüceltti ve buna gerçek anlamını kazandırdı.

Bu direnişin gerçek anlamı neydi? Bu anıya bağlılığın da bir gereği olarak bağımsızlık ve özgürlük yolunda yürüyerek, halkımızı zafere doğru götürmekti. İşte, toprağa düşen her can, dökülen her damla kan, bizi buna biraz daha yakınlaştırmakla kalmadı; aynı zamanda bu şehidimizin anısının sürekli bir şekilde yaşatılmasını da güvenceye aldı. Hak'den alınan miras bugün Kürdistan dağlarının doruklarında bir isyan türküsüne dönüşerek, sömürgeciğin baynına bir intikam kılıcı olarak iniyor.

Haki halkası, her yeni Mayıs'a biraz daha uzadı. Bu uzama aynı zamanda, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin de büyümesi anlamındaydı. Bugün en son halkalarının da eklendiği Mayıs direniş şehitleri zinciri bir parça özgür vatan toprağı kurtarma kavgamız yeni bir yükselişidir.

18 Mayıs 1977'le Anıtpet Haki ile başlayan, 19 Mayıs 1978'de Hilvan'da Halil ÇAVGUN, 20 Mayıs 1979'da Müslüm BARIN ile devam eden şehitler halkasına 4 Mayıs 1981'de Hüseyin TAŞCAN, Seydi DOĞANAY, 2 Mayıs 1981'de Abdulkadir ÇUBUKÇU, 2 Mayıs 1983'te Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BILGIN; 19 Mayıs 1982'de Ferhat KURTAY, Necmi ÖNER, Egrif ANKAY, Mahmut ZENGİN; 1 Mayıs 1985'te Ramazan KAPLAN, Abdulkadir BILGIN, Saiman KAYAL, 20 Mayıs 1985'te Sabri GÖZÜBÜYÜK, Mehmet YEŞİLER, Ali Kamber DEMİR, İ. Hüseyin ÇOKŞUN, H. Ahmet YAPICI; 5 Mayıs 1985'te Ali KAYA, Hasan ÇABADEK, S. İsmail BOZKUS, M. Salt YILDIRIM, Mehmet SEVİLGİN; 22 Mayıs 1986'da A. Kadir HANÇER; 11 Mayıs 1986'da Emin DAL; 13 Mayıs 1986'da M. Emin Sezgin; 25 Mayıs 1987'de Mustafa ÖMÜRCAN, Mithat DEMİRÇİ, İbrahim DEMİR, M. Rahman KORKMAK, Firaz halkaları eklendi. Bu direnişlerin en son halkasındaydı, Derik'te şehit düşen değerli Parti kadroları ve savaşçılarımız vardır.

İşte Mayıs ayı, şehitler zinciri ile halkımızın tarihinde kızıl bir sel aynı temsil ediyor. Bu aydaki şehitlerimizin hepsinin isimlerini sırala-

Haki KARER

Halil ÇAVGUN

Mehmet KARASUNGUR

İbrahim BILGIN

Müslüm BARIN

Abdulkadir ÇUBUKÇU

Seydi DOĞANAY

Metin TURGUT

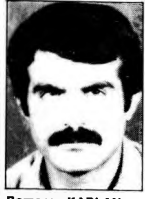
İsmail PEHLIVAN

Şükrü SEVER

Mustafa ÖMÜRCAN

Ramazan KAPLAN

madık. Bütün hepsini bir araya getirdiğimizde, halkımızın tarihinde nice kahramanlı destanların yaratıldığı çok açık bir şekilde ortaya çıkacaktır.

Her bir direniş dönemi, halkımızın tarihinde yeni bir atılımı ifade ediyor. Haki halkası, ülkeye yönelmenin ve ulusal kurtuluş düşüncelerini yaygınlaştırmanın altını iken, Halil, Müslüm, Hüseyin TAŞCAN ve halkalar, mücadelemizin kökleştirilmesini halkalarındır. Yürütülen ülkeye yönelimin halkaları da halkımızın kendi kurtuluşunu hangi temellerde sağlayacağını açık bir kanıt olarak geliştirdi. Abdulkadir ÇUBUKÇU yurtdışı altımımızın enternasyonalist bir ruhla hazırlanmasının kanı olurken, Mehmet KARASUNGUR, İbrahim BILGIN yoldaşlar ülkemize yeniden yönelmenin ve halkımızı derinliği sağlamamanın temel birerliği oldular.

Cezaiye direniş halkasının önemli bir parçası olan Mayıs direniş, halkımızın kurtuluşu gıtmekdeki kararlılığının da bir ifadesidir. Zulmün en yoğun olarak yaşandığı bir

ortamda yükselen cezaevi direniş, bu alanda PKK'nın bulunmasını engelleydiği gibi, PKK'nın bu en zor dönemi de başını ile aşmasını sağlaştı. Ferhat KURTAY ve üç yoldaşının zulüm şartlarına karşı kendi bedelleri ile yaptıkları isyan alepi, cezaevi direniş halkalarının bir tamamlayıcısı olmağa birlikte, halkımızın tarihinde, bağımsızlık ve özgürlük çikarılmasını nasil ve ne pahasına korunması gerektiğini de en somut örnekleri oldular. Bu isyan kükrayış, cezaevi direnişlerine bir atılım ve ileri götürme bir kıldıraç görevi gördü. Ferhatların direnişi ile birlikte Mayıs ayının kızıllığı daha bir pekişti.

15 Ağustos Atılımı ve sonrasında da Mayıs'a daha da kızlaştıran onlarca şehidimizin kanı bu kutsal kavga ya katıldı. Şehitlerimiz silahlı direnişe cesaret gösteren halkımızın tarihsel bir döneminin tamamlayıcısı oldular. Onlar direnilemez, savasılmaz çikliklarını bir yığın devrim kaçkını, tasfiyecilerin yükseldiği bir dönemde, sadece direnilebileceğini ve savasılabil-

Ferhat KURTAY

Ali UĞUR

Sabri GÖZÜBÜYÜK

Emin DAL

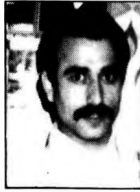
Ali ZINAR

Osman ŞANLI

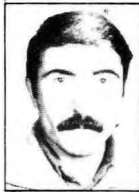
M. Emin SEZGİN

Mithat DEMİRCİ

İbrahim DEMİR

Abdulkadir BİÇİM

Ali SEVİLGİN

Ali KAYA

Hasan ÇELİK

Ali Kamber DEMİR

Abdulkadir HANÇER

Abdullatif CİZRELİ

leceğini göstermekle kalmadılar; aynı zamanda buna cesaret ederek halkımıza zafer yolunda gösterdiler. Bitlis-Mutki direnişi, Ramaz KAPLAN, Abdulkadir BİÇİM, Salman KAVAL, Sabri GÖZÜBÜYÜK ve diğer yoldaşları bu gerçeği bizzat kendi kanlarını dökecek kanıtladılar. Sabri GÖZÜBÜYÜK ve dört yoldaşın Urfa-Bozova'da sergiledikleri direniş bu gerçeğin en açık bir ifadesiydi. En elverişsiz koşullarda sömürgecilerle karşı karşıya gelmiş ve büyük bir direniş örneği göstererek, düşmanın heveslerini kursaklarında bıraktılar.

1987 Mayıs'ında şehitler zincirine Adıyaman'da yeni bir halk eklendi. Mustafa ÖMÜRCAN ile komutasındaki 4 yoldaş, Mayıs ayına yeni bir şehitler halkası olarak katıldılar. Bu yoldaşlar gerçek anlamda bir kahramanlık ve direniş sergileyerek halkımıza layık olmasını bildiler.

1987 Adıyaman Mayıs direnişin halkımızın tarihindeki yeni ve özdele bu alan için önemli bir yıldı. Mustafa ÖMÜRCAN, Mithat DEMİRCİ, İbrahim DEMİR, M. Rah-

man KORKMAZ ve Fıraz yoldaşların gösterdiği direniş halkımızın yeni bir atılımı hazırlandığı bir döneme denk geldi. PKK III. Kongresi sonrası başlatılan özgürlük yürüyüş hareketinin ilk şehitleri olan Adıyaman direnişimizin, halkımızın özgürlüğe yürürmesinde önemli bir kilometre taşı oldular.

Her biri uzun bir hazırlık süreci sonrasında, pratik büyük bir hazırlık temelinde yürüyen bu yoldaşlarımız, Adıyaman'da direnişimizin kök salması ve buranın bir kale haline getirilmesinde de önemli bir yer tuttuklar. Başta Mustafa yoldaş olmak üzere büyük bir devrimci atılımla sahip olan bu yoldaşlarımız, özgürlüğe yürüyüş şiarı olan "bir parça doğru vatan toprağı yaratma" mücadelesinde ötekileri kanırları, halkımızın özgürlüğe yürüyüşünü daha da kolaylaştırdıkları gibi, bunun temel bir harcı haline de geldiler. Özgürlüğe yürüyüş atılımımızın daha başlangıcında yitirdiğimiz bu yoldaşlarımız, atılımın sürdürülmesinde de temel bir rol oynadılar.

Büyük bir inançla vatan toprakla-

rına ayak basan bu yoldaşlarımız, vatan toprakları ile erken de olsa en soylu bir şekilde kucaklaşmasını bildiler. Onlar, tarihken kendileri üzerine yükledikleri görevleri yaparken, karsılarına çıkan ölümüne üzerine, bütün bir tarihinin ayağı kalkmış, arkalarını alarak yürüdüler. Ve zaferi, ölüm silahıyla kendilerini teslim almak isteyen düşmanı yenererek kazandılar; zafer bayrağını kendi elleriyle dalgalandırarak gelecek kuşaklara aktardılar. Onların anıları bu şekilde tarihe halkımızın güncel direnişi arasında kızı bir şerit oldu.

En son direniş halkımızdan biri olması ve halkımızın yeniden ayağı kalkışı yaşadığı bir dönemde gerçekleşmesi, Adıyaman direnişinin de bizim için son derece önemli kılıyor. Bu direnişte çok değerli ve iyi yetişmiş yoldaşlarımızın acısının yanı sıra, bu dönemde halkımıza böyle bir direniş armağan edilmesi bu direniş bizim için daha anlamlı kılıyor. Adıyaman direnişi, Mayıs şehitler halkasına eklenen önemli halkalardan biri oldu. Bu direniş aynı zamanda Parti militanlığının nasıl olması gerektiğinin büyük bir örneği de sergiledi.

Mayıs ayı direniş şehitleri halkasına 1988 yılında yenileri eklendi. En son Derik'te şehit düşen yoldaşlarımız, bu direniş halkalarımızı tamamlayan en son parçaları oldular. Bu şekilde Mayıs ayının anlamı da bizim için daha derin bir içerik kazandı.

Şehitlerimizin birer abide olarak dikildiği Mayıs ayı son şehitlerimizle birlikte rengini daha da kızıl boyadı. Tarihimizde bu derece kızıl olan bir ay için kuşkusuz bizim yaklaşımımız farklı olmak zorundadır. Aslında bizim için her ay şehitler doludur ve bir şehitler ayıdır. Buna rağmen Mayıs ayının yeni ve taşıdığı önem daha farklıdır. İlk toprağı düşmeler bu ayda ortaya çıktığı gibi halkımızın her yeni tarihsel bir atılımı yönettiği dönemlerde de, şehitlerimizi ilk olarak biz bu ayda verdik. Bu anlamda, Mayıs ayı bizim yeni atılım dönemlerine yöneldiğimiz ve gücümüzü buna seferber ettiğimiz bir aydır.

İşte, böylelikle yeni atılımların ifadesi olan ve her bir gün şehitlerimizin kızı kanları ile boyanmış olan Mayıs ayını nasıl karşılamamız gerekir? Bu aya gereken önemi vermemiz ve bunu gerçek anlamda ortaya koymamız nasıl mümkün olabilir? Adına şehitler ayı dediğimiz Mayıs'ta, şehitlerimizin anla-

rına gerçek bağlılığı, nasıl ortaya koymamız ve yaşamamız gerekir? Bütün bu sorulara doğru cevap verildiğinde ve verilen bu cevapları sözde kalmayıp pratikte gerçekleri yerine getirildiğinde şehitlere karşı gerçek bağlılık da ortaya konulabilir. Bunun dışında başka türlü bir yaklaşımın halkımıza ve en başta da şehitlerimize karşı olan görevimizi yerine getirmemizi sağlamayacağı açıktır.

Haki KAREER ve Halil ÇAVGUN yoldaşların anılarını kaleme alınan ve 1979'da yayınlanan bir broşürde, 18-19 Mayıs'ın bir değerlendirme tarihi olarak ele alınması ve bugün herkesin kendisini yenilemesi gerektiği belirtiliyor. Bu değerlendirmenin üzerinden 9 yıl geçti. Şehitlerimiz arttığı gibi, mücadelemiz de oğ gibi büyüdü. Bir bakıma yilin her günü bizim için bir anma ve değerlendirme günü haline geldi. Yine Mayıs ayı, şehitlerimizin direnişleriyle doldu. Genel anlamda yaklaşılmış her gün bizim için bir değerlendirme ve anmadır. Ama buna özel günler ayrıcağısak, yine şehitlerimizi anmak için günler belirleyeceksek, bu söylemlerin bugün için de geçerlidir. Genelde Mayıs ayı, özdele ise 18-19 Mayıs tarihlerinin bizim için böyle önemli yerlerdir. Biz bu aya ve tarihlerle bu şekilde ancak gerçek anlamını verebiliriz. O halde Mayıs ayı ve 18-19 Mayıs'ı, kendimizi yeniden değerlendirdiğimiz, şehitlerimize layık bir düzeye çıkardığımız ve yeni bir atılım dönemine girdiğimiz, bir dönem olarak ele almak ve buna gereken karşılığı bu temelde vermek gerektirir. Bu yapıldığında, gerçek anlamda bu aya gereken karşılığı verecek ve şehitlerimizin değerli anılarına bağlılığımızı güncelleyeceğiz.

Şehit Ayı Mayıs'ta, şehitlerimizi bir kez daha, yeni bir yoldan doğru vesilesi ile anarak, hem bu ayda ve hem de diğer aylarda şehit düşen yoldaşlarımızın anılarına bağlılığı, onemli kelimeler olarak bir kez daha belirtiyor ve anılarında zafarı yaratacağımız dair olan güvenimizi bir kez daha yine ediyor. Onlar tarihimizin en zor döneminde, halkımıza yürümüş gereken yolu bizzat kanlarını dökecek gösterdiler. Halkımız da gösterilen bu yolda yürümesini ve anılarına bağlı kalmasını bilecektir.

Mayıs ayında bir kez daha bu duyguları yaşarken, bütün halkımızı bu değerli evlatlarının anıları etrafında birleşmeye ve savaşmaya çağırıyoruz.

Dersim Direnişinin Yiğit Militanı Celal ÇETİNKAYA Mücadelemizde Yaşıyor

Celal ÇETİNKAYA yoldaş, yureği ülkesi ve halkı için çarpan, her şeyini halkın ulusal kurtuluş davasına katmak isteyen, Kürtistan gençliğinin yitirdiği ender militanlardan biriydi. Ulusal kurtuluş saflarına katılmak için büyük bir caba gösteren Celal yoldaş, bu isteğine ulaşmakta gecikmedi.

Dersim'de doğup büyüyen Ce-

lal yoldaş, sömürgecilğin bu alan üzerinde yürüttüğü vahşi uygulamaların payına düştüğü adı. Dersim'e büyük bir göç olayını, Avrupa metropoliteni yönetlere yaşattı; gerçeğiyle Celal yoldaş ve ailesi de karşılaştı. Dersim'de bu politika denetlenmeyen alele yok gibidir. Ya Türkiye, ya Avrupa metropolitenine, ya da Ortadoğu ülkelerine göçün bir göç vardır.

Celal yoldaş da bir dönem Avrupa'ya ekonomik nedenlerden dolayı gider. Fakat, ondaki yurt sevgisi, ulusal kurtuluş mücadelesine katılma isteği bu alanda kalmamış engeller. Avrupa ortamı ona sıkıcı gelir ve her gün ülkeye dönme özlemini yaşar. Nitekim bu isteğini kızı bir süre sonra gerçekleştiren ve yeniden ülkeye döner.

Dersim'de döner dönmez ulusal kurtuluş mücadelesi ile ilgili arar. Belli bir zaman süresinin ardından PKK savapıları ile ilgili kurmay başşır. Ulusal kurtuluş savaşının

daha da gelişmesi için savapıları aktif olarak savaşa katılma kararı verir.

Silahlı birim faaliyetlerinde yer alan Celal yoldaş, kızı sürede ARGK'nin değerli bir savapısı haline gelir. Birçok başarılı çalışmaya yürütür ve gücünün azamısını ulusal kurtuluş mücadelesine katar.

Dersim alanındaki ulusal kurtuluş çalışmaları yürüttüğü bir dönemde, 14 Nisan tarihinde Dersim'e bağlı Sarıtaş köyünde sömürgeci ordu birlikleriyle çalışmaya girer. Çatışmada sömürgecilerle büyük bir kayıp verdiren ARGK birliğinden Celal ve Ulaç yoldaşlar şehit düşerler. Düşmana kayıp verdiren ARGK birliğinin diğer savapıları ise cemberi yarmayı başşır.

Celal yoldaş, çekimden uğruna kanını aktığı ulusal kurtuluş mücadelesinin değerli bir militanı ve Kürtistan gençliğinin yüce bir önderi olarak alınacak ve anısı bağımsız ve özgür Kürtistan yaratılacak yaşatılacaktır.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın değerlendirmesi:

PKK'DE STRATEJİK VE TAKTİK ÖNDERLİK SORUNU

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Halkımızın yüce bir direniş aşamasına girdiği bu dönemde milyonların geleceğini karartılmasına, umutlarının ve çıkarlarının zedelenebilmesine müdahale edemeyiz. Zaten bu kadar zorluğa katlanmamızın bir nedeni de halkımızın çıkarlarını her şeyin üstünde tutmamızdır. Ben kendimde her türlü hakkı görsem de, milyonların umuduyula oynama ve PKK'yi yenilgiye sürüklemeye gibi bir hakkı asla kendimde göremem. Bu kadar çaba, adeta nefes nefese bir yaşam; yine bu kadar şehit kanı, hep halkımızın geleceğini kurtarmak için dir. Yani, bizim için önemli olan halkın yüce bağımsızlık ve özgürlük umutlarını canlı tutmak; bunları sürekli geliştirerek kurumsallaştırmak ve her koşul altında başarıya götürmek, işte bunun için yetenek, çaba, sabır, olgunluk, dayanıklılık, zeka, yöntem ve örgüt geliştirme zorundadır.

PKK, neyin esas alınmasını, neyin terk edilmesini, neye nasıl katlanmamız gerektiğini; stratejik olarak, taktik olarak Parti yönetimine katkısını nasıl olacağını, birbirini ne şekilde destek vermemiz gerektiğini, ortak bir organizasyonda hepimizin yerinin, durumunun ne olması gerektiği ve bunlara nasıl ulaşabileceğimizi ortaya koymuştur. Artık bu aşamada ilkeliklerin, dağınıklığın, duyarsızlığın bir anlamı yok. İnsanlar zor alanlarda güçlerini ortaya koyarak gelişme yaratır ve dönemi başarıyla aşip geride bırakırlar. Biz de ulusal kurtuluşun zorlu süreçlerini geçiriyoruz; onun öngütisel askeri, her türlü diplomatik görevlerine dört elle sarılacakları. Ben bunun dışında başarılı olacak başka türlü bir espiyriye ve yaklaşım inanmıyorum. Çünkü dünya tarihinin incelenmesinden, her türlü insani faaliyetten çıkardığımız sonuç budur. Zorlu süreçleri cesaretle, özveriyle karşılamak gerekir. Bu tür alanlarda korkmak ve "dağılmak" demek, ancak gülmek ve bir tavır olur. Böylesi alanlarda büyüklük, mertlik ve yüceltik; düşkünlüğü aşmak, ona düşmek, birbirimizi düşürmektir. Her ne kadar bazıları kendini düşünür görse ve ya böyle gösterse de, biz bunu kabul edemeyiz.

PKK'nin kendisi artık bunları aşmış, bir yücelik hareketi haline gelmiş ve bu özelliklerini mensupları için de, bundan daha çok terhi edilecek başka bir yaklaşıma değerlendirmeye alamaz. Belki her yerde düşkünlükler gösterilebilir de bu da suya bu biçimde sahtelik, bastılık yürütülebilir ama PKK için böyle davranılmasa, PKK, samimiliğin, dürüstlüğün en çok geliştiği, emeğin en fedakarcasının toplumun genel hizmetine en çok koşulduğu ve bütün bunların sonucunu bir şekilde geliştirdiği bir sahadır. İşte bunun için de, sık sık Parti gerçekliğini doğru kavrayalım ve doğru uygulamalıyız. Ortada bulunma, şehit kanı ve direniş varken ben tersini nasıl söyleyebiliriz diye PKK'yi başka türlü nasıl tanıtmaya çalışabiliriz. Başkaları da bizden böyle bir talepte bulunamazlar.

O halde, taktik uygulamalarla da, her türlü şeyleri tartışarak bile sevilizizlik. Bizim bütün bu alanlarda başarılı olmak ve atılım yapmak için mücadelede en esirgeme, hiçbir şeyimiz yoktur. Manik illet gibi çalısma ve irade de böyle keskinleşir, zeka her türlü eylem biçimini bulabilir. Bu aynı

zamanda halk savaşımızın da gelişim yasaıdır. Bilinir, halk savaşı birçok mücadele biçimini mümkün kılar bir savaşım türüdür. Eğer bu savaşımı Kürdistan'a gereken biçimde uyarlar ve onun koşullarına göre bir mücadeleyle geliştirirsek, başları için her yöle daha da açılabilir. Örgütlenme ve en güçlü ilişkiler, gerek kendi aramızda, gerekse de halkla rahatlıkla kurulabilir. Zaten bundan başka örgütlenme ve ilişki tarzına da inanmıyoruz. Eğer bunun tersini iddia edecek biri ortaya çıkarsa, biz buna PKK'ye yabancı birisi olduğunu söyleriz.

Böylesi büyük, soylu bir dava için bir araya gelecek birleşenler, birbirlerine ezer, bastırmaya yane jandarma dilyle hitap etmeleri kabul etmiyoruz. Yine birisi böyle bir tavrı için gıyırışa düşerlerinden de aynı biçimde bir karşılık veremeyiz, çok gerçekçi ve doğru bir yaklaşımla olmadıkları belirtilir. Çeşitli konularda gerçeklik olabilir, hatta sorunlar çakılabilir ama bunlar eğitilme, deneyimle giderilebilecek eksikliklerdir. Bunları tespit etmek ve çözüme götürmek önemlidir. Çok tehlikeli tipler de ortaya çıkabilir. Bunları ortaya çıkırdığı durumlarına daha bir doktorun hastalarını ameliyata yatırdığı hassasiyetle yaklaşmak gerekir. Düşüncesi, yüreği ameliyata tabii tutulmak, kangrene dönüşmüş bir yanı varsa, o parçaya ameliyatı kapatılır. Bu yapının sağlığı bir güneye kavuşması için vazgeçilmezdir.

Eğer bütün bunları iyi düşünür, bu konularda yoğunlaşarak çaba harcarsak bu iş çok rahatlıkla ve başarıyla yürütülebilir. Aksini iddia etmek, ucu düsmanın bitirici imha faaliyetlerine kadar giden doğru yoldan sapmadır. İyi niyetli olunsun da bu yolda ısrar etmenin sonunun olmadığının işi denememize gerektiğini belirtiriz. Yani yücelmek, çağdas insanlık ailesi içinde seçkin bir aile gibi katılmamız, bir görevimiz olmakla birlikte, hem halkımıza ve hem de insanlığa karşı bir korumamızdır. Simdi gerçek böyledir; bununla oynamak, bunu başka türlü göstermek, ya TC'li yaşamak ya da basit bir ağacı olmak.

Demek ki değerlerin şimdiye kadar yaptıkları, yüreyi gemiyi olmadık yerde demir atıp durdurma veya ipi ağır kayıllara bağlayarak hareket kabiliyetimizi durdurmakla başka bir şey değildir. İşte onların ideolojik, örgütsel ve eylemsel alanda yaptıkları bu anlamda gelmez. Ve bütün bunlara rağmen, atılımı ve örgütlü olma taktikleriyle gösteriyoruz. Diğer yandan neden atılımı ve örgütlü olma zorundayız? O halde militanlar, tüm partilerini yapacakları tek şey, yaşamlarını en iyi biçimde bu doğru yolda şekillendirmekti. Yine, "oyuna getirildim", "benimle şöyle oynadılar, çözümlemedim, kişilik hastalıklarımdan depresi" demek, kişinin kendisiyle oynaması demektir. Sürekli kendisiyle oynayanın da bir sefidan başka bir şey olmadığının açık bir gerçektir. Toplumumuzda bu tiplere çok rastlayabiliriz. Fakat toplumumuzun durumu açığa bilinmemektedir. Bundan dolayı Parti ortamında nasıl yaşanması gerektiği de bellidir. "Güddür var, duygular güldürür" denilmez. Biz güldürdüklerimizi de duygularımız da mantığın rindesinden çıkarsa, yücelik irade gücümüzde bunları ezilir ve etkisiz kılabiliriz.

Yaşamdan, sosyalleşmekten

vazgeçen diyen yok, tam tersine günümüzde uyarı dedikimiz sosyal, siyasal yaşam için sonuna kadar yol açmaktır. Bir de sosyal yaşam adına kişiyi hiçbirlesten adeta zehir saçan ortamlar var; buna uzanmak ölüm demektir. Parti insanları hiçbirlesten bu zehirli ortamlardan kurtarıyor, yitirilmiş kişiliğini yeniden kazandırıyor. Bu gerçek tüm açıklığıyla ortadayken, kalsın da Partiye sosyal yaşam haklarını, kişiyi "örgütlülüğünü" dayatmak, bugün dünya çapında Reagan'ın insan haklarına sahip çıkmasını pek yarıkinden benzer. Fazlasının körüklediği, bugün özgür yaşam diye dayattığı soysuzluğu biz bir hak olarak ileri sürersek, bu tavrı bizim ne kadar dükkünlü bir tip olduğunu gösterir. O halde bizim, bir bütün olarak bu konuda da kendimizi eğitmemiz gerekir. Daha da yücelişememiz, sosyalleşme, siyasallaşma doğrultusunda girmemiz, bu konuda fedakarlık yapmamız, cesaret göstermemiz ve en azından çağdas olmamız mümkündür. Düşünmek istediklerimizin kapitalist çağdaslaşma değil, sosyalizmin temsil ettiği çağdaslaşmadır. Yücelik başheden bir yaşam dururken, inadına soysuzluğun yaşan-

"... Şimdi çoğunuz bunları derinlikli yaşamayı başarmış ve basit sorunlar olarak görüyorsunuz. Ama kişinin kendi görevlerine, halkına ve soylu savaşına karşı üslubu bu açıdan büyük önem taşımaktadır. İşe zevkle, büyük bir istekle başlandı mı, çok iyi bir sonuçla biter, fakat inanmadık, istemedim denir işe yapılırsa çalışıldı mı yapar derecesi yok edecek kadar azdır. Evet bunları açıkça 'biz PKK'ye karşıyız' demediler, ama pratikleriyle, yürüyüşleriyle ve konuşmalarıyla bu işte iddialı olduklarını hissettirmek istediler..."

ması vardır. Bunu bu kadar ısrarla vurgulamamız nedeni, saflarımızda bazılarının bazı güdülerinin etkilerini çok kötü bir biçimde yaşamalarıdır. Ve devrimi bir tarzla, bunu söküp atmadığı gösterilen başka yayıllıdır.

Bu konularda yayıllı olan çoğu arkadaş, kendisini sık sık gözden geçirecek sağlaştırmaya, gücündere yollarını aramalıdır. Savaş gittikçe şiddetleniyorsa göre, ancak böyle kişilikleri bu ortama dayanabilir ve yaşayabilirler. Aksi halde geride kalacak, ayakları altında kalma her an için olasıdır. Yüksek soylu yaşamı hem kazanarak yaşayabilir, hem kolay kaybetme de mümkündür. Bu nedenle tercih, üslup, yöntem-yönetime, uygulamaya her bakımdan mükemmelleme doğru erismelidir. Bunun için bir çaba içerisinde bulunan tehlike nereden gelse gelsin, şehadet erken veya geç olmuş hiç önemli değil; önemli olan tarihe bırakılacakımız devrimi miras geleceğizdir. Çünkü bu, sürekli gelişecek ve özgürlüğü sağlaştıracak olan bir tavrıdır. Evet, bunun büyük önemini belirtiyoruz. En geri arkadaşlarımızın sempatisizliğine ka-

dar, eğer kendilerini bir şeyler yaratmak istiyorlarsa, açıklık temelleri kendilerini yenelemedir. Bunu, kişinin kendisini ilerletmesini sadece bir Parti emri olarak kabul, bundan halkımızın en hayati bir gereksinimi, dostlar arasında daha fazla itibar ve yücelim karşısında da daha fazla ağırlık elde etmek için belirtmek gereğini duyuyoruz. Hepimizin bu konuda tüm gücümüzle çalışmamızda bu yöntem temeldir.

O halde, bundan önce çok sıkı karışımca dikilen bir problem olan, yani "edemadim, yapamadım, oyna getirildim, kullanıldım" tekerlemeleri bir son vermek gerekir. İnanıyorum ki, bundan sonra yücelik bir irade ve kararlılıkla artık her arkadaşlarımızı savuşturmadık, küçük bir birlikle komuta etmekte tutalım, işleri birtikler oluşturma ve yönetmeye kadar her alanda görev yapabilecektir. Yeter ki bu öz esas olsun; kısme, "acele fırla, destan yarat" da demiyor. 9 yılda ortaya çıkardıklarımız hepimize binmektedir. Bu kazanımlarımız da bir kaç yılda büyük gelişmeler ortaya çıkarılabilirsin. Hicbir zaman "niye ordu yaratamadım, birkaç cephe savaşı kazanamadım" diye sormayacağız. Ama her zaman "elinde olan imkanları iyi kullanamadım; birtakım fırsatları niye iyi değerlendirmedim ve bunun sonucunu niye iyi örgütleyemedim" diye de soracağız. Ve bunu yapamadığı müddetçe de o kişiden sürekli hesap soracağız.

Eğer mücadele sahasında yetkinleşmeseniz, en azından Parti taktiklerini uygulayabilecek duruma erişemezsiniz. Parti karşısı anlayışlar üzerinde uygulanıp sonuç almaya karşı yayfılık gösterip direnmeseniz, tabii ki bu konudaki konuşmalar bitmeden sürecektir. Biz bu konuşmalarımızla yayfılık yapıp gücümüzdeyi çalışıyoruz. Her zaman insanın iyi niyetini, kötü kullandığı sıkı cehennemde gülmeye isyerleri çıkacaktır. Bunu önlemem birerik çok yor, yetkinleşerek buna fırsat tanımamak, sürekli Parti çizgisini temel almak ve görev adamı olduğunuz her yerde ve her zaman gösterebilmektir.

Bazı unsurlar, önderlik gereğiyle niye bu kadar oynayabiliriz ve bazıları üzerinde oynayıp sonuç da alabiliriz? Evet, bunları iyi tanımak ve yapmak istediklerini yaptırarak gerekir; çünkü bunları Partiye oynamak istenmelidir. Mücadele pratiğindeki kanıtlamış ki, kişi kendini güçlü yetkinleştirirse, görevlere ve çizgiye tam hakimiyet olursa Partiye oynamak isteniyeler de kızmaz. Ama eğer eskiden olduğu gibi, kendinizi teslim ederseniz, her türlü yanlış anlayışa, siyasete, yönetime doğru yaklaşmazsınız, niye ne olursa olsun bundan zarar görüleceği açıktır. Bunun örnekları bol bol yaşamızda. Aslında doğru bir önderlik aşamasına ve uygulamasına ulaşmak için perspektif düzeyinde olun, yöntemler meselesinde olun çok şey sunulmuştur. Artık bunların kullanılıp kullanılmaması sizlere bağlıdır. Şu da bilinizdir ki, bu kadar yayfılık, yetersizliği, eksikliği çok açığa görülen yaklaşımlar ortaya çıkardık, nedenleri ne olursa olsun sessiz kalmak buna ortak olmak demektir. Sonuçta kişiyi oynayanlar ve kişinin kendisi de Partiye zarar vermektedir. İşte bu duruma düşmeyi önlemek için çalışıyoruz.

Belirttiğim gibi bunlar, önderlik sahasında olan yaklaşımlardır.

sınıfsal ve ulusal özelliklerinden dolayı kolay vazgeçemeyceklerini ortaya koydular. Görünüşte veya sosyalizme ilk temaslardan devrimci önderlikli ilgili bol laflar söyleyip, sık sık da tekrar ettir. Yurtseverlik konusunda da öyleydir. Çünkü o zaman ciddi bir sorumluluk henüz güçlü bir maddi güçle düşünmüştür. Aslında bunlar, devrimciliği genel doğrular düzeyinde kabul etmiş gibi görünün kişiliklerini, benliklerini bir bütün olarak buna katma sırda kalsın, eskinin yasadıkları birçok kalıtlarını —ulusal ve sınıfsal— olduğu gibi dokunmadan bırakanlardır. Ne zamanki devrimi yaşam, önderlik gelişimi maddi bir güçle düşünme dönümüne baslarsa, herkeste iliklerine kadar kendilerini devrimci mücadelede katma fedakarlığını istedi. Ölüm-kalım savaşına girişildiğinde, bunlardaki ısrarı ve öfke duyguları Parti ve Parti Önderliğine karşı gelişmeye başladı. Sorunların genel doğrular düzeyinde olduğu dönemde aramız son derece iyi ve fazla bir itiraz yoktu. Aynı ideolojii veya aynı değerlendirmeleri kabul ediyor ve tartışıyorlardı, ama dikkat edilirse burada önemli bir nokta olan maddi bir güç, öfke, özellikle de önderliklik gelişme yok. Güçlülük birliktiydi, ama herkes gücündeki ortaya koymamıştı. Daha sonradan mensup oldukları sınıf ve hakim ulusal temsil eden ne tür aslanlar, tilkiler ve canavarlar oldukları belli edilecekti. Bu konuda çok bilinci mi hareket ettirir; bu o kadar önemli değildir. Yani bilinci, yani-bilinci de olabilir, ama bir eğitim, kültür, kişilik olayı olarak gelişir. En sonunda da bilinci hale dönüşür.

Parti genel bir ideolojik grup olmanın çıkıtından sonra ve politik bir güç, bir otorite gücü olmaya basladığında, bunlar, genel olarak merkeziye ve özel olarak da benim temsil ve yürütme durumunda olduğum görev sahasına yaklaşımlarında çeşitli tipler birçoğunda tavrı gösterdiler. Örneğin 1978'de Parti ilanına gittiğimizde yaşas yavaş görev gruplaşmaları gerçekleşecek, bu aynı zamanda herkesin yerini, sorumluluğunu belirleyecekti. İşte bu durum karşısında bazıları, kurumsallaşmayı red, sorumlulukl gözönüne getirmeye, yetki ve görev sahiplenmeye, içe bözümle, cücüşeme, kendini fazla görev adamı olarak ne çıkarmaya, siliik kalmak, kısacası kendini geriye çekme başlandı... Bizim alabildiği ilerletme çabalarımıza rağmen, kendilerine ileri düzeyde görev verilebilir bir kısmı —hepsini katmıyoruz—, ilkelilikleri, darlıkları ve amatörlikleriyle görevi yakaştılar. Eskitoplandı, düzenden kompayırsılar da bunda payı büyüktür. Daha sonraki merkeziye meselesinin anlaşılması, komuta özelliklerinin süratle geliştirilmemesi sonucu bu, bugün yasadıklarımızın birçoğunun gelişmesine de yol açtı.

Bunlar bu görevlerine sahip çıkmamakla kitlelerin mücadelede katılmamasına, ağır kayıplara, kadro adaylarını yetkinleşmelerine, tutuklanmalarına ve çoğunun da geriye çekilmesine yol açtı. Bunun yaratıldığı boşluğu doldurmak için, sürekli rolümüze daha da derinleştirerek oynamaya çalıştık. Konferans, kongre ve daha sonraki görevlere nasıl yaklaştıkları ortaya çıkmasın derdik. Bizde bir yandan stratejik önderlik gelirsken, diğer yandan yavaş yavaş bu taktik önderlikte tamamlamaya bu

bütünleştirmeye yönelmişliğimiz, bunların yaptıkları stratejik önderliğe yardım etmek ve görevlerini aştıkça aştıkça. Bunu kendilerini sorun bile yapmadılar, genel bilgiler ve genel doğrulardan öteyi gitmeyen bir pratik sergilediler. Genel doğruları da, teorileri de Partiden öğrendiler. Bunlar iki konuda kendilerini uzmanlaşmışlar çalıştılar: İyi yazmak ve iyi konuşmak. Böylelikle lafı kimseye bırakmamayı, kolay ve ucuz yoldan üstünlük kurmay meslek edindiler.

Şimdi çoğunuz bunları derinliğine yaşıyor musunuz veya basit sorunlar olarak görüyorsunuz. Ama kişinin kendi görevlerini, halkına ve soyuna savşınması karşı üslubu bu açıdan büyük önem taşıyor. İse zevkle, büyük bir istekle başlamak, çok iyi bir sonuçta fikir, taktik anlamadın, istemeden bir iş yapılmaya çalışıldı mı basarı derecesi yok denek kadar azdır. Evet bunlar açıkça "biz PKK"ye karşısız" demediler, ama pratikleriyle, yürütüşleriyle ve konuşmalarıyla bu işte iddialı olduklarını hissettirmek istedikler. Veya sınırlı bir iddiayla, hiç yürütmeye demeden, belki gerekirse bizden önce ölüme de giderler. Ama burada sözkonusu olan kapsamlı bir biçimde görev ve yetkiler var ve ölüm pahasına da olsa bunlardan vazgeçmeyi. Bu gerçeğe uygun dayatılması gereken üsluba takin-mamız gerekir. Ağır da olsa Parti hem teorik, siyasi düzeyde hem de taktik, örgütsel ve eylemsel düzeyde gelişiyor.

Evet savşınlar, bunların engellemeleri barmışın rağmen savştılar. Bunlar ne yaptılar? Bizim taktikimiz düzensizlik, önderlik gerçeğimizi hayata geçirmek surda kalın, engellemeye çalıştılar. Dönüşte öfkeli gelecek, Partiyi hesap verceklerine Partiden hesap sormaya kalktılar. Fakat burada daha da gelişen, Parti otoritesi ve gitmekte açılım kaydeden Parti gücü, bunların hesaplarını boş çıkardı.

Biz çok çeşitli imkanları ortaya çıkartıp genişletmesini biliyoruz ve savşınlar da cesurca savşınabiliyorlar. Fakat bunlar, bu gerekçelere sahip olacak, önderlik edecek kapasitede olmadıkları pratikleriyle gösteldiler. Bunların tüm endişeleri, kendilerini nasıl daha sıvı göstermek, nasıl daha popüler kılmak konusundadır. Bu, Türkiye'de Türk solculuğunun ve Kürdistan'daki ilkel milliyetçiliğin konumuna yakından benzemektedir. Böylece ucuz bir konumda bekleyip duruluyor. Aslında kültür ve bilincin cereveleri de tam buna uygundur. Burada gerçekten zorunlu bir dönüşüm yasadır.

Türkiye tarihinde olsun, Kürdistan tarihinde olsun ilkel Partimiz şahsında bir halk hareketinin temel sağlamlı alması çalışılıyor. Buna öncülük eden militan kişiler çok güçlü bir biçimde oluşmuş, ilkel defa böyle bir şeyle devrime katılan, kanının son damlasına kadar çarpışan ve yine güçlü bir otorite olarak sekillenen bir halk, ulusal kurtuluş hareketi ortaya çıkıyor. Aslında bu çıkışa karşı en azından Türkiye solculuğu kadar -ki bu küçük-burjuva, şöven, sosyal-solven soldur- ilkel milliyetçiliğin de çok büyük rahatsızlıkları vardır. Halen bir yığın gelişme yaşıyor, bu güçlerin de rahatsızlıkları buna bağlı bir şekilde gelişiyor.

Şimdi savşınan kadroların önünü açmak, onları daha iyi örgütlemek, daha yetkinleştirmek ve geliştirmek görevi ortada dururken ve yine bizimle senderece uyumlu bir şekilde kolektif önderlik kurumu-nun görevlerini gerçekleştirmeleri gerekiyor, alabildiğine bireysel-selgi bize dayatmaları ne anlam

ifade eder? Bizim kendilerini saygıyla, destekle dolu en yoldaşça yaklaşmalarına, bunlar adeta hototzu bir tarzda karşılık veriyorlar. Eğer bu yaptıklarının bir anlamı olsa, hatta kendilerini kurtarmaya bile yetse insan bunlara "bravo" der.

Bütün bunlar neden ortaya çıkıyor? Niye kolektif önderliğe yönelmediler ve pratik yönetimi Partinin taktikğine uygun gerçekleştirmediler? Çünkü bunlarda egemen olan ulusal ve sınıfsal özelliğin ve bunun geliştirdiği kişiliğin dayandığı kültür ortamdır. Daha sonra özelleştirilene bu gerçeği bol bol dile getirdikleri gibi, kendilerinin Kürdistan ülke gerçeğine, halk gerçeğine uzak ve yabancı oldukları görüldü. Bunlar, Türkiye kültür ortama biraz fazla etkilenmiş ve bu kültürün özümsemesi olantıdır. Ben de Türk kültürünü biliyorum, ama bir Türk milliyetçisi gibi özümsemiş değiliz. Bunlar milliyetçilik temelinde özümsemişler. Örneğin, "bu konuşmaları birbirimiz için iyi anlayınız, çok iyi anlayınız" diyorlar. Aslında burada enternasyonalizm pratiği değil, milliyetçilik pratiği sergileniyor. Enternasyonalistler, bütün uluslardan gelme sosyalistleri eşit tutarlar. İnsanlar arasında milliyetleri göreyle fark koymazlar. Ama bunlar, birbirlerini çok rahat anlıyorlarmış, daha uyumlu çalışıyorlarmış! Burada niyet bu olmasa da, bir grupculuk olgusu var ve bu yaşıatılmak isteniyor.

İşte "Kürdistan insanları gibi, ilkel" deniliyor. Böyle bir gerçeklik kişiye önemli eğitim görevleri dayatıyor. Bu yarı yapaymacık, onları bastırıcaksın, olumsuz yaklaşıp, ama diğer yandan iyi anlaşılacağı için dostlanıla özel yaklaşımlarla sentli-benli olarak zamanın büyük kısmını ona ayıracaksın ve her türlü inceliği göstereceksin; kısaca burada ikili bir ölçü ve yaklaşım sözkonusudur. Bu ölçü bu ikili ölçüyle çok kötü kullandılar; emekçilerin davasını temsil edenler böyle davranamaz, tam tersine bilimsel yoksul işçi, köylü gençleri yoğun bir çabayla bilimselendirip geliştiriyor. Yok bu görevi gözardı edip bilincil olanlar, bu konuda aydın ve belli seviyeye gelişmiş olanlara ilişkin geliştirmek aydınlar ocağını oluşturmaktan başka bir şey değil.

Tabii diğer yandan bölgelik yani ağır basanlar da, orta sınıfa ilişkin geliştirmek, ilkel milliyetçilik taktiklerini uygulama ve yoksulları, yoksul köylülüğü öne çıkarma, örgütü denilme yerine işleri bunlarla halletmeye yöneltiler. Tüm bunlar ilke pratiğinden ortaya çıktı. Tabii sonuçta bunlarla daha iyi anlaşılacakları, daha iyi ölçü sahibi oldukları sonucuna vardılar. Pekki bu çok, kimsin gücüdür? Elbetle ki asiret reislerini, teodalırlar. Bu güç nasıl bir güçtür? Son tahlilde iştirakli bir güçtür.

Evet, bunlar böyle bir tutum içine girerek, geriye kalan Partinin temel kitlesi ve temel kadro adayları adeta kendi kendilerini bırakıldılar. Böylelikle bunlar, bir yere de güya kendi gelişmelerini, kendi önderlik tasdiklerini, bu konuda sevdaklıklarına ortaya koydular. Sınıfsal özellikleri ağırda; ulusal özellikleri ya ilkel milliyetçi tarzda ya da hakim ulusun özelliklerini den türemedir. Bunlar bizim geliştirdiğimiz yurteskerlik ve bunu dayandırdığımız sınıf zemini yerine, hakim ulusun milliyetçi ulusal özellikleriyle, ezilen ulusun ilkel milliyetçi, ulusal ve sınıfsal özelliklerini Parti içinde örgütlemeye ve bunları da önderlik haline getirmeye çalıştılar. Önderliği güçlendirmek için kolektif çalışmaya katılma yerine,

bireysel "ünleri", tutumlarını sivriltilme üslupları ne anlama gelir? Bu üslup, sert, kıcı, dağitıcı, kendilerini pıyonluk ederek, "eğer efendim"ci bazi tapileri toplamak, Partiyi gerçekten bağlı olan kadro ve kadro adaylarını kendiliğindenciliğe terketmektiler. Adeta; "gidin, ne haliniz varsa görün" dercesine, en donanımsız, yönetimsiz ortamda bırakmaya kadar işi vardarak, bunlara bazen sadakan bir liginin bile gösterilmediği ortaya çıktı. Neden bunlar böyle yapmak istedikler? Böyle oluncu, bir defa önderlik yürütmeyecek, dolayısıyla kadrolar da yönetime kavuşamayacak; o zaman piyasa bunlara kalacak ve böylelikle kendilerini sivriltilmişler önemi bir odak, bir güç olarak Partinin karşısına dikilebilirler mümkün hale gelecek. Böylece Parti içinde, ilkel milliyetçi örgütlenmelerde görüldüğü gibi federatif, yani herkesin bir ağırlığın olduğu veya kaç kişisi varsa bir birisinin arkasına belli bir güç aldıkları, bu yolla Parti ortamlına girdiği ve son tahlilde bir hizipler topluluğu biçimine dönüşürmek istedikleri ortaya çıktı. O nun için, kadroların doğru yöntemi yerine onların dağıtılmasını, Parti Önderliğiyle doğru ilişkiyi içine girme yerine onun işlevsiz kılınması birer hesaplarıyla bu bay ve bayanlar bu güne kadar geldiler.

Bizim, halkın veya emekçilerin siyasi çıkarlarını sürekli siyasi bir güç haline getirme ve stratejik önderliği bu temelde geliştirme çabalarımız, başlı sürekli geliştirmekteyiz. Diğer yandan Partinin temel kadrolarını Parti çizgisi doğrultusunda edimmeye seferber etmeye ağırlık verdik. Hepimizin bildiği gibi bu ill. Kongre'ye doğru geliştirmizde ağır yoğun bir şekilde sürdürüldü. Bunlardaki surat, adeta bir parçaydı. Bazıları en soysuz davranışları içine girdiler. Şimdi, diye anlatılıyor ki, bunlar umduklarını bulamamışlar; Kongre platformuna geldiklerinde hırsları, öfkeleri, endişeleri, beklentileri ve çıkarları aynışmış. Eğer ortamı bunlara biraz serbest bıraksaydık, birakalım ilkedeki maddelelerin çıkarlarını düşünme, yeniden geliştirme, yetkinleşme ve önünü açmayı, çok kısır bir tartışma ortamında nasıl bir daha bu işe il atmamamız, bulamamamız gerektiğini adeta filantropik kanıtlarcasına her şeyi yapacaklardı. Zaten bunlar yeni yamaya çalıştılar, ama başarısız olmadılar. Birbirlerine karşı geliştirdikleri kısır tartışmayla önderlik hatimemiz, daha tabana yayılmadın, onemle, diğer yandan kadrolara birer surat yapıp, arkaları bastırarak, tasarrufluklarını sürekli geliştirecek alanlarına ulaşma çabasındaydılar. Kadrolar da, "aramız önderimiz böyle, bir de önderimiz daha iyi olamazgibi" diye köşelerine çekileceklerdi. Tabii, bu kadar olan Partiyi, halkın umutlarına ve geleceğine olacaktı.

Evet, işlerin amacı buydu. Bu durum karşısında ne yapaydık? Kongre sürecimizde hazırlanacak, çok uygun bir şekilde, bunlara biraz da kendi gerçekliklerini ne olduğunuzu göstermek için yavaş yavaş talimatlar serisine başladık. Gerçekler nedir, sizler ne yaptınız vb.7 Bu sorunların açıklamasını yaptık. Tabii bunlar yine bildiklerinden şaşmadılar. Bütün güçleriyle, hırslarıyla Kongre platformuna hakim olma, ondan pay çıkarma yönünde cabalar içine girip uzun süre kendi gerçekliklerini saklamakta vazgeçmediler. Kendilerini yeterince açmaya, özleştirilme yanasmadıkları ve yine sınırlı düzeydeki açılmamalarında da samimi olmadıkları daha sonra sergiledikleri pratik de ortaya çıktı. Kongre sonrası, özel-

likle gelişen Parti otoritesinin esprisinin ne olduğu, neye karşı nasıl geliştiği, bunların işe bu gelişmelerin hayata geçirmeye, çizgiye karşı nasıl olumsuz bir tavır içine girdiklerini ve özlerinin ne olduğununa ortaya koydular. Bunlar değerdendir-melerimiz, bizim eleştir ve özleştirtiler tekrar tekrar incelenirse çok öğretici sonuçlara varılabilir.

Bunlar bu tavırlarında nasıl ısrar ettiler, hangi yönlemlere başvurdular, bu tavırları ile ne yapmak istedikler? Bunların bireysel dayatmalarının ne anlama geldiğini belirtmeye çalışacağız. Aslında bunlar, "siz bir önderlik yükseltiyorsunuz, bu önderliğin ulusal ve sınıfsal temeli belli ve bununla bizi boşca kırtarıyorsunuz" diyorlar. Adeta, "gelişmiş sınıflar böyle harcayamıyay uygun veya harcayamıyay haklarını sınıflar değil, ulusal özelliklerimiz böyle değil, böyle değil, alimatinin incele-meye yaratacık şekilde uygulama-mayacak ve bunların hepsinin üzerinde de sekreterliği bastırma-ya çalışarak amaçlarına ulaşmak istedi-ler.

"... Halbuki çok rahat yönetebilen, yani mücadeleye bağlı çok değerli adaylarımız ve yurtesver halkımız vardır. Biz de bunlara çok candan ilgi gösteriyoruz, bizden daha emniyetli koğullarda kalmalarını sağlıyor ve hiçbir zor, onur kırıcı ilkiye girmelerini de istemiyoruz. O halde neden bu olumsuzlukları terk edilmiyor?..."

"... Bu anlayış, mücadeleye niye iyi sahiplik etmiyor? Niye iyi konuşmuyor, niye iyi yürütmüyor? Neden gelişmelerinde kalyor, bunlara hakim olamıyor? Bunun nedeni, bazılarıların arasında sömürgecilerin yüzyıllardan beri oluşturdukları yönetim geleneğini Parti içinde temeli ederek, diğer arkadaşların üzerinde de hakim kılma-ya çalışmamasından başka bir şey değildir..."

ne denilirse denilsin, bu özelliklerin yaşamasına kesinlikle mücadele edilmez. Oysa PKK, özünde hakim ulusu ve işbirlikçi, ilkel milliyetçilere karşı mücadele yürüten, bunları yerine halkın kurtuluşu say-satını emekçi halkın lehine sürekli çözümlen ve ulusal kurtuluşu bu biçimde geliştiren bir harekettir. Parti salırmızında ne hakim ulusun şöven kalıplarına izin verilebilir, ne de yerli işbirlikçilerin ilkel milliyetçi dayatmaların kabul edilebilir. Aslında bunların dolaylı yollarla-dan yapmak istedikleri de budur. Ama PKK de böyle kolay harcanacak değeri-leri temeli etmiyor.

Türkiye kökenli veya "sol" kültürüyle beslenen bazıları, dillerine doladıkları genel doğruları dayatarak güya teorileri uyguluyor. İyazdiklarını, hatırlıklarını, lafazanlık-larına dayanarak ağırlıklarını, pek de böyle basit kişilikler olmadıkları görme gerektiriyor habire dayatı-lar. Buna yaparken her türlü örgüt-sel gelişmeye sadaka katılmamaya da değil, onları sadece uğratmak, kendilerini sonuna kadar kapalı tutmak, Parti Önderliğine olumsuz yaklaşmak, açılım değil açmamak, bunların yerine kendi hayal dünyası-ndaki o Türk aydınına has olan örgütsüz yaşamı; teorik etmedik; örgüt kural ve kaidelerini, disiplinlini tanınamak veya görünüme-buna zevahiri kurtaracak kadar ummak, ama özünde kendilerini yaşıyamak gibi bir pratiği sergiledi-ler. Yarı ağılık koxan bu asiret-ağılık politikasıyla, aristokrat ve küçük-burjuva "modern" çehyre-bürünerek, "PKK kadroları çok ge-ri, bizim bunlara göre yermiz dedi-ki gökyüzünde" diyorlar. Ya da, "biz bunlara nasıl bati olur ve bun-ların kolektif çalışmaya sürdürebil-ri"z" anlayışla kendilerinin deri-ri olanlara yukardan bakıyorlar. Ta-bii son tahlilde, "emekçi halkın

Evet, bunların yönetmesi, örgütlemesi gereken işler, yine bun-lar tarafından üstüştü bırakılacak, "yapılmaz" denildi. Zaten bunlar yapılmazla, daha örgütlenin bahse-dilebilir? Emekçi halkın işine gön-deriyoruz, bir surat yapıyorlar, bir bastırıyorlar ve böylelikle birer emekle hazırlanmış olan kitlelere bakıyosun, adeta işlerine bütüllü-yü ve geri çekiliyor. PKK'nin kitle politikasını bir yana bırakıp kendilerini dayatarak, "gerisiniz, ikel-siniz" diyecek kadar olumsuzlaşı-yorlar. Böylece kendi kişiliklerini, Parti adına kitleler nezdinde olum-suz etki kırıyorlar. Aslında bu-nun anlamı, emekçilerin önderliğini, onların siyasi gelişimini, örgüt-lenmesini yerde bir etmek. Bu sadece bir üslup bütüklüğü da-değildir, aynı zamanda bu, dü-püzdü halkın kendi çıkarlarını doğrultu-sunda yürümlerine, mücadelesini engellemek. Yoksa bu kadar ö-grenen, pratiği yaşayarak kişi-likler, bu kadar bozuk bir üslupla halka ve diğerleri yaklaşıp mı? Hayır, hiç kimsin PKK adına böyle bir yakla-şım sergilemeyez. Yanımızda geliş-diklerinde de, en kötü davranışla içine girmekten kaçınıyoruz. Yol-daşca ilişkiler sürde kalsın, bir yan-dan bitkin ve bıkın, diğer yandan biber gibi kızarmış suratlar, kirpi gibi diken diken olmuş tavır ve davranışları sergiliyorlar. "Nedir bu" diye sorduğumuzda ise, "yapmız böyleler" diyorlar. Aslında yapıları hiç de böyle değil. Aslında bu, önderliklessi gelişmeden veya Kür-distan halkının yeni bir siyasi güç-yolunda kendini önderliğe kavu-turmasında duydukları korku ve yaşanan gelişmelere karşı duydukları bir tepkidir.

Halbuki çok rahat yönetebilen, yani mücadeleye bağlı çok değerli adaylarımız ve yurtesver halkımız vardır. Biz de bunlara çok candan

ilgi gösteriyordunuz, bizden daha emniyetli kovaladılar kalmalarını sağlıyor vebizir zor, onur kırıcı işlemleri girmelerini de istemiyordunuz. O halde neden bu olumsuzlukları terk ediyordunuz? Sergilenen pratikten sonra, "böyle çocukluk hatastığını, şöyle işlemleri, böyle yaramazlığımı" vb. gerekçeler gösteriyorlar. Hayır, durum bunun böyle olmadığının konusunda kendilerini defalarca uyurdık. Fakat yine de böyle olumsuz pratiği sergilemekten geri durmadılar. O zaman, keskinleşiyor ki, bunlar, katı sınıf ve hakim ulus özelliklerini korumakta ilmi ediyorlar.

Bunların dayandığı ulus zeminin olumsuz özelliklerinin tahribatları da böyle ağırdır. Bu ağırlık nasıl oluşuyor, kimin çıkarlarını temsil ediyor? Bunun sınıfsal kültürü ve ulusal özellikleri kimlere attırır? Herhalde açık ilişkilerle böyle cabalar geliştirmiyorlar. Elbette gelenekler birikmiş, çarpık eğitim ve kültür yonunlaşması sonucu bunlarda bambaşka bir kişilik oluşmuştur ki, onlar da böyle yapıyorlar. Bundan da şu sonuç çıkıyor: Böylesine olumsuz bir ağırlığın sahibi olanlar, emekçilerin siyasi-örgütsel gelişmeye açık olanlarına gereken katkıyı vermezler veya bunların kişilikleri bunu engellemeye yöneltilir.

Bu anlayış, mücadeleyle niye iyi sahiplik etmiyor? Niye iyi konuşmuyor, niye iyi yürümüyor? Neden gelişmelerin gerisinde kalıyor, bunlara hakim oluyor? Bunun nedeni, bazılarının aslında sömürgeci-lerin yüzütlarından beri oluşturdukları yönetim geleneğinin Parti içinde temsil ederek, diğer arkadaşların üzerinde de hakim kılma-ya çalışmasından başka bir şey değildir. İşte güçlü atılmayı olamamanın, örgütlü gelişmelerin ve eyleme daha güçlü yürümenin nedeni de buradadır. Yoksa bu kadar güçlü olan, bu kadar siyasi olarak gereken görevleri karşısında kişilerin durması pek akil kân bir iş değildir.

Halkımızın içinde yaşadığı gelişmeler ve devrimizin kendisini somut olarak dayattığı süreci örgütlenme ve yönetime görevini önümüzde daha ivedi bir şekilde koyuyor ve bir arkadaş, "çok biz bu görüş üzerine yürüyemeyiz" de memelidir. Eğer böyle denilirse, gerekçeleri bu, örgütsüzlüğü kavramakta, nasıl olumsuz bir rol oynadığını, bilmemekte inatlaşmadır. Bizim için hayatı bir öneymi olan bu görüşlerin üzerine değil, öyle ağır aksak gitmek, bunlara hücum edersene yaklaşmak bizim üslubumuzdur. Ancak bu görüşlerin bazıları tarafından engellenmeye çalışılması, hiçbir arkadaşda umutsuzluğa yol açmamaktadır. Böyle bir umutsuzluğın arkadaşlarda yaşanmadığını da eminiz. O halde geriye ne kalıyor, ne yapmak gerekiyor? Görevlerin engellenmesi cabaları var, bu engellemeye cabaları başka çıkarlarak asılacaktır.

Emekçilerin dünyasına ne yerli egemen işbirlikçiler, ne de hakim ulus kalmaları bir şey sunabilir. Bu defalarca kantlantmış açık bir gerçektir. Dikkat edelim; çalkışma üslubumuz, bunlarla mücadele tarzımız, sizin bunlara karşı içinde girilmez tutuma benzemiyor. Konuşma üslubunuz, il, yazı gibi konuları çok güçlendirir. İlgimize kitleleri kazanmaya, onların umutlarını sürekli yenilemeye, muazzam ölçülerde dönüştürmeye çalıştık. Genel yönetime olsun, pratik yönetime olsun, bunun kendi sahasında son derece canlı tutmaya başka harcandı. Ve böylelikle, yanlış anlayış sahiplerinin tüm dayatmalarını bosa çıkardık. Sizler de, bu yanlış anlayışları başka çakırabekce duydurdusunuz. Eğer böyle bir konuşma

yeterince ulaşamıyorsanız, bunun nedeni, sizin kendinizde bu tutumları karşı çıkıyordunuz da bu öfkeli daha çok görevlere sarılıyama, bilince dönüştürme gücünü gösterememenizdir, dolayısıyla bunların istediği bir durumu yaşamadınız. Daha da öteye giderseniz, feodalizmin, sömürgeciliğin eski klan, kabile ilişkilerinin ratosında kendinizi kurtarmaktasınız. Bu durum kişiyi nereye götürür? İnsanı yenilgiye, beldiğiz her türlü eylemsizliğe götürür.

Değilmesini gerek bir nokta da, bunların sürekli bir mirasın konusunu yaşamadıkları. Onlara göre, bu ülke ve halk kendilerine miras kalmıştır. Bu miraslıklar bunlarda çok gücüdür; hani TC'nin "atalarımızdan kalma, her karış şehit kanıyla sulanmış yurdumuz ve milletimiz" ve **döğertim** işi "işte balarımız, süleimizden çıktığı, güçlü asiretimiz, kabilemiz" diyerek övündükleri bir mirasçılığı benzemektedir. Peki bu düşünceler veya yaklaşımlar neyin yanısıyor? Bir miraslıklar derinliğini ortaya çıkarmıyor mu? Elbette ortaya çıkıyor. Dikkat edilirse, egemen sınıfların, hakim ulusun çok kötü bir miraslarını olduğunu söyledik. Bunlar halkı soyup soğana çevirdiler; bunların ülkeye ve halkımız üzerinde herhangi bir mirasın oldukları iddiasında bulunulabile hakları şurda kalsın, tam tersine sağ ve talanlarında ötürü klan, bunlardan hesap sorma, kaybettilerine filiti fitil bu runlarından çıkarma hakkı vardır. Biz, haksız hesap sorma hareketi. Halkın gaspedilen değerlerini, elinden alınan ekonomiyi, sosyal, siyasi bütün gelişim haklarını yeniden sökup almak, bunun sorumusu durumunda olanlara hesap sormak; zorlan gaspedilenleri gerektiğinde vurarak alıp halkın hizmetine tahsis etmek ve böylece onun bağımsızlık ve özgürlük

"... Biz bunlarla bütün yaşıyorduk, önderliği ve daha birçok konuda her şeyi paylaşmama hazırдық. Ama bunlar kolektivistimizin gereklerine uymadılar. Bu ülke iyi veya dış meselesiydi. Biz de bir öz meselesiydi. Öyle anlaşıyor ki, bunlardan önemli bir kısmı, PKK'nin gerçek otorite ve kurumsallaşma olayını çok çeşitli nedenlerden dolayı kendi istemlerine uygun bulmadılar. İşte onların bütün dirnemmesi bu gerçeğe karşındı. Kendileri de, 'biz Partiyi karşı direniyorduk' diyorlardı. Gerçekte ise bu, Parti ortamında, onun şahsında Kürdistan halkının yükselen iradesine karşı durmak- tır..."

haklarını yerine getirecek sağlamak, PKK'nin ortaya çıkışının diğer bir adıdır.

Simdi, gözünü mirasa dikmiş olan bu tiper, halka nasıl kendi sülelerinin gözüklükleri ve yine hakim ulus açısından da nasıl "malımız, mülkümüz, kölemiz" gözüyle bakıyorlarsa, bu anlayışların örgüt içinde de böyle yansıtıyorlar. Yani adeta bize, "sen kim oluyorsun ki, daha ne olduğu belirsiz bir yipadan çıkıp bu kadar gelişmeye el koyuyorsun; milletti kıskırıyorsun, bizim yüzütlarımız hakim olduğumuz her türlü değerlerin üzerine yapı kuruyorsun" dediler. Tabii siyasi otorsiteni, incelikleri, ağırlıkları, kül-

türel hakimiyetleri var(!) Ve bu ilişkilerle dedikleri şudur: "Biz öten bir hakimiyet ve zaten büyüydük, sen bu hükmetme alacağını, bununla uyuşacağını türü saldırı düzenliyorsun. Bir de 'gel bizimle kollektif çalış' diyorsun, olur mu böyle iş? Biz akışız mıyız; sen hem bunu puta tutacaksın, kadroları hatta milleti kıskırtacaksın, hesap soru mayı dayatacağın, her bir biden uyumu çalışma isteyleceksin, böylece al sana uyumu çalışma." İşte bunlar, bu türden birçok yönetime üzerimize geldiler. Bunlara göre yapılmışa gerekten şu olmalıydı: Başka Parti Önderliği olmak üzere diğer bütün parti çalışanlarımız, onların büyüklüklerini, ağırlıklarını kabul etmeli, onlara boyun eğmeli ve "başmızın üstünde yeriniz var" demeli, baş kışeye onları oturtmalı ve el-pence durup ne emredersiniz" diyerek, kararların da hazır durmalıydılar! Fakat belitelim, bunlar yanlış hesap içindeler. Demek ki, bunlar bizim bütün yoldaşça yaklaşmalarımızı hiç anlamamışlar.

Biz sosyalizmi ülkemizde temsil etme adına vula çıktığımız toplumun tüm eski kalmalarına karşı olduğumuz, daha o zaman ilanı etmiştik. Yine, Parti programımız, manifestomuz ve bildirilerimiz, eski topluma karşı açık bir savaş ilanıydı. Ama kendilerinin mirası olarak görüyor, bu belgelerin özünü inanamamışlar. Tersine yaptıkları hesap şu: "arkadaşlar çalışır, zaten bu işin tehlikeleri de çok ve bu çıkışın önderliği uzun süre devam etmez." Bunlar örnekleri de uşaşın. Bunlar bize öyle fazla bir ömür de biçmişlerdir. Kısır süreçte biter diyorlardı. Onlara göre, bizim bu kadar yaşamamız bile bir mucizedir.

Bunlar böylece sinsi beklentilerle bizim imha edilmemizin sonuna mirasa konmayış hesaplıyorlardı. Evet, daha 1976'dan beri bir "miras" sözcüğü ilkel ve reformist milletçiliklerin ağızında dolayıyordu. Daha sonra bu "miras" sözcüğü bütün bayraklarımız tarafından devralındı. Aslında bunların hepsinin ilütye yönelik hesapları vardır. Bunları benlikleriyi kendileri için çalışmaları katalmalarının nedeni buradadır yattmaktadır. Bunlar, gerekçeleri PKK mirası üzerine değişik hesaplar yapar, bu hesapları için bütün pratiği kendi konularını göre ayartarak isteyelevler. Simdi daha sonra çok şey görüldü; meğer bunlar aynı zamanda Parti Önderliğini bir yoldaş olarak görmek ve ilişkileri bu yoldaşlık temelinde geliştirmek değil, başlarında bir belâ gibi görüp sürekli tasfiye olacağı zamanı bekliyorlarmış. Biz, "işimiz zordur yoldaşlar, böyle bize yardımcı olmalısınız, böyle çalışmaya katılmanız gerekiyor" derken, bunlar başka hayaller peşinde koşarak, "bir an önce tasfiye olsa da kurtulsak, özelem ve emellerimizi hayata geçirebilirsek" düşüncesindedirler. Bunlar birar deşip de samimi itirafılar yaparlarsa, bizim zorluklarımızı özüldüklerini veya bu konuda yardımcı olmaları için ellerinden geleni yapmaktaki istediklerini söyleyeceklerini sanmıyoruz.

İşte bunların bütün her şeylerini bağladıkları bu hayal dünyası için kurdukları hesaplar türünden bulduzuğu için öfkelenmektedirler. Aslında bizimle önderlik paylaşımına kalkışanlara her türlü ilütye de gösterdik. Gerçekten bunları yürütmek, bizim için oldukça kolay olmasına rağmen, bu tür devrimciliği yakışmayan yöntemlere başvurmayla tenüz bile etmedik. Biz, belki iflah oluruz, belki dönüşüm yapılabilecek düşüncelerden hareketle, sürekli bunlara destek ver-

meye çalıştık. Çünkü gerçek devrimci önderler hem egemen sınıfın ve hem de hakim ulusun kalmalarından rahatsızlık çikabilirler. Proleteriz, enternasyonalistiz; bunların her gereği olarak da, bunların tüm olumsuzluklarına rağmen kendilerine sans tanıtmak çekinmedik. Fakat, buna karşı onlar ne yaptılar? Bunu fırsat bildiler; zorluklarımızdan faydalanarak, kendi egemenliklerini halk üzerinde yaptığı hesapları bir benzerini de bunlar yapmaya başladılar. O halde bizden yapmamız gereken nedir? Yapılan bu hesapların yanlış olduğunu, PKK'yi yanlış tanıdıklarını ve yanlış uygulamadıkları bunlara kavratmaktır.

Biz bunlarla bütün yaşıyorduk, önderliği ve daha birçok konuda her şeyi paylaşmama hazırдық. Ama bunlar kolektivistimizin gereklerine uymadılar. Bu ülke iyi veya dış meselesi de değildi, bu bir öz meselesiydi. Öyle anlaşıyor ki, bunlardan önemli bir kısmı, PKK'nin gerçek otorite ve kurumsallaşma olayını çok çeşitli nedenlerden dolayı kendi istemlerine uygun bulmadılar. İşte onların bütün dirnemmesi bu gerçeğe karşındı. Kendileri de, "biz Partiyi karşı direniyorduk" diyorlardı. Gerçekte ise bu, Parti ortamında, onun şahsında Kürdistan halkının yükselen iradesine karşı durmaktı. Bunların yaşadığı bu durum, son tahliye budur. İradenin kurumsallaşması, büyük bir otorite haline gelmesinden duydukları ürküntüdür. Bunlardan amaçları açığa çıkarmak olanları, uşaşınları yataşarak ilütye yönelik yeni hesaplar içine girmek gibi sinsi ve kurnazca bazı oyunların hazırlıklarına giridiler. Bunlardan çok az bir kesim ise düştür önderliği yaparak veye sanırım bir dönüşümü de yataşarak halkın otoritesine katılmayı ve bunu temsil eden Parti önderliğine kayıtsız şartsız bağlı kalmayı kabul etti.

Bu iflah olmaların bir özelliği de, "evet sizine çalışırız, ama şartlı" dersenize hareket etmeleridir. Yani bunlar, bizimle bir parti birliğini değil, bir koalisyon ortaklığı kurabilir gibi bir anlaşmaya oturmaya çalışıyor. Hatta bazıları açığa masaya oturup "anlaşılmış" dediler. Bu parti pratik örnekler çok eskiden oldu. Ama birakalım anlaşmayı, bunların, suratlarını bakılacak halere bile yoktur. Bir parti birliği için, anlaşmalar ve koalisyonlar topluluğumuzda yansıtıyor, bizde ideolojik, politik ve örgütsel birliği geçiriyor. Demokratik merkezileşicilik de bunların ilütye esaslarını belirler. Bunlar işe, ağılık anlayışının sahipleri olan gevşek bir koalisyon istiyorlar; öyle bir disiplini koalisyon da değil; herkes istediğini istediği zaman yapacak, isterse savasacak istemese savasmayacak, emirleri emir düzeyinde kabul etmeyecek bir yapı istiyorlar. Bu sokak kabadayılarının, ağaların üslubu olabilir, biz böyle bir üsluba asla kabul edemeyiz. Ve iş bu noktada, bunların şahsında her türlü otorite tanınamaya kadar vardırılyor. Yine bunlar, içinde bulundukları üslup bozuklukları, doğru düştür yoldaşca olmayan ilişkileri, tepkilerini en soyuz biçimlere ve en onursuzca kaçışlara vardırılyor.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin önemli bir evresindeyiz ve bu evrenin özellikleri biliniyor. Halkımızın tarihinde ilk defa böyle siyasi bir güç ortaya çıkıyor. Birçokları buna hazırlık ve istekli değildi, çünkü kendi çıkarlarını uyum buluyorlardı. Mücadelemin sürekli gelişmesi onlarda rahatsızlık, tepki yarattı; ve onlar hesapçılığı, yaşamamaya, kolektivistim uygulamaya ve doğru yöneltmeye

götürdü. Böylece bu, yükselen otoriteyi azaltmaya, daraltmaya ve zayıflatmaya neden oldu. Bunun birçok anlamı vardı. Bunlardan bir, sömürgeciliğin bütün böyle bir güç durumuna gelmemize için harcadığı çabaya dolayı yoldan destek olma; bir diğer işbirlikçilerin klasik ağılık otoritesinin bir karikatürü ve sömürgeciliğin otoritesinin bir benzerini Parti içinde oluşturma tutumlarıdır. Bunlar, istemeyerek de olsa, niyetleri iyi de olsa, tarih bu önemi iyi kapatacaktır. Bütün bunların karşılığında, büyük bir özeleştiriyi edettikler. Güçlü tarihsel, toplumsal, ulusal temelleri olan bu eğilim ve sahiplerinden Parti hesap sorudu. Hesabı birar verdiler; simdi pratikte bu hesabı tamamlamaya çalışıyorlar. Biz, bunlara belli sınırlar dahilinde imkan tanıдық, daha da tanıyabiliriz.

Bunların meselelerini, Kongre sürecinde ve sonrasında böyle halletmeye çalıştık. Burada yine eski tutumlarını sürdürmeye çalışanlar oldu. Hatta bazı gözükürler, hepsinin tecrübesini daha ilâ yüzümseyerek, bunların düştüğü hatalara düğümek, ama onların o güçlü diye tabir edilen yanlarını kendilerinde birleştirip daha hızlı basırmak, taktiki daha bir işleme hale getirme tarzını uyguladılar. İşte Avrupa'da Cepheden örgütlenmesini bu alan üzerinde yürütülebilir- neceğini karar ve planlamalar altına alırken, bunu tam bir kargaşaya getirdiler. Bu yıla yakın zamanımız boşa çıktı. Ülkede işe, silahlı mücadeleyle, gerilla savaşının ana merkezlerini tesis etme göreviyle vula çıktıkları halde, orada bir yıla yakın süre mevdu komuta yapısını yatağa düğümek için zemin ve zamanı çok kötü bir biçimde kullandılar. Ve bazıları durumları ortaya çıkınca hesap sorulacağı hissettikleri için en düşkünlük tutumlarına girmekten, kaçmaktan ihanete kadar birçok olumsuzluğu sergilemekten geri kalmadılar.

Tabii bazıları bir dönüşümü yaşayabilir. Belki bu yönü yararlı olarak kendilerine getirebilir. Fakat belli ki, uzun süre bu, bunları hakim sağlam önderleri veye militanları olarak görmeyeceğiz. Çünkü, hakim gelişim mücadelesi açığa oymadılar, şu zaman zaman kösteklediler. Yani bunlar, taktik uygulama dediler, sorularımız içinden çıkılmaz hale geldikçe, çok sırtı olan imkanlarımız üzerinde oynamak, bunları suni bunalmak için itmek yoluna başvuruyorlar. Böylece taktiki işletmeyecek pratikliği geliştirmek ve önderliği bir bütün olarak güçtendirmiş istediler. Kadro adaylarımız da, nasıl genelde halk örgütüsü, sömürgeciliğe karşı direnmiyoruz, bahsedilen kişilerin bastırılacaklarına, kurnazlıklarına fazla karşı koymalarının nedeni ciddi bir örgütsüzlük, eğitim- sızlık ve bir bütün olarak politik yetersizlik içinde bulunmalarına bağlamak durumundalar. Yine bu durumları, hep yukarıdan hazır yönetim bekleme, "yukarıdan bizi idare etmeyelim" anlayışının kalmalarının tasdığını gösteriyor.

Bunların burada yapacakları şey sudur: Eğer gerçekten güçlü bir Partili olmak istiyorlarsa; doğrusıyla, gelişimle, kur ve kadeyle ilgili belli olan, burala şehidin kanyla yonulmuş olan gerçekçiliklerimiz büyük saygıyla sıkıya bağli olmalıdır. Bu gerçek içinde kendilerini eritmelidirler. Tabii öncelikle de iyi bir savasçı olduklarını kanıtlayacaklardır. Eğer uzun bir pratik içerisinde düştüklerini kanıtlarsa tekrardan ileri yönetime görevlerine getirilebilir. Bundan sonra yeni yöntemler

geştirilecek; ister bölgesel isterse merkezi ve daha değişik düzeylerde olsun yönetim organları oluşturulurken ve seçilirken; teori ve günlük gelişmelere bakılır, genel ve birçok konuda seçilecek kişilerin incelenmesi yapılır. Yani bizzat kanaatinize göre seçeceğimiz kişi ne kadar örgütlü temsil ve gelişmeler öncüllük edebilir, ne kadar çalışabilir ve örgütlü ne kadar ilerletilebilir, halkın davasını her koşul altında ne kadar savunabilir vb. konulara dikkat etmemiz gerekiyor. İster eski ister yeni olsun, bir bir bileşim nasıl olması diyerek sormalı, ardından da bunu böyle gerçekleştirelim-siniz. Yoksa bunun dışında bir yöntemle, bazı kişileri seçerek başmıza bulaşma ederse, en büyük zarar bu kişileri seçenler çekecektir. Nitekim böyle de olmaktadır. Bu durum, birçok komutanlık ve komite sahasında görüldü. Gereksiz insan sık sık eleme yapıyor, hiç olmazsa günlük olarak gelişmelerden sorumlu olan denetimi, ayıklaması sürekli olmalı ki gelişmeler Parti çizgisi doğrultusunda olsun. Eğer birçok grup, bu kaldırıyı uygulayışta, aslında hem kendileri, hem de Parti çizgisiyle denek çok daha güçlü durumda olacaktı. Bunlardan bu biçimde hareket sormamız, aynı zamanda PKK'nın büyüklüğünün diğer bir göstergesidir.

Bunlar, Rusya'da 1900'lerin ilk çeyreğinde ortaya çıkan proletarya dışı kesimleri çok benziyorlar. Onlarda da aristokratlar ve küçük-burjuva sosyalizmin temsil ediciler. Bolşevik parti örgütlenmeyi reddedenler vardı. Bilinir, bir lüzük maddesi üzerinde adeta kıyametler koptu. Çok gevşek ve hatta özerk federasyon parti örgütlenmeler orada da önerildi. "Her isteyen kendini parti ilan etsin, istediği gibi çalışsın" denildi. Ve bu konularda çokça mücadele verildiğini biliyoruz. Bu mücadelenin devrimci örgütlülüğü başka kazanarak, bugünkü Sovyetleri yarattı. İşte, bizde de bu tür mücadeler oldu, olacak da; bu mücadeler olağan. Özellikle bu konularda mücadelenin sıkı verilmesi, Kürdistan gibi sınıfl ve uluslararası ilkeri karmakarışık olduğu bir zeminde, büyük gelişmelerle doğurmasını mümkün kılacaktır. İyi bir sınıf çözümlenmesi eğer hesaplı kullansınlar, dolayısıyla pratikliği iyi bir çözümlenmesi ileri gelişmelerle epey güç verebilir. Lenin, o dönemde, taşıyıcılık mücadelenin en zor gününde partinin teşhisi olmadığında; tersine proletaryayı esasında temsil etmesi gereklerini, partinin sadık çekirdeğinin bu konudaki görevlerine büyük bir enerjiliye, büyük bir çabasıyla sahne çıkması ve bunun etkisini sürükli yaşamaları olduğunu belirtir.

Güçlü uygulamaların sahibi olacakken; eylemin planlanması ve bu planın en yetkince hayata geçirilişi için uğraşırken, bunlar çelme takarak engellemek durumuna giriyorlar. Ama bu konuda, çizgiye bağlı, yaratıcı ve uyanık olursanız, bu engellerin rahatsızlığına asla ulaşamazsınız. Her türlü başkayla pek ilgili göstermek, halkımızın her türlü başkaya ve sömürüye açık durumunun kötü bir örneğidir. Partide temsil etmek demektir.

Susamış hücum havasında yaşayan devrimcinin ciddi örgütsel ve eylemsel görevleri vardır. Ve

"... Burada bulunan bütün arkadaşlar bunu bir vesile ve destek olarak görüp, ulaşırları alanda eğitimden tutalım da en yoğun eylemli olacak bütün gelişmelerde bir kaldıraç rolü oynayabilsin. Bu destek, ancak böyle yapılması anlamını bulur. Kurulan mevziler ne kadar geliştirilip pekiştirilsin, kolektif yaşam da o kadar genişler ve daha üst düzeyde toplanılır, eğitim ve giderek toplumun kendini yeniden üretmesi de bu temelde söz konusu olabilir. Bunları sadece kendimize mal etmek için değil; bu yoğun örgütlenme hamlesi içinde her arkadaşın savaş alanına ulaştırıldığı da bunu on, eli, yüz ve giderek daha fazla sayıda kişiye mal edebilir. İşte önmüzdü duran ve başarmamız gereken görev de budur. Biz buna ulaştırıldığı stratejik ve taktik önderliğin de kendi görevlerini başarı ile tamamlaması ve bu başarıya bütün toplumu ortak etmesi mümkün olacaktır. Bu ise, halkımızın zaferi kazanması demektir..."

bunun olanakları mevcuttur böylelikle devrimci nasıl yerine durabilir? Propagandanın tutulması bizat eylemin içinde yer alması kadar irtina gibi eser. Zaten bir militanlık karakterini belirleyen tarih o anki görevleri ve dayatmaları. Tarih bu dönemde bizden neyi istiyor? Bu konuda belirlemiş görevlerini yerine getirmesinin hayatiyeti ortadadır. O halde, parti üzerine yürüyüp yürüyemeyi bir mesele yapmam, bunu tekrar gerekmediği halde tartışmak çok yanlış. İyi görev adamı, güçlü ve ayrıntılı plan ve yöntemlerle, bir on yapıyor. Bir silah, küçük bir imkanı, bir işliyi, bir dostluğu nasıl değerlendirmişse gerektiğini bilerek, bunları muazzam ölçülerde hem de fazla zorlanmadan geliştirir.

Günümüzde büyük bir düzeltme hareketi, taktik eylemsel ve pratik sahada gerçekleştiriyor. Dönem, gelişmelerden uzaklaşarak birçok yanımışı tırpıtmayı ve kendimizi tamamen son derece atak ve çözümlüye bir biçimde pratik hakeim kılmayı gerektiriyor. Gelişerek büyümenin yolu da buradan geçiyor. Bu kadar olumsuz kanı savasında fedakarlığın doğu sonucunu veya yasanın tırpımını vazgeçmez akış yönü böyle olmak zorundadır. Eğer biçimleri, halkımızın da içinde bulunduğumuz kabul edilmemesi gereken bir yaşam ve kendi kendimizi bastırarak sona kadar aldattıktan itibaren. Biz kendi kendimizi böyle aldatarak kadar zavallı olamayız. Onurlu yaşam en fazla tercih edilecek tek yaşam biçimidir.

Militanca yaşam akıcı, çözümlü; cildinden yürüyüş, silah atışından oturu kalınsına kadar belli bir düzenlilik arzeder; herkesin gıda edeceği ve halkımız açısından büyük önem taşıyan bir yaşam biçimidir. Seçkin komutanların her birisi de başı başına bir çekim merkezi olmak durumundadır. Çünkü güçlü, gıda edilecek özellikler milyonları kenteledir. Ve bütün bunlar ulaşılabilecek özellikler durumundayken, kendimizi kuvvetleri dağıtan, tepki kaynağına dönüştüren olumsuzluklara girersek, bu çok anlamsızdır. Her Partili şu sınıfın veya ulusun olumsuz kalıplarını, soven-işbirlikçi tezleri değil, halkımızın yüzyıllardan beri bir umudu olan her türlü özgürlük hakkını temsil etmektedir. Daha ilk çıkışımızda, bizim gelis tarzımız böyleydi. Bazıları bunu ağlaştırdı, tersine çevirmeye çalıştı, bazıları ise kafası döndü. Artık bunu önleme görevini önmüzdü koyacağız. Devrimci üslup ve yürüştü tarzı, Partiyi, tüm Partilileri her daha sökülmemesine hakim kılacak ve bunu bir yaşam tarzı olarak her tarafa adım adım yaymayı bir görev olarak kabul edeceğiz.

Önmüzdüki dönemde, hepimizin pratiğe bir tarzda yürüme sansızımız vardır. Kaldı ki adım adım yönetiyoruz, o halde bunlara oynamamak gerekiyor. Hele gençlik gibi çok değerli bir yaşam kesitiye

hiç oynamamalıdır. Hepimizin kullandığı bir beş-on yıl zaferi getirebilir. O halde zaferi getirmek yolda en güçlü tarza yörmek gerekmektedir. Boşa harcanmış yıllar sonradan göz yaşısıya hatırlanır. İster çok kısa ister çok uzun olsun, güçlü zaferlere geçen yıllar, insanı sadece ölmüşsüz kılar.

Evet biz, çok yükek, soylu değerlerin bir sentezini kendimize gerçekleştirebiliriz. Bunun belirlenmesini nedeni şudur: Çoğu arkadaş, ortaçağdan kalma bir yüzyıl özeleik ve sömürgeciğin uzantısı taktik ve üslubu taslamakta. Bunlar yaşamamaları gereken etkilerdir. Bunun yerine bizim temsil ettiğimiz bilimsel sosyalizmden, pratik direnişimizden, özellikle halkımız özgür yaşam istediğinden çıkarılması gereken değerler kişiliklerde birleştirilip sembolleştirilse, bakalım o zaman komuta olunur olmuştuk mı; kısa zamanda milyonlar örgütlenir mi örgütlenmez mi; böylelikle vahşi bir sömürgeci beş yıl hüküm sürer mi süremez mi? Öyleyse süreçte gerçekten güçlü güçlü cevap vermek gerekiyor.

Halk her zaman ayağa kalkmaz. Örneğin geçmişte sağlan önderler olmadıkları çok kez ayağa kalkmış, ama hep düşmüştür. Halkta bu, daha gelişkin bir sempati ve umut gelişimi. Bu, sağlam önderliğin belli oranda mevcut olması ve kendisini kanıtlanmasından kaynaklanıyor. Eğer halk kendi başına önderlik yapabilecek durumda olsaydı, bugünkü konumunu yasa-mazdı. Birçok arkadaş da her görevini yerine getirme ve çözmesi gereken problemleri çözeceği, kendisini kötü durumlarla düzdürmezi, işle, bunları önmek için, doğruyu sürrekli geliştirmek, taktik önderliğe gerçek anlamda ulaşmak gerekiyor. Bizim özeleik geliş-tirmeye çalıştığımız önderlik de budur.

Önderlik diye kolay çözümlenemeyen veya ulaşılabilecek bir mesele olsaydı; birçok kuruzun, akli evvelin hepsi halkın başına bula olurdu. Bir ağalık kurumu bile düğü-nürsek, bunun gelişmesi için yıllar gerekiyor. Nasil olur da bazılar, bir iki ayda bir ülkeye, bir halka egemen olmayı çalışsınlar? Bunlar Parti Önderliğine dayanarak, Parti içinde kadrolar üzerinde egemen olma istidiler. Eder moda terimci çıktı, bazıları gittikleriyde bunu kullandılar da. Bunlar "Parti Önderliğinin temsilciyiçiy diye ondan güç ve yetki aldık" diye bir terim kullanyolar; ve arkasından daha iki-üç gün geçmeden ne olumsuzluk varsa, bu moda terimle yapıyorlar. Önderliğin temsili böyle değil. Parti Önderliğinin kalkın olarak kullanmak, yetkilileri çok kötü ve hatta namussuzca kullanmaktır. Biz önderliğin ele alıp geliştirmek, bunun kimlerin kanı pahasına gerçekleştirilmesi, kimlerin emviliye, destegiyle geliştirilmesi bilmezsek, pratiğimiz rahatsızlık bizi iflasa götürür. Dikkat edilirse, bir yetkili, otoriteyi

uygularken, başlangıçtan sonuna kadar özeleik üzerinde durmaya, tüm yönleriyle kendimizi vererek sonuçlandırması çalışıyor.

Bir defa insanların yönetimine değer vermek ve bunu özeleik ele almak başının başta gelen bir şartıdır. İnsanları anlamak, tanımak, onlara umut, bilinc vermek, yürüme ve yürütmenin gereğine inandırarak gibi daha birçok sorunu çözmek oldukça önemlidir. Savaşçı örgütü diyoruz, ama yarı-mıza aldığımız kişinin problemleri, bilinci nedir, yürüme hızı var mıdır, ilk hız nasıl verilebilir vb. gibi konulara dikkat ediyor muyuz? Bir taşla bile ilk hız verilmeyen, bir yerden ilerleye fırlatılmaz insan. Tüm bunları hesaba katmadan, biçimden sonra da "iyi, kötü" diye haklarını katan buyruğu gibi emirler veriliyor. Bizde yönetme, yönetilme ve önderlik gibi hususlar, çözümlenmesi için, kendimizi geliştirmiş olduğumuz, kendimizi büyük hatları içinde buluyoruz. İşte bunun için de dikkat ve duyarlılığın geliştirilmesi gerekiyor.

Çünkü önderliğin, yönetimin ve yönetilmenin tarihi temelleri ilk defa bu zeminde atılmış. İlk defa birtakim önderlikler oluşturulmaya çalışılıyor. Halkın otoritesi ilk defa kurumsallaşmıştır. O halde hareket, öyle anadandan-babadan, asiretlen, kabilelen ve TC'nin kurulumlarından, jandarmasından aldıkları kültür Partinin görevlerine yaklaşmamalı. Bu konuda teoriye güvenil-yorsanız, teorinin engin gelişimine bakabiliriz. Türi, dünya halklarının bu konuda deneyimlerinin bir özeti. İyi teorisine temel tecrübe-sine bakar, insanları nasıl daha iyi anlayabilir, bunları birleştirir, kaynaştırır tümünü öğrenir, uygular ve böylelikle iyi sonuçlar ortaya çıkarır. Kaldı ki değerlerimiz, birikimlerimiz ve kazanımlarımız da bu konuda epey yük göstericidir. Ama bunun yerine hala, "benim ağa, jandarma gibi halkı hitabım" demenin besparalık bir değeri olmadığı gibi, bunda ısrar etmek ve bunların dilini sürekli olarak kullanmak bir suçtur da.

Önderlik sahasıyla hiç olmazsa bundan sonra oynamak, kaide ve kurallarına göre bir gelişmeyi yaşamak ve yaşamak önem taşıyor. Çünkü; tarihimizin bu dönemi-ni, ancak önderlik sahasını güçlü bir konuma ulaştırarak zaferle tamamlayabiliriz. Önderlik üzerinde oynamak kadar tehlikeli başka bir şey yoktur. Tehlikeli bir zehir nasil insanı hemen imha ediyorsa, önderlikte oynama tehlikesi de bezir önderliği taşıyor. Bu nedenle, önderlik sahasına özeleik yaklaş-mak gerekir. Çünkü biz, tarihimizi yeni temellerin atarken, çeşitli ipler çıkıp bunlarla oynama diye bunları atmamak; yüzyıllara eğilim çeken yeni bir ahlak, yeni bir toplum, yeni bir iliki, yeni bir düşünce ve hareket tarzı egemen olsun diye çalışır. Birkaç kişi değil, hepimiz bu temelin sağlamlaştırılması ve korunmasından sorumluyuz. Ama bir bakıyorsa bazı arkadaşlar, bira-kalım bu konuda sorumluluk duymay, kendilerini yetirmişler bile. Açık ki, tarihe bu biçimde yakla-sanlar, bu iddiağı gerçekleştirmes-cesaretinden yoksundurlar.

O halde bizden önderlik dediğimiz olaya yaklaşırken, geçmişin su veya bu yayıflıklarıyla kendimizi tatmin edip gerçeklere kaynamay-ız. Veya "genciz, tecrübesiziz, suyu-z-buuz" demek de kabul edilebilir bir gerekçe olamaz. So-nrunda böyle kendinden uzaklaşır-mak korkakların işidir. Tarihe de böyle yaklaşmaz ve gelişmemiştir. Tarihte bu tip korkakların ya köle, hamal yapılar, ya da her türlü kölece yaşama sürerler. Bu tip

kişilikler siliktir. Yani halkların kaderlerini bu ipler belirleyemez. Kaldı ki her arkadaş iddialı olduğunu belirtiyor, özgürlük savaşımında büyük rol oynamaya kendini hazır da görüyor.

Şimdi bütün bunları bu kadar ısrarla vurgulamamız nedeni, hiç kimisinin kendi yayıflıklarına, basitliklerine sığınması değildir. Hele bu dönemden sonra hepimiz çok daha özgür bir mücademe imkanına sahibiz. Her arkadaş, savasabilece-k çok güçlü imkanlara sahiptir. Zindanlardaki arkadaşlar bu kadar savastuktan, bu hak ve yetkileri kendilerinde gördükten sonra, ellerinde gerçek silahlar ve gerçek savaş alanlarında olanlar, rahatlıkla bu iddiağı en güçlü düzeyde temsil eder ve yaşarlar. Bu biçim-de bütün bizden istediği kahramanlık ve önderlik düzeyine ulaşabilir. Tabii demiyorum, ağır birysel şeylerle kendimizi uğraştıralım, fakat bu konuda bireysel emvile gerek kıyakat kıyamet koparmak, örgüt yaratmak, bir işlişye hakim olmak, bir mevziyi güclendirmek için gözü dönmüşnesine de elbette çalışacağız. Yeteneklerimiz meza-ra götürülerek için değil, her gün işlenmek için olmalıdır. Derler ya, "işlenmeyen demir pas tutar." Öyleyse biz de kendimizi bu dava için sürekli işleteceğiz. Kişilikle-rimizi işletmeyecek, onların paslan-masına ve işlemez hale gelme-sine müsaade etmeyeceğiz.

Bundan sonra görevler üzerine yürüme sanıyoruz, en güçlü biçim-de olacaktır. Bunun başlanmasında, gerek uluslararası ilişkiler sahasında, gerekse de ülkede halkın yaşadığı yeni siyasi gelişmeler ortamında, bu yeni hamle-mizin özgüç güveni temelinde daha güçlü gelişmeler ortaya çık-a-cak açıktır görülmüyor. Zorluklara mücademe temelinde gelişen biriz ve perspektiflerimiz bugün çok daha geniş ve nettir. Yurtdışında yaşam imkanları biraz da-ha zorladık ve geliştirdik. Unutma-yalım ki düşman, çok yoğun bir faaliyetliğin içinde, bu kazanımlarımızı kendi lehine dönüştürmeye çalışıyor. Kazandığımız mevzileri tek tek elimizden almak için bizzat devletler büyük çabalar sarf ediyor. Bizden bir parça koparmak için birçok yönleme basyurdıkları gibi, türlü tavizler vererek uzlaş-maya da giriyor istiyorlar. Öyle-se zamanın değeri çok iyi bilinmelidir. İşte onun için yerleştiğimiz mevzileri büyük bir dirayette savunarak genişletmesini bilmeliyiz.

Biz buraya kadar, büyük bir tecrübelerin teorik ve pratik sonuçları yanı sıra yayıflık. Burada bulunan bütün arkadaşlar bunu bir vesile ve destek olarak görüp, ulaşırları alanda eğitimden tutalım da en yoğun eylemli olacak bütün gelişmelerde bir kaldıraç rolü oynayabilsinler. Bu destek, ancak böyle yapılması anlamını bulur. Kurulan mevziler ne kadar geliştirilip pekiştirilsin, kolektif yaşam da o kadar genişler ve daha üst düzeyde toplanılır, eğitim ve giderek toplumun kendini yeniden üretmesi de bu temelde söz konusu olabilir. Bunları sadece kendimize mal etmek için değil; bu yoğun örgütlenme hamlesi içinde her arkadaşın savaş alanına ulaştırıldığı da bunu on, eli, yüz ve giderek daha fazla sayıda kişiye mal edebilir. İşte önmüzdü duran ve başarmamız gereken görev de budur. Biz buna ulaştırıldığı stratejik ve taktik önderliğin de kendi görevlerini başarı ile tamamlaması ve bu başarıya bütün toplumu ortak etmesi mümkün olacaktır. Bu ise, halkımızın zaferi kazanması demektir.

lemimizin, ülkemizi sorununun daha da alevlendirileceği, doğu ve dünya gücünün tutum belirlenimleri dayatacağı açık ve bu bekleniyordu.

Bu taleple bir eylem, genel vavgamızı düzeltilmek, onunla koşut bir düzey tutumla biçimlenmiş ilkenin somut, özgül bir uygulanışa da oluyordu. Diğer bir deyişle bu, ulusal kurtuluş savaşımıza kulan canları, dolayısıyla etkin bir köprü anlamına geliyordu. Evet, dil sorunu, kapsamlı bir sorundu.

Ancak, şu noktayı altını çizerek vurgulamakta yarar var; yanlış anlamaları önleyecek çünk... Görüşçülerimiz serbestçe anadilimizi konuşma istemimiz reformist bir talep olarak algılanmamalıdır. "Anadilde eğitim" vb. gibi küçük-burjuva reformistlerin kültürel özerklik anlayışlarıyla bir ilişki yoktur. Dilimizin özgürleşmesi sorununun bir reform sorunu olarak değil, ulusal kurtuluş devriminin sorunu olarak algılayınız. Partimizin bu konudaki programı; açık, net ve belirgindir. Yinelemeye gerek yoktur. Anadilimizle görüşçülerimizde konuşulabilecek istemimiz, ulusal kurtuluş devrimimizin genel amaçları ve taktik çizgisizle tam bir uyum içinde. Ulusal değerlere sahip çökme bilincini geliştirmede, halkı yüceltmede bir etmede bir araçtır. Ülkemizin gerçekliğini ve sorununun kamuyu ana madde edinmesi bir araçtır. Öte yandan pratik olarak insan hakları bakımından tutaklık haklarımızın kazanılmasında bir adımdır.

Ve sonu Türk egemenliğini hem insan hakları cephesinde, hem de ülkemiz konusundaki politikası ve kurumsallaşmış teşhir etme bakımından önem kazanıyor.

Eylemlerimizin hem dil sorunuyla özdeşleşmesi, dil konusunda odaklanma, anılan istemin yerinde olduğunu ve doğruluğunu vurgulamaktadır. Direnişimizin ulusal bir davaya dönüşme eğilimine girme, ulusal isyan eşliğine yaklaşması olgusu, kısa sürede kitleselleşmesi bir bakımdan dil sorununun çok boyutluluğundan kaynaklanıyordu.

Yakınlarımla dil sorunundan dolayı görüşmeyen yakınlarımızı çektiği zıddırac, açık, sıkıntıyı çok iyi anlıyoruz, etimizde, kemimizde hissediyoruz. Bu elle tutulur yakıcı ve vicdanları isyan ettirici yaptırım karşısında sessiz durulamazdı; kayıtsız kalmamızı. Bunun anlamı açıktır.

Dil sorunundan başka da sorunlarımız, sıkıntılarımız vardı. Bunlar da çözümsüz duruyordu, çözüm bekliyordu. Ne var ki, tüm yasal çabalar, girişimler sonuçsuz kalmıştı. Bu anlamda denenen yollar tıkanmıştı. Denenen ama çözüm getirmeyen yolların isyanla yinelenmesi akıllı bir yol değildi. Diyecek, ailelerin ve avukatların yasal başvuruları vb. çabaların tıkanması bu noktada diğer yol ve eylem biçimlerine yönelmek kaçınılmazdı. İdialarından vazgeçmekleştin hiç kimsenin bundan kaçınmazdı.

Şunu belirtelim hemen; biz dilekçelerimiz, direnişçi gellemeğimizin kararlı, örgütlü ve disiplinli uygulanışının gücünün yasal platforma dışı varırmı; daha kısa ve açık hedeflere, yürümlerimiz, politik gücümüzün yasal yoldan dile getirilmesi olarak bir anlam taşıyabileceğini düşünüyör ve inanıyoruz. Politik bir güce, direnişçi bir gellene ve çizgiye dayanmayan, yasal yolların son çözümlemeye sonuçsuz kalacağını biliyoruz. Politik gücün yasal dayatıcılığın etkisizleştirilme noktasında, yasal yolda (dilekçe vb.) direnmenin reformist bir yol olduğu kanısındayız. Politik yaptırım gücünün etkisinin ken-

disini canlı bir şekilde dayattığı koşullarda, yasal yolları sonuna kadar denemeliyiz. Ancak, politik yaptırım gücünün tartışma konusu olduğu, etkisini yitirmeye başladığı bir ortamda böyle hak edilebileceğini sanmak ve bunu bir politik haline getirmek, ham hayaldir; aynı zamanda katkısız bir reformizmdir. Dilekçe olayına bu temelde yaklaşılıyor. Onun tıkanıklığı noktasında ve diğer zorunlu durumlarda eylem kaçınılmazdır. **Hak ancak güçle, eylemle, harekette, kavga, direnişle elde edilebilir.** Dilekçeyle edilen haklar da aslında potansiyel gücün ve eylemliğin bir sonucudur. Yoksa yukarıda özetlediğimiz bir politikaya sahip bir yönetimin hak bahsetmesi düşündürmelidir, beklenmemelidir.

Evet, Diyarbakır'da tüm yasal yolları denemiş, özgül sorunları çözümsüz kalmış, bu alanda keyfîlik ve kısıtlamalar varlığını yakıcı bir şekilde kendini dayatmış buluyoruz. Bir eylem için, bir açık grevi için tüm koşullar oluşmuştu; iç ve dış ortam elverişliydi; başarı için her şey hazır. Her şey doğru bir eylem çizgisinin örgütlenişine ve bunun cesaretle, kararlılıkla, özyerli, inançla yürütülmesine kalyordu. Bunun her türlü ögesi de hazır duruyordu.

Eylemlerimize, siyasal beklentilerimiz, gerekliliği ve zorunluluğuna dayatan koşullar, ögeler, etmenler özde olarak bunları.

Somut koşulların somut çözümlemesi, bir eylemin zorunluluğuna dayatıyor. Bu, saptandıktan sonra, geriy eylem halledilmesi, program ve eylem planlarının yapılmasına ve eylemin tüm yönleriyle örgütlenişine şira geliyordu. Ve hemen hazırlıklara geçildi.

Eylem programımız şöyleydi: Genel hedef ve istemler, özgül sorun ve istemler içeriyordu. Şubat '88 direnişimizin tam olarak kavranabilmesi için eylem programı olduğu gibi yazmakta yarar var:

EYLEM PROGRAMI, GENEL HEDEF VE İSTEMLER

1- Cezaevi sorunlarını, sıkıntılarının en önde gelen nedenlerinden biri cezaevi tüzük ve yönetmelikleridir. Var olan tüzük ve yönetmelikler, tutukluların onuru, hakları ve siyasal iştirakleriyle bağdaşmamaktadır. Tam tersine tutukluların onurunu, haklarını ve siyasal iştiraklerini çiğner bir nitelikte ve kapsamdır. O halde infaz, tüzük ve cezaevi yönetmeliklerinin tutukluların onurunu, haklarını ve siyasal iştiraklerini gözetir bir tarzda değiştirilmesi gerekmektedir; bu yapılmadığı sürece cezaevi sorunları ağırlaşarak sürecektir. Bu konudaki istemlerimiz biraz daha somut olarak açıklarsak:

a) Son değişikliğiyle cezaevi tüzük ve yönetmeliği, tutukluları her türlü onursuz insanlıkları yaptırım ve uygulamaya karşısında tepkisiyle, boyundöğüş, suskunluğu, dirençsizliği mahkum etmeyi öngörmektedir. Infaz yaka, mektup ve görüş yasakları, ağır hücre cezaları vb. yaptırımları amaç budur. O bakımdan anılan tüzük ve yönetmeliğin tutuklu hakları, onuru ve siyasal iştirakini gözetir ve ona uygun bir tarzda değiştirilmesi; Demoklesin kılıcı gibi tutsakların tepkilerine asılı dardan infaz yaka, mektup ve görüş yasağı, hücre cezaları kaldırılmalıdır.

b) TTE uygulaması birçok cezaevinde fiili olarak kaldırılmış olmasına karşın, bazı cezaevlerinde baskı ve kısıtlamalar birlikte dayatılıyor. TTE'leri reddeden cezaevlerinde ağır baskılar ve kısıtlamalar uygulanıyor. Tüzükte TTE zorunluluğuna bir hüküm olarak

varlığını sürdürmesi, son değişiklikle bunun tutuklular içinde zorunlu kılınması olayı, TTE'nin her zaman yinelenen dayatılacağı tehlikesine işaret ediyor. Diğer bir deyişle, TTE uygulaması her zaman gündemeştirilebilir. Tutukluların onuru ve siyasal iştirakleriyle çelişen TTE uygulaması hükümde tüzükten çıkarılmalıdır.

c) Şu anda birçok cezaevinde baskılar, kısıtlamalar ve insanlıkları yaptırımlar uygulanmaktadır. Bu baskı ve insanlıkları yaptırımları kendimize yapmış olarak kabul ediyoruz. Onların sorunu bizim sorunumuzdur. Yoğun olarak baskılar Eskişehir, Bursa özl, Sığmaçlar özel, Sincop vb. cezaevlerinde uygulanıyor. Anılan cezaevlerinde uygulanan baskı ve yaptırımlar sona erdirilmelidir.

d) Cezaevlerinde sorunların daha kolay, daha erken ve daha rahat çözülmesi için siyasal temsilcilik kurumu, bir tüzük hükümü olarak kabul edilmelidir.

2- Diyarbakır cezaevinde 1980-84 döneminde vahşet düzeyinde işkenceler uygulandı. Bunun sonucunda 34 arkadaşımız yaşamını yitirdi, onlarca sıkı ceza edildi, yüzlerce onuzak hastalıklara yakalandı. Bunların sorumluları belseldir: Esat Oktay Yıldırım, Bırol Şen, Ali Osman Aydın, Alaattin Bayar, Mevlüt Karakoyun ve 1980-85 döneminde cezaevinde bulunan tüm personel. Defalarca bu işkenciler hakkında suç duyurusunda bulunamamıza karşın, seçtik bunları basıraltı etti, işkencileri korudu. Bu tutum, işkencilerin korunması olduğu kadar, gelecekte de benzer koşulların bir araya gelmesi durumunda aynı işkencilerin yeniden gündeme gelebileceğine işaret ediyor.

1980-84 döneminde uygulanan işkencilerin sorumlularından hesap sorulmalıdır.

ÖZGÜL SORUN VE İSTEMLER

1- Görüşmelerde Türkçe konuşma zorunluluğu kaldırılmalıdır. Her tutuklu görüşçülerine anlaşılabilir dilde konuşabilmelidir. Görüşçülerle Kürtçe konuşma yasağı kaldırılmalıdır.

2- Savunma araç ve gereçlerinin işçileri verilmesi serbest bırakılmalıdır. Daktilo işçileri alınabilmeli, dosya kapaşınımda tüm tutanak ve belgeler işçileri verilebilmelidir. Mahkemelerde yaptığımız savunma metinlerini görüşmelerimizde verebilmeliyiz.

3- Radyo, teyp ve her türlü müzik aleti işçileri serbest bırakılmalıdır.

4- Büyük bırakma serbest bırakılmalıdır.

5- Normal görüşme süresi uzatılmalı, açık görüş süresi günboyu olmalı; açık görüş sayısı artırılmalıdır. (Ayda, bir açık görüş yaptırılmalıdır.)

6- Görüşme yerinde polis bulundurulmamalıdır.

7- Avukatla görüşme yüz yüze yapılmalı, refakati görevli bulundurulmamalıdır.

8- Görüş kabinlerinde hiçbir personel bulundurulmamalıdır.

9- Yakın akrabalar ve soyadı tutan yakınlarla görüşme olanagı sağlanmalıdır. Açık ve kapalı görüşmelerde ayrımsız yakın akrabalar ve soyadı tutan yakınlar görüşebilmelidir.

10- Kelepçeler önde takılmamalıdır.

11- Diyetli hastalara ailelerinin getirdiği yiyecek maddeleri işçileri alınmalıdır.

12- Hastanede tutuklu koşuunun durumu iyileştirilmeli, hastaların bakımı en iyi şekilde yapılmalı.

13- Ocak ve işçi verilmelidir.

14- Ailelerin dışardan getirdiği ayakkabı, çay, şeker, tütün ve her türlü kırtasiye malzemeleri işçileri verilmelidir.

15- Ampul, süpürge, paspas bezleri vs. malzemeler idarece karışlanmalıdır.

16- Havalandırmaya saatlerinde koğu kapıları açık bırakılmalı, havalandırmada görevli bulundurulmamalıdır.

17- Spor karşılaşmalarında, mahkeme ve hastane salonlarında bayanlar ve kaçaklar koğuşları içindeki tecrit kaldırılmalıdır. Bayanlar istediği koğuşa havalandırmaya birlikte çıkabilmelidir.

18- Spor salonu ve kitaplığın kullanımını organizasyonu tutuklularca gerçekleştirilmelidir.

19- Kalorifer bacasına filtre takılmay, ya da bacası süzülmemelidir.

20- Koğuşlara ayrımsız masiflik serbest olmalıdır.

21- Kitapların ciltleri sökülmelidir.

22- Her türlü gazete, dergi vb. yerlere yazışma serbest bırakılmalıdır.

23- Acil durumlarda yakınlara almaz telefonla konuşabileme olanagı sağlanmalıdır.

24- Bu eylemlerden dolayı hiç kimseye disiplin cezası verilmemelidir.

25- Cumartesi ve Pazar günlerinde havalandırmaya çıkarılmalıdır. (Bu program, dayatıcı olacağımız, esnek davranacağımız ve diğer istemler ana başlıklarında her kendi içinde ayrılmıyordur. Ama bu ayrıntıları vermeyi uygun bulmuyoruz.)

Eylem programımız bu sorunları ve istemleri içeriyordu. Düşünülen eylem biçimleri süresiz açık grevleri, ziyareti protesto vb. idi. Süresiz açık grevi önde kitlesel olarak (tüm cezaevi kitlesinin katılması) başlatılacak, kitlenin dayanışması, eylemin gelişimi ve diğer siyasal etkenler dikkate alınarak belli bir noktada kitlesel açık grevi sona erecek; ancak bir grup kadro, eylemi kayıtsız ve süresiz olarak sürdürecekti. Ve belli aralıklarla kitte destek eylemleri de konuşulacaktı. Özetle, kitlesel açık grevi kesinleştir, süresiz açık grevi ve destek kitte eylemleri; eylemin planlanması on kaba çizgilerle boylandı. Bu konuda ayrıntıya girmek istemiyoruz, gereksezdür de.

Eylem birliğinin örgütlenmesi ve eylem birliğinin yürütülmesi konusundaki görüşümüz şöyle özetlenebilir:

Eylem programı ve eylem planlanması konusunda anlaşılan grupların, eylemin yürütme organında politik güçleri oranında temsil edilmelidir. Diğer bir deyişle yürütmenin bilimsel politik güç iklesine göre olmalıdır. Yürütmenin görevi ve yetkisi anlaşılan grupların ortak iradesi olan programı uygulamaktır. Çerçevesi programdır. Program birliğin dayatması ve adım, eylem birliğinin dayatması için yeterli değildir. Bu noktadan da ayrıntılı açıklanmasına gerek yok.

Yukarıda açıkladığımız bir direniş ve eylemin gerekliliği, zorunluluğu; eylemlen beklentiler ve dayandığı gerekçeler; eylem programı ve eylem biçimleri kaçtı. Yürütme konusunda ise politik güç göre temsil iklesinin bu eylem birliğinde ve Diyarbakır özgüldünde görüşleriyle çelişmediğini vurguladılar. Bu konuda da ortak payda ortaya çıktı. Görüşlerdeki bu çakışma, doğal olarak, birlikte eylem önerisini sunma sonucunda doğdu. Ve eylem programı, eylem biçimleri, eylem boyunca hareket tarzı, eylemin yürütülmesi gibi konularadık görüşlerimizle kapsayan bir eylem önerisi PKK-Dev-Sol imzasıyla cezaevlerinde bulunan sol gruplara sunuldu.

Öncelikle şunu vurgulamalıyız ki, Aralık '87 sonlarından başlayan eylem hazırlıkları yapıldığı dönemde ve eylem önerisi sunulduğunda, sol grupların gündeminde bir eylem tasarısı ve düşüncesi yoktu. Bu bir olgudur. Kimisi, "gruplar arası ilişkiler sistemi" üzerine öneri sunmuş ve bunun tartışmasıyla uğraşıyordu. Kimisi "kalıcı itahtı örgütlenmesi" konusunu tartıştıyordu, diğerleri de bu tartışmaları içindeydi. Açık grevi direniş eylemi gibi bir madde gündemlerinde bulunmuyordu. Hatta DS'nin ile ortak sunduğumuz eylem önerisine karşılık aldığımız cevaplarda kimi gruplar eylemi zamansız buluyor, ilkbahar bırakılması öneriyorlardı. Kimisi "yasal istemin" daha da olgunlaştırılması zeminini ve "dilekçe yöntemi"ni bir süre daha edemiyorlardı. Grupların adlarını burada anmaya gerek yok. Bir eylem önerideki dışımdaki grupların gündemlerini ve eyleme ilişkin bir girişim tasarılarını olup olmadığını saptamak için bir birkaç sözü söyleme ihtiyacını duyduk.

Eylem önerisinin dışımdaki tüm gruplara DS ile ortak olarak sunduk. Eylem programı, eylem biçimleri ve eylem birliğinin yürütülmesi konuları için öneri öneriyerek karşılık, diğer gruplar değişik, ama son çözümlemeye aynı noktaları içeren cevaplar verdiler. Kimisi eylemi etemeyi düşündükten, kimisi de zamansız buldu; ancak konuşarak bir eylem, anlayışlar doğrultusunda katılacaklarını belirtiyorlardı.

Eylem programını (yani genel hedefleri ve istemleri ile) özgül sorunlar ve istemleri genelde tüm gruplar benimsediler. Ayrıntılarda eleştiriler, farklı fikirler vardı, ama ilke olarak her grup programı kabul etti.

Ne var ki, eylem biçimleri ve eylem birliğinin yürütülmesi konusunda gruplar arası anlaşma sağlanmadı. Biz ve DS'nin dışında (Partizan da eylem biçimleri konusunda bizimle aynı düşüncedediydi) diğer sol gruplar, eylem biçimleri konusunda, bizimle aynı görüşte değildi. Onlar, kitlesel açık grevi arındıran dönüşümü açık grevinin öngörüyorlardı. Yani kitlesel açık grevi sona erdiken sonra gruplara bölünür; her grup bir süre açık grevinin sürdüğü, sonra bırakır, başka grup açık grevine başlar diyorlardı.

Bu tür bir eylem anlayışı kabul edilmedi, doğal olarak reddedildi. Bir kez "dönüşümlü açık grevi" süresiz açık grevinin kadıyine ve şimdiki ed pratik kazandıydı hakla sayınlığı gölge düşürcekti. İkinci, bir noktaya kadar "dönüşümlü açık grevi"; programda işleri görebilecek, ancak süreç içinde yozlaşmış çürümeye eğilimine girecekti. Üçüncü, "dönüşümlü açık grevi", yaptırım çok olmadığı için, bağrında ölüm, sakatlanma, uzun süreli acı vb. ögeler taşımadığı için son çözümlemeye "hak eylemi" niteliğinde değildi. O bakımdan bu eylem biçimiyi hedeflenen hakların kazanılması ham hayaldir. Dördüncü, "dönüşümlü açık grevi" ni hak eylemi olarak uygulamak reformist bir anlayıştan başka bir şey değildi. Ancak dönüşümü açık grevi salt propaganda için kullanılabılır, o da belki bir süre için; ölçüye kaçırılmak kayıydı. Yalnız dönüşümlü açık grevi ile süresiz açık grevi işlevleri, nitelikleri ve ciddiyetleri bakımından farklı eylem biçimleridir.

Önüne ciddi bir program koymuş biz tutsaklar, kuşkusuz saptanmış hedeflerin niteliğine, ağırlığına denk düşen, bu hedefleri gerçekleştirme gücüne ve ağırlığına sahip eylem biçimiyi koymak durumun-

daydık, daha doğrusu zorundaydık. Bu da kesintisiz, süresiz açlık grevinin başkası olamazdı. "Dönüşümlü açlık grevi"ni reddedersek kitlesel açlık grevi kesintisiz (sonuç alınca kadar) süresiz açlık grevi eylemi biçimleriyle Şubat direnişimizi örgütledik ve pratik yaşama uygulaıdık.

Ciddi hak istemleri amacıyla "dönüşümlü açlık grevi"ni öngörmek özünde reformist bir anlayıştır; cezavlerinde gelenekleşme durumunda, bu devrimci direniş çizgisinin sulandırılması, dahası, reformist eğilimlerin ağırlık kazanması anlamına gelir ki, bu da tehlikeli, sakat bir eylemdir. Bu eyleme karşı mücadele etmek gerektirir. Devrimci direniş çizgisinin sağlığı ve berraklığı bir çizgi olarak cezavlerinde yaşaması açısından büyük önem kazanıyor.

En sonu, eylem biçimleri konusundaki tartışma, gruplar arasında belli bir ortak anlayışa götüremedi; her grup bu konuda çizgisiyle anlaşılması ısrarla konuşur ve savunur. Bu doğaldır, genel dünya anlayışları, toplumsal konular ve ideolojik-politik çizgileri elbette eylem anlayışlarını da belirleyecektir.

Bir kez daha reformist anlayışla devrimci direniş anlayışları arasında çıkılmaz çelişki tüm canlılığı ve cıplaklığıyla kendini ortaya koyuyordu. Diğer gruplar "dönüşümlü açlık grevi"nden ısrar ettiler. Öngörülen eylemde bu eylem biçimini temel alacaklardı. Biz ise, (PKK ve DS) kesintisiz, süresiz açlık grevi temel alırdık. Eylem çizgimiz pratikte buna göre uygulanacak ve yürüyecekti.

İdeolojik-politik çizgilerin bir yansıması olan eylem çizgilerindeki bu netleşme ve belirgin farklılığı gördükten sonra, aynı konuda tartışmayı sürdürürmenin anlamı yoktu. Tartışmaları noktalandı. Her grup kendi tasarladığı eylem biçimleriyle eyleme katılacaktı.

Diğer gruplarla sözcüğün tam ve gerçek anlamında bir eylem birliğinin sağlanıp sağlanılmadığını önünde engel olan birinci nokta buydı. Yani eylem biçimleri konusundaki görüş farklılıkları. Eylem biçimlerinin de, eylemin başarısı, kaderi açısından belirleyici etmenlerden biri olduğunu ayrıca belirtmeye gerek var mı? Eylemin en yasaşsal öğelerinden biridir bu. O bakımdan eylem biçimleri konusundaki bir ödü, bir uzlaşmanın tarafımızdan düşünülmesi mümkün değildi.

Eylem birliğinin gerçekleşmesi önünde önemli ve ciddi bir engel olarak duran bir nokta da yürütmenin bileşimi; yani kim nası ve ne ölçüde temsil edilecek sorunu. Biz, PKK'lı yaşay tutsakları, ikili olarak cezavlerinde eylem birliğinde (ve kalıcı ittifaklarda) yürütmenin politik güce göre kurulması görüşündeyiz. Her grupta temsil edilmeli. Ancak politik gücü ne kadar ise o kadar bir temsil oranı olmalıdır. Temsil oranı ile politik güç doğrudan orantılı olmalıdır. Bize göre politik gücün anlamı şudur: Bir alanda (örneğin bir cezavinde) herhangi bir kararı hayata geçirme şansı, yeteneği, harekete geçiren örgütlü güc ve işte politik güc kavramını belirleyen öğeler bunlardır. Nicel bir olaydan değil; nitelikten, daha doğrusu nicelden niteliğin diyalektik bütünlüğünden söz ediyoruz. Siyaset, güç olayıyla söz ediyoruz ve kesin ilişkilidir. Gücün dışında siyaset düşünülemez. "Ben siyasetim" demekle siyaset olunmuyor; politik bir ağırlık olup olmadığının pratik belirleri; mevcut siyaset gündemi ne derece etkiliyip etkilemediğinin temel ölçütüdür. "Yürütmede eşit temsil" anlayışının mantığı yoktur. Siyasal bir

açıklaması, teorik bir dayanağı ve toplumsal bir temeli yoktur. Sınıf mücadelesinde pratiğinde de, siyasal ilişkiler tarihinde de yerli yoktur. Bunun tek bir örneği yoktur. Tek bir açıklama yapıyolar: "Biz siyasetiz, o halde bu bizim eşit temsil edilmemizin temeldir." Evet, siyasetin, bu senin iddian, belli bir toplumsal kesimin çıkarlarını yansıtır; ama bir alanda herhangi bir kararı uygulamaya yeteneğin ne, mevcut gündemi etkileme şansı ne, harekete geçireceğin örgütlü-niteliğin insanı senin vb. sorularla açıklanır; indirici cevap vermek gerektirir. Bir eylemin yürütmesinde ancak o kadar hakkın olabilir. Zaten eylem birliğinin mantığı, değişik güçlerin bir devlet haline getirilmesi değil midir? Tabanların değil, politik güçlerin bir araya getirilmesi midir. Demokrasi, eşitlik demek değildir. Demokrasi, eşitsiz güçler arasında diki ilişkiler yitimidir. Yani "eşit temsil" hiçbir demokrasi anlayışına aşılanamaz.

Herhangi bir yoksul anlayışı önmek için şu noktayı vurgulamak gerektirir: Politik güce göre temsil görüşü, şu veya bu örgütün siyasal bağımsızlığına ve varlığına gölge düşürmüyor, son da vermiyor. Başkasının iradesinin ipotek altına alınması da değildir. Grupsal iradeler ortak programa ortak iradeye dönüşüyor. Programın, yani ortak iradenin oluşumunda her grup kendi adına karar vermesi ve bu, obyektifliği olmalıdır. Obyektif ve eşit katılıma belirlenen programın yürütme organı (ki, yetkileri programla çerçevesinde ilimştir) politik güce göre oluşmalıdır. En özü çelikle görüşlerimiz bunlardır. Bu ilkesel görüşümüzün yansıması, Diyarbakır zindan gerçekleştirilmiş somut, örgütlü pratik sorunlarımızda da vardı. Mücadelemizin içindeki yer ve önemi, bileşimi vb. faktörleri, siyasal-politik sorumluluğumuzun vurguluyor. Eylemin kaderinde bu sorumluluğün rastlaması önemli gözardı edemeyiz; yasatılara ve yiniyetlere bağlanamazdı.

Yürütmenin politik güce göre oluşumu konusundaki görüşlerimiz DS'nin Diyarbakır özgünlüğüne, somut eylemin özgünlüğüne ilişkin görüşleriyle çakışıyor. O nedenle yürütme konusunda da PKK-DS imzalı ortak öneri sunuldu. Bu önerimiz karışık, tüm gruplar karşı görüş belirttiler, eşit temsili öne sürdüler. Ancak baka politik güce göre temsili, ilke olarak savunmakla birlikte, bunu dengeli bir yoruma tabi tutma ve sonuçta PKK'nın o yorana ile diğer tüm grupların oranının eşit (üçte üç) olduğu bir yürütme formülünü önerdiler. Bu öneri, bağrında çözümsüzlüğü taşıdığı için reddedildi. Örneğin bir konuda öfyanın eşit kişileri duruma, karar nasıl alınacaktır? Karar çıkarılmıyorsa, bu durumda bir yürütmede söz edilebilir mi?

Yürütmeyle ilgili önerimden sonra en ilginç ve dikkat çekici tavır Partizan'dan geldi. Partizan tam anlamıyla eylem birliği, cezavleri ortak hareketli vb. amaçları unutarak, PKK'ye karşı kendini kanıtlamak histerisine kapıldı. Gündemdeki eylemi kendi varlığına duyurma, hissettirme platformuna dönüştürme girişimine girdi. Bizim önerimizi, "hegemonyacılık" diye suçlayıp, kendi bozguncu-bölücü tutumuna teorik gerekçe yapmaya çalıştı. Tam bir ikilyünlükte bize başka yazı, ikeriği aynı olmakla birlikte görüşlerini daha açık ve net olarak açıkladı. Bir başka yazıya da diğer gruplara verdiler. Bu yazıları, tam bir sabotörük örneğiydi. Şöyle diyor: "PKK-DS'nin alacağı kararlar bizi bağlamaz. Eylem süresince yapılacak pazarlıklarda biz konuşur, diğer tüm taleplerimizi gerçekleştire-

ren bir anlaşmayla sonuçlaşsa da hi, biz o pazarlıkta ve anlaşmada yoksak eylemi sürdüreceğiz."

Evet, böyle diyorlardı Partizan'lılar. Onlar için hedef, eylemin başarısı, sağlıklı yürütmesi değildi. Kendilerini kanıtlamak, doğrulamayı duyularının tatmin etmek onlar için biricik amaçtı. Bunun yolu da PKK'ye karşı tavır almaktan, bir eylemde PKK'yı başarısızlaştırmak, en azından PKK'nın başarısını gölgelmekten geçirdi. "Hegemonyacılık" teraneleri ile gerçekleştirmek istenen, özünde açık bir anti-PKK'çilikti, bunu gizlemiyorlardı. Aynı yazılarında diğer gruplara çağrıda bulunarak "diyalog komitesi" adı altında ayrı bir blokun örgütlenmesini öneriyorlardı. Bu blokün esas işleri de eylemi bölmek, çok başlı yapmaktır. Hedefi ise PKK'den başkası değildi.

Partizan'ın bu tutumu ciddi bir eylem için oldukça tehlikeliydi, o bakımdan teşhir edilmesi, bir dereceye kadar PKK'ın yazıya bağlanacağı bildirilerde, Partizan'ın bozguncu ve anti-PKK'ci tutumuna, kesin bir kararlaştırma teşhir edip mahkum ettik. Bu arada Partizan yine boz durmadı, diğizimizdeki gruplara "programlar", "hareket tarzları" sunmaya devam etti. "Dilekçe tasdikları" sundu. Ne var ki, diğer grupların, Partizan'ın kendini kanıtlama ve dar gruppun, sorumsuz tutumuna rağbet etmemeleri, bu tehlikeli girişimlerini ayırması varmaları ve eylemin sağlıklı yürütmesini istemeleri sonucunda, Partizan'ın bölücü ve anti-PKK'ci bloklaşmasını öngören girişimi tam anlamıyla fiyasko oldu.

Tartışmalar görüştirmiş ki, tüm şöl grupları bir eylem ve güç birliği örgütlemek, gelinen noktada olanağıdır. Gerçi eylem birliğinin programında anlaşma sağlanmıştır. Ancak eylemin kaderini tayin edecek noktalarda bir uzlaşma sağlanamamıştır; sağlanması da olanağı değildi artık. Eylem biçimleri ve yürütme konularında görüş ayrılıkları tüm siddetliyle varlığını sürdürüyordu. Evet, bir eylem birliği örgütlenemiyordu, ancak bu, ortak noktaların öne çıkarılması (eylem programı) fiili olarak birlikte eyleme başlama, ortak hareket etme önünde engel değildi. Bunun için bir öneri daha yaptık. İdare karşısında birlik götürülmüştü korumak, fiili olarak ortak hareket etme olanaklarını zorlamak için:

- a) Eylemden önce verilmesi düşünülen dilekçeleri aynı tarihte verebilmek, bu tarihi birlikte saygılabılır.
- b) Eyleme başlama tarihini birlikte saygılabılır.
- c) Eylem öncesinde görüşmelerin verilmesinden sonra diğer grupların fiili Kürçe konuşma uygulamasına birlikte geçebiliriz.
- d) Kitlesel eylem süresini eylem birliği belirleyebiliriz.
- e) Eylemde bir grup kendi tavırını kendisi belirler; ancak "bağımsız tavır haklı"; eylem sabote etmede kaç tutumlar alınmaz. Tavirler program çerçevesini aşmaz.

Yürütmede idareyle ilişkiler X, Y, Z, koğuş sorumları yürütöceklerdir; bunlar sadece araçlardır. Kararlar alınırken diğer grupların görüşleri alınmaya çalışılacak, bilgi alışverişinde bulunulacak ve olanaklar öpöşüldü, koşullar el verdiğinde kararların genel eğilimi, yani diğer grupların eğilimlerini yansıtmaya özen gösterilecektir. Bu işin koordinasyonunu PKK üstüne alacaktır.

Son madde dışındaki maddeler diğer gruplarda kabul edildi. Son maddede ise, diğer grupların bulunduğu koğuş sorumlarının da görüşmelerde bulunulması öndirler. Bu öneri, içinde olumsuz eğilimler barındırıyordu. Görüşme-

ler gruplar arası yarış, kendini kanıtlama arenasına dönüşebilir. Geçmişte tecrübelerimiz vardı bu konuda. Dolayısıyla idare karşısında bölünmürlük götürülsü verilebilirdi, bu da olumsuz bir durum olurdu. O bakımdan onların bu görüşünü reddettik. X ve Y, koğuş sorumlarının görüşmelerini yürütme konusundaki görüşümüzü yineledik.

Gerçi, tüm grupları kucaklayan bir birlik örgütlenmişti; ama her grubun eyleme katılımı, program temelinde ortak hareketi sağlanamamıştı.

Eylem birliği örgütlenmesi PKK ve DS ile sınırlı kaldı. Eylem biçimleri ve yürütme konusunda diğer gruplarla farklı görüş ve pratik tutumları eyleme bağlayacaktı. Eylem hazırlıkları bunları.

DS ile ortak eylem önerisiyle başlayan dayanışmamız, eylem birliği ile doruklandı.

Eylem programımız hazır. Çok uzun süreli bir eylemi öngören eylem planımız hazır. Eylem boyunca hareket tarzımız belirlendi ve tüm direnişçilerce bilince çıkarılmış. Harekete geçebilirlik arttı.

ŞUBAT '88 DİRENİŞİ BAŞLIYOR

Açlık grevine başlanmadan 7-10 gün önce saptanan plana göre, sorumlarımız, istemlerimiz, ihtiyaçlarımızı içerecek dilekçelerin cezavleri müdürlüğüne verilmesi gerekiyordu. Dilekçelerin verilmesiyle birlikte görüşmelerimizle fiili olarak Kürçe konuşma uygulamasına başlanacaktı. Her şey planlandığı gibi oldu ve gelişti.

20 Ocak 1988 tarihinde tüm koğuşlar cezavleri müdürlüğüne sorumlarımız ve istemlerimiz içeren dilekçeleri verdi. Aynı gün aynı zamanda görüşme vardı. Görüşmeye giden arkadaşlar, yakınırlı Kürçe konuşmaya başladılar. İdare Kürçe konuşmayı engelleyince, görüş yerinde bulunan tavır arkadaşlar, idarenin bu tutumunu protesto etmek amacıyla görüşme yerini boşaltıp koğuşlarına geri döndüler. Her koğuş aynı tutumu yineledi. Ve Şubat direnişimiz fiili olarak başlamıştı. Eylemin en temel istemi de pratikte vurgulanmıştı ve bu sadece bir başlangıçtı. Daha büyük ve görkemli hakları peşpe gelecekler artık. Ve sesimiz, haklı ve onurlu haykırışımız kalın duvarları delip yakınırların yürüklerinde, bilincinde, hal-kimzin, halkların vicdanında yankı bulacaktı. Zindan direnişini haklı ve Türkiye halkının anti-sömürgeci ve anti-faşist öfke patlamasına bir kıvılcık olabilecekti, buna inanıyorduk. Bir işyan çağrısı, bir kavga işareti olabilecekti; cezavleri direnişimizler, her gün daha bir yarırlırlık yitken kurtuluş savaşımız bu temeli yaratmıştı. Kurtuluş savaşımız bizim öncüydü, güvencesiydi de. Aslında bizim, kurtuluş kuvvetlerimizden çok, tek kesime bir katılın, onun çağrısını bir tarza yinelenmesiydi.

Direnış başlamıştı, yayılacak sürecekti, çoğunlaşarak sürcekti.

Görüşmede Kürçe konuşma talebi eylemimiz, tartışmamız haklıydı; yıllardır gaspedilen bir hakkın kullanılmasıydı. İdarenin buna verdiği karşılık engellemeler, baskı ve eski aşkı tutumdan başkası değildi. Bu, direnişin şiddetlenerek, derinleşerek büyüyeceğine işaret ediyordu. Bizim kaybedecek bir şeyimiz yoktu. Canımız, sağlığımız, yaşamımız ortaya koymakta kararlıydık; direniş zafere dek götürmekte kesme kararlıydık; bunun için her türlü donanım sahtıktı. Tecrübe, bilinc, inanç, özveri, cesaret, davaya bağlılık... ve her şey.

Görüşmede Kürçe konuşma talebi eylemimiz 9 Şubat'a kadar sürdü. Aynı kararlılıkla, aynı bilincle ve aynı inanca.

Ve o büyük gün gelip çatıyordu. Diyarbakır zindanları bir çokşu, heyecan ve zevan alanına dönüşü. Siyasal ve ulusal kimliğimizle uygun bir cezav yaşamı için zindanları yeni bir güne sahne olacaktı çünkü.

9 Şubat 1988 Salı günü Diyarbakır zindanlarında kitlesel süresiz açlık grevi başladı. Bu, tutsaklık, köleliğe, sömürgeciğe karşı bir başkaldırıydı.

Bu, siyasal ve ulusal kimliğe uygun bir yaşam için haykırış ve bükülmüş devrimci iradenin en üst düzeyde dışa vurmasıydı.

Bu, gerillanın zindandaki yankılaşmasıydı.

Bu, Kürdistan'dı. Bu, dayanışma, proleter enternasyonalizminin zindanlarda yerleştiğiydi.

Bu, Diyarbakır'dı, ülkemizin simgesi Diyarbakır'dı.

Bu, Diyarbakır, Diyarbakır'lığını bildi; Diyarbakır Diyarbakır şanına yararsız kavga alırdı.

Açlık grevi direnişimizle birlikte, ziyareti protesto eylemini de köydük. Bu iki eylem biçimi, direnişimizin iki temel biçimiydi.

Ve direnişimiz yayılıyor; zindanların aşımaj gibi görünen duvarlarını yerlele ediyordu. Direnişimiz ailelere, yakınırlarımıza kucaklaşıyordu, güre ve kararlı sesimiz yakınırların duvarlarını ötesinde. Ailelerimiz bütünlüsen direniş çizgimiz dalga dalga topluma yayılıyor, onların yürüklerinde işyan ateşinde dönüşüyor. Yakınırlarımız, direniş çağrımızın köprüsü oluyor.

Ailelerimiz, yakınırlarımız, toplum duyarlı ve dinamik öğeleri gençlerimiz, yurtsever ülkemiz çizgileri yürüyor, yürüyor; sömürgeci kaleleri fethetiyor... Türkiye halkı da ilgilile yitliyor. Türkiye ve ülkemiz tutsak yakınırlar hareketi arasında dayanışma, kaynaşma, ortak kavga da bütünlüsen sevinci yaşıyor. Aileler herkele proleter enternasyonalist bir niteliğe doğru önemi bir yol alıyor; en azından önemi bir başlangıcı oluyor bu; sağlıklı bir temel oluyor.

Ailelerimiz açlık grevine yattıyor, güre sesimize güç katıyorlar; vancılar, yürükleri, yurtsever duvarları harekete geçirmeye başlıyorlar. Ve direnişimiz güçlü bir tutsak yakınırlar hareketi geliştireyor, güçlü bir yurtsever kadın hareketini doğuruyor.

Aslında tutsak yakınırlar hareketimiz yeni değil; tarihi, zindan direniş tarihi kadar eskidir, onlarıya eşit. Evlat duyularıyla başlayan hareket, dirençli yurtsever bir eylem, doğru yol alır, bu da güçlü bir hareket kimliği kazanmasa demek oluyor. Ulusal kurtuluş hareketimizin önemi bir ögeye kavuşması demekti bu.

Gençliğimiz, ülkemiz gençliği, gerillanın zindanlardaki yankılaşması olan sesimize kalıcı veriyor, ulusal kurtuluş sloganlarımızı haykırarak, tutsak yakınırlar hareketiyle, direnişli kucaklaşıyor; kızıl kanlılarla, direnişçilerle bütünlüyor. "Yaşasın bağımsızlık!", "Yaşasın direnişimiz!" sloganlarıyla kavga da yerini dostu, düşmana gösteriyor. Ve kurtuluş kavgamızın, onun bir parçası olan zindan direnişimizin toplumu nasl derinden etkilediği ve işyan çağrılarının ne denli ses verdiği ortaya çıkıyor.

Ve direnişimiz büyüyor; tüm gizleme, septrme cabalarına karşılık, direnişimizin ulusal boyutu belirginleşiyor, öne çıkıyor.

Ailelerimiz ve yakınırlarımız yürüyor, açlık direnişleri başlıyorlar, ölüme karşı; özveriyle, cesaretle ve

kararlılığı sergiliyor.

Türkiye ve ülkesi tutsak yakınları dayanışmasının temelleri kavga da atılıyor. Bu, direnişimin proleter enternasyonalist niteliğini vurguluyor.

Ülkemiz gençliği yürüyor, marslar, sloganları, kararlılırları, coşku, heyecan ve dinamizm katıyor.

Diyarbakır halkı direniş heyecanını yapıyor; kapıları, yüreklerini dirençlerle açıyor.

Demokrat kişiler, ilerici kuruluşlar büyüklen direnişte yerini alıyor, ona omuz veriyorlar.

Ve her geçen gün direnişimin toplumdaki yayılması, büyümesi, geliştiğini gösteriyor.

Zindan direnişimin geniş kitlelere yayıldığına şüphe yok. Bu yayılım yaygınlık kazanması, büyümesi, gelişmesi ulusal bir hareket niteliğine bürünmesi, Diyarbakır'ın isyan eşliğine getirmesi bir rastlantı mı? Hayır, kesinlikle hayır! Eylemlerin genişliği, tutuklu yakınlarındaki, ilerici ve demokrat çevrelerde, halk yığınları içinde ses vermesi, onları da harekete geçirmesi çok çeşitli nedenleri vardır. Bunlardan birincisi ve çok önemli olanlardan birincisi sıralamakla yetineceğiz:

12 Eylül rejiminin Diyarbakır cezaevi politikasıyla halk yığınları korku, yalnızlık ve pasiflik üzerine kurulumuştu. Bunun dışında ulusal imhaya inşa etmek istediğini; dirençlerle bu politikaların püskürtüldüğünü yazımın girisinde özet olarak vurgulamıştık. Zindan direniş, cuntanın politikası karşısında çekilten bir kale gibi durmuş; yurtsaver-devrimci değerlerin, inancın, umudun, bilincin ve kavgaanın yapıcısı ve çekim merkezi olmuştur. Böyle tarihsel-ulusal önemde olan zindan direnişimi toplumu derinlemesine etkilememiş düşündükümüz; Şubat direnişimize eklen tohumların ürün vermesi doğaldı. 1984 başını Ağustos atıldından sonra, ulusal kurtuluş savaşımız ülkemizde siyasal gündeminde belli bir etkiyi sağlamış, Türkiye'de bir dizi siyasal gelişmeyi etkileden etkilemiş, kimisine de doğrudan vurmuştu. Ülkemizdeki siyasal olaylara ve gelişimlere damgasını vuran silahlı kavgaımızda halkımızın karşılık vermemesi düşündürmüştü. Partimizin isyan çağrılarını zindan direnişinde kazandırdı biçimde halkımızı harekete geçirecekti.

Ote yandan zindan direnişleri (Türkiye ve Kürdistan'daki), faşizmin cezaevlerinde kurumsallaşması engellemiş, faşizmin insanlık dışı yönünü, işkenceci kimliğini teşhir etmiş; dolayısıyla iç ve dış kamuoyunda haklı bir saygınlık kazanmıştı. Bütün bu birikim ve mirasın eylemlerinin büyümesinde hatırı sayılır payı olmuştur. Eylemlerin bu miras ve birikim üzerine güçlenmiş ve boyutlanmıştı.

Böyle bir eylemin, direnişin Diyarbakır'da ve bu tarihsel koşullarda görülmemesi, ciddi siyasal sonuçlar doğuracak kadar etkin bir olay durumuna gelmesi rastlantı değildir.

Diyarbakır, ülkemize eteklemiş bürünmüş, onun simgesi olmuştur. Diyarbakır kişiliği her olayın ulusal bir kimlik kazanması bundan dolayıdır. Zindan direnişimin tarihsel zinciri, bu imajın gücündendir, yaygınlaştırılmasının da birincisi bir rol oynamıştır. Gerillaya dönüşen zindan direnişimi, yeniden getirilen sesi oldu ve ulusal kavgaıyla içiçe geçmiştir. O halde Şubat direnişinin ulusal bir isyana dönüşebilmesinin tarihsel ve siyasal nedenleri ve koşulları vardır diyebiliriz.

Diyarbakır zindanlarında, çok

soylu direnişler yaşıyor. 1981 direnişimiz ve 45 günlük ölüm orucumuz; Mazlum DOĞAN'ın Diyarbakır vahşet kararını delen kıvılcımı; dörtnörün yığılta bedenlerini Kürdistan devrim ateşine yakışları; zindan tarihinde bir dönüm noktası, Kürdistan tarihinde önemli bir kilometre taşı olan 14 Temmuz Büyük Ölümlerimiz, cezaevi koşullarında "toplumsal bir devrim" niteliğinde olan Eylül '83 görkemli direnişimiz, sömürgeciğin teslimiyet ve bant dayatmalarına karşı ve dış işi karşışımız olan Sanlı Ocak Direnişimiz... Evet bu direnişler, tarihsel değerde olaylardır. Ülkemiz tarihinde, devrim tarihine altın harflerle geçtiler. Her biri ülkemiz halkının yüreğinde taht kurdu. Şehitlerimiz kavga andı oldu. Ama Şubat '88 direnişimiz gibi toplumdaki yaygınlık kazanmadılar, genişliği, halk yığınlarını, çeşitli çevreleri bu derece yaygınlaştırmakla hareketle geciremediler. Diyarbakır'ın isyan eşliğine getirilemedi. Neden?

Cevabı açık: Ulusal kurtuluş savaşımızın büyük ölütü buylan ve '88 Şubat direnişimizin mirası ve bilikimiyi açıklanabilir. 8 yıllık kavgaanın, 4 yıllık gerilla savaşının bir sonucudur; onun meyvelerinin derlenmişidir Şubat '88 direnişimiz. Bunun onuru yine şehitlerimiz aittir. Şubat '88 direnişinin önderleri; Hayriler, Kemaller, Ferhatlar'dır. Onların manevi önderliğinde, gerilla savaşımızdan aldığı kuvvet ve moralle, zindan direniş gelişimini sıkı sıkıya dayanaklar başardık Şubat '88 direnişini. Zindan direnişlerini, dayanışma eylemlerini, onların etkisini de eklememiz gerekiyor buna.

Su noktayı özellikle vurgulamak gerekıyor: Cezaevleri direnişleri ölümü bir gelecek yaratılır; dışardaki mücadelede örnek bir gelecek yaratılır. 1984'te Diyarbakır'da yükselen direniş ve ölüm orucu, Mamak'ta yankılandı ve bu direniş Melis'te yükseldi ve o gündün bu yana cezaevleri direnişleri arasındaki dayanışma köklerle geliştirdi. Her cezaevinde patlayan direniş, hemen diğer cezaevlerinde dayanışma direnişleriyle tamamlanıyor; etkin bir güce dönüşüyor. Bunun siyasal anlamı beneldir. Bu dayanışma kavgaanın, direnişlerin yaratıldığı bir olgudur; birinci ve örgütlü biçimlere dönüştürülmüş beklemektir.

Şubat zindan direnişimiz de kısa sürede tüm cezaevleri direnişlerini kucağına, direniş dalgaşı tutsakların azıcı çoğunluğunu etkisaltına almıştı. Diyarbakır'da yükselen sese Aydın'da, Bursa'da, Malatya'da, Sağmalcıköy'de, Antep'te, Erzurum'da, Eskişehir'de vb. daha birçok cezaevinde yankılanmış, genel bir direniş kampanyasına dönüşmüştür. Bu yaygın direnişlerin toplumdaki daha derin etkilerde bulunmaması düşündürülebilir mi? Rejimi daha da zorlamamıza beklenilebilir mi?

Evet, Diyarbakır direniş, cezaevleri arasındaki dayanışma gelişmelerini pekiştirdi. Bu değere sahip çıkıp daha da yükseltmek gerekıyor.

İdarenin, koldurdu ve hükümlerini Şubat direnişimize karşı tutumu hakkında birkaç söz söylemek gerekıyor. Yoksa değeri derinlemesine eksik olur.

Filil olarak görüşmede Kürte konuşma eylemlerimiz karşısında idare, eylemlerimiz görüş kabinden çıkarmakla işe koyuldu ve bu tutumunu sürdürdü. Dil sorununun korkuyordı. Kitleler içinde yankı bulacağınından korkuyordı. "Tek dil, tek ulus" stratejisi indirdik emiyorlardı. Bir açmazla karşı

karşıydılar. Kürte konuşmay serbest bırakmaları bir türlü der oluyordu kendilerine. Yasağı tutum sürdürmeleri başka türlü oluyordu. Bu kez garezilik ve cözüm-süzüklük içindeydi. Ama açık griv öncesi filli Kürte konuşma döneminde (bir hafta sürmüştü) geleneksel tutumları esas oldu.

9 Şubat 1988'de süresiz açık grevinin başlamasıyla birlikte ziyaretin protesto eylemi de başladı. İdarenin eylemle ilişkin ilk tepkisi yazımızda bulunan şekerleri toplama ve şekerli su alacağımdı, açık grevinin kuralları bu olduğunu belleten dilekçelerimize karşın, eylem içinde gerekli olan şeker ihtiyacımıza ambargo koymak oldu. Bilindiği gibi, açık grevde günde belli miktarlarda şekerli su alınır; tüm açık grevlerinde gelenekleşmiş bir kuraldır bu. Ölüm orucularında ise su dışında hiçbir şey alınmaz. İdare şeker ambargo koymakla, açık grevini doğal olarak ölüm orucuna dönüştürmüştü. Bu durum, yani açık grevini ölüm orucuna dönüştürdükleri durumu idareye aktarmış ve bunun soruludüğünün kendilerine ait olduğu vurgulanmıştır.

Burada bir parantez açmamız gerekıyor. 5 gün açık grevinde, idarenin şeker vermemesinin de etkisiyle onlarca kişi erkenden fenalaşmış ve bunlardan değeri alırdığımız M. Emin YAVUZ yaşamını yitirmiştir. Eğer zamanında eylemi karşılaşılsaydı, büyük bir olasılıkla arkadaşımız yaşamı olacaktı.

Devam ediyoruz. İdare şeker ambargo koymakla direniş yayıflatacağını, güçsüzleştirceğini sanıyordu. Kısa sürede dokümlerini ve "bozgun" un olağanlığına düşündüğü herhalde. Oysa, Diyarbakır vahşetinden, işkence canavarının ateşinden geçmiş, kuydukları şerledeki ve kahramana direnişlere çekileşen bu Diyarbakır'ın tanımlıydı. Şekerli suyun verilmesinin çok güllük ve etkisiz bir karşı önlem olduğu biliniyordu. Hesapları tutmadı, yandıkları kısa sürede anladılar ve ortalama arayırlarına yöneldiler. Hatta bir tutuklu ile caddanın konuşmadı, eylemin cadda yetini teslim etmişler, yandıkları iltiraf etmekten kendilerini alamışlardır.

Kararı bir şekilde süren direnişimiz kısa sürede yayılarak büyüdü, kamuoyunun gündeminin ilk sırasına oturtulmuştu. Bu olgu rejimi zorluyor ve üzerinde ciddi bir baskı kurma duruma gelmişti. Geçen her gün Kürdistan sorunuyla bütünleşen pratikte ciddi siyasal gelişmelerle uğraşacak bir büyüklüğe doğru yol alıyordu. Sorun doğrudan hükümet sorunu olmuş, çözüm en üst düzeyde karar bekliyordu. Direnişin siyasal ve ulusal boyutlarını, etkisini ve muazzam sonuçlarını kavrayan yönetim, önce koldurdu aracılığıyla sorunu çözüme yotuna gitti.

Açık grevinin 4. gününde 7. Koldurdu Adli Müşavirliği görüşmelerine başladı. Direnişçilerden eylem bırakmalarını istedi. İlk gün 35, ve 36. koğuş ve daha sonra 13. ve 39. koğuş sorumlarıya konuştı; görüşme somut bir adım atmadı ancak, nazı yoklama, soyut vadeler ve "nasihatlar" la geçti. Eylemin 5. gününde tüm koğuş sorumları ve diğer süzöllerinin hazır bulunduğunda bir toplantı yapıldı. Görüşmeler adı müşavir aracılığı ile yürütüldü. Aşkama kadar yapılan toplantıda çoğu sorun ve istemimiz kesin çözüm getiriliyor, kimisinin çözümüne zamanı bırakılıyor: Kürte konuşma, birlik bırakma, oca ve istismin verilmesi, görüşmelerin polisin bulundurulmaması, görüşücü sayısına getirilen kısıt-

lamanın kaldırılması vb. gibi temel sorunlar cözüm-süzü bakiyor ve bunların cözümünün Millî Savunma Bakanlığı ve hükümetin yetkisi dahilinde olduğu söyleniyor. Temelde görüşmeler dil sorunun da kilitlenmişti. Gerçi çok sayıda talebimiz kabul ediliyor, belirli bir adım atılıyor. Ama bu yeterli değildi. Dil sorununun tazir vermemiz ya da ondan vaz geçmemiz düşündükümüz. Eylemin temel gerekçelerinden biriydi, eylemin simgesi durumuna gelişmiş bir istemimiz çünkü. Doğal ki, 6. güne sarkın görüşmeler, andığımız notalarda ve özellikle Kürte konuşma sorununun kilitlendi. Eylemi kesin sürdürme kararlığı vurgulanarak anılan sorunların da cözümü istendi. Aksi durumda eylemin süresiz, kesintisiz ve hiçbir özveriden kaçınılmazın sürdürülmesi kesin ve kararlı bir dile vuruldu. Böylece görüşmeler kesildi. Sorunun cözümü, doğrudan hükümet, cumhurbaşkanlığı ve genelkurmay başkanlığı üçlünün kararına bağlı kalmıştı.

Direnşimiz boyunca tekellirin kontrolündeki basından da söz etmek yerinde olur. Bilindiği gibi, Türk burjuva basını tarih boyunca hükümetin politikası doğrultusunda bir yayın politikası izlemiştir. Özellikle dış politika, Kürdistan politikası vb. "millî politika"larda tam anlamıyla hükümetin politikasının sözcülüğüne yapmış, kamuoyunu bu yönde oluşturmaya çalışmıştır. Şubat direnişimize karşı tutumu da öyle oldu. MIT, genelkurmayın ve hükümetin verdiği direktiflere direnişimizi kamuoyundan gizlemeye; ya da satıracak, buyutlarını küçümseyerek duyurma yoluna gitti. Örneğin, verdiği haberlerde direnişçileri umutsuz ve acınacak duruma gösterdi. Bu bilinci bir yayındı, direnişçilerin saygınlığını göğelemeye yöneldi. Ne zaman ki, olaylar buyutlandı ve gizleme olanaklı kalmadı; işte o zaman basın direnişimizden söz etmeye başladı. Bu olgu, "bağışımız basın" teranelerinin ne denli içi boş, anlamaz ve bir kaba saldırımaca olduğunu açıkça gösterdi. Basının, direnişimizi kamuoyundan gizleme politikası, devletin Kürdistan politikasından ve öze olarak cezaevi direnişimizle ilişkilerinde tutumundandır. Şubat direnişimizde baskı, baskıya bağlı net, kesin ve dolaysızdır; sözkonu su devlet politikasının tamamlanması bir parçasıdır. Hiçbir üde basın, Türk burjuva basını kadar güdümlü değildir, bu olgu, zindan direnişimizde sergilenen tutumla bir kez daha doğrulanmıştır.

Evet direnişimiz gizlenemez, saygınlığını önlenemez ve tüm burjuva kanatlarını telandırıldı buyutlara vardıkdan sonra, burjuva basını direnişimize genis yer ayırmaya başladı. Ölay, hükümeti sarımsak, burjuva kanatları arasındaki çelişikleri şiddetlendirerek ve bizzat hükümet içi görüş ayrılıkları gün işiğna çıkaracak buyutlara vardıkdan sonra, basın direnişimizden söz etti. Burjuva kalemlerleri acil hocalığına soynumaya başlamışlardır. Amaç, insan haklarını sözcülüğüne yapmak değil; hükümet için çözüm üretmek, akıl danışmanlığı yapmaktır.

DİRENİŞİMİZ ZAFERE ULAŞIYOR, FAŞİST REJİM DİZE GELİYOR

Yukarıda da kısaca anlatılmış gibi, Şubat direnişimiz kısa sürede yayılarak büyüdü, çok kapsamlı siyasal ve ulusal buyutlar kazandı.

Zindan direnişimiz kısa sürede etkin, kararlı, dirençli tutsak yakınları hareketiyle birleşti. Cezaevleri direnişleriyle kenetlendi; gençlik hareketi geçirdi; demokratik kişi

ve kuruluşları etkisine çekti; ülkenin dörtbir yanına, Türkiye'nin çeşitli mekelerine yayıldı.

Siyasal gündemin birinci maddesine gelecek, iktidarı sarstı; burjuva muhafelet partilerini tutmaya zorladı; faşist kitleler arasında çelişikleri derinleştirdi. Denilebilir ki, güncel sorunların en acil cözüm bekleyen olayı durumuna geldi. Ve burjuvazi ulusal bir isyan korkusuyla tır tır titredi. Hak-sız bir diğildi. Diyarbakır bir isyan eşliğine gelmişti.

Siyasal etkisi ve sonuçları bu denli derin, kapsamlı ve muazzam olan Şubat direnişimizin gerilla savaşımızla kucağınaşı biliyoruz. Silahlı kavga geçreğinde direnişimizden etkilenmesi, sömürgecilik için tehlikeyi daha da elle tutulur hale getirdi.

Siyasal ve ulusal buyutları bu denli ciddi bir düzeye sıracmış direnişimiz karşısında, siyasal iktidarın daha fazla dayanma gücü kalmamıştı. Dize gelmekten başka çaresi yoktu. Yoksa gelişmeler daha büyük olaylara gebeydi. Kontrol edilemez olaylar kapıyı tıktıyor gibiydi.

Gelinen noktadan sonra geçecek her gün, direnişimizin büyük bir kitleleş baskıdırnya bir adım daha yaklaşıma anlamına geliyordu.

Su ilginçtir; Diyarbakır'da yankılanmış sokaklarda yürüyor, potesonu diğ getiriyor, öğrenci gençlik kanatları, sloganları direnişçileri selamlıyor, broşür dağıtıyor; Diyarbakır büyük direniş merkezine dönüşüyor. Buna karşık sömürge güçleri olayları uzaktan izlemekle yetiniyorlar. Filli muhalefeler bulunuyorlar, zora dayanarak yürüten topluluğu dağıtıyorlardı.

Neden?

Bu, sömürge kuvvetlerinin insancılığı mı kaynaklanıyor?

Hayır, kesinlikle hayır! Büyük bir öfke ve coşkunluğa yürüten tutsak yakınları hareketi, gençlik hareketi, herhangi bir şiddet girişimi karşılaşılsaydı, direnişin çok daha şiddetlenebileceği, önlenemez buyutlara dönüşebileceği olasılığı düşündü. Bu "tehlike" gerilla savaşımızın açık, kısmi veya toplu isyanla buyutlanp daha üst bir aşamaya sıracması anlamına geliyordu. Bu potansiyel tehlikeyi denoan korku sömürgecileri ihtiyatlı davranmaya zorluyordu. Oysa, 1980-84 döneminde ailelerimiz üzerinde korkunç derecede baskılar, işkenceler uygulanıyor, soluk almaları bile olanaksızlaştırılıyor. Çünkü, Türk sömürgeciliğinin kendinden emindi. O güncü tuttu ile bugünkü tutum arasındaki fark-lık, karşıtık direnişimizin buyutlarını ve potansiyel tehlikeyi anlaşılır kılmaktadı.

Evet, zindan direnişimizin buyutlere yayılması ve giderek ulusal bir baskıdan noktasına varması gerçeği, siyasal iktidarı, iktidar organlarını (hükümet, genelkurmay ve cumhurbaşkanlığı) telandırıyor ve direniş karşısında diğ cökmelerine yol açıyor.

Ve bunu, başbakanın kendisi kamuoyuna TV'de yaptığı açıklamayla iltiraf etmek zorunda kalyordu. Olayın ulusal boyutunu vurguluyor, "iç ve dış baskıların sonucu olarak" böyle bir karar veriyorlar, "bu zorunluluğuna açıklyordu. Kararı, Cumhurbaşkanlığı ve Genelkurmay Başkanlığıyla birlikte aldıkları da etkiliyor.

Direnşimiz istemlerinin, en önemli istemlerinin kabul edildiği, görüşmede Kürte konuşmanın bundan böyle serbest olacağına baskıdan TV'de açıklaması oluyordu.

Kürte konuşmanın en yetkili ağızlarla açıklanması, Türk burju-

vazîsinin. Kemalizmin, "tek ulus, tek dil" stratejisini idareye hazırlayor olmanın bir aşama olarak mı yorumlanmalıdır, sorusunu gündeme getiriyor. Özerklik tartışmalarının yoğunlaştığı bir ortamda, başbakanın böyle bir açıklaması, özerklikte bir işaret mi sorusunun çeşitli çevrelerde tartışılmasına yol açıyor.

Başbakanın böyle bir açıklama yapmasının nedenleri vardır. En başta gelen belirleyici neden, kamuoyunu yatıştırmak, eylemin daha da yayılmasını önlemek ve bir an önce sonuçlandırma telaşlarıdır. Hemen bu açıklamasının ardında, Milli Savunma Bakanının, kabul edilen talepleri bir bildiriyi kamuoyuna duyurması, yönetsel ve tüzküte değişiklik yapılabileceği bildirimi; TTE zorunluluğunun resmen kaldırılmasını açıkça ilan edilmesi ve bu bildiriyi ilme karşılığı milletvekillerine dağıtması önemli bir olaydır. Ve başbakanın açıklamasında güdülen amacın aynısıya açıklanabilir.

Ardından Adalet Bakanlığının da bir açıklama bulunuyor. TTE zorunluluğunun kalktığını ve yönetsel ve tüzküte değişiklik hazırlıklarının sürdüğünü kamuoyuna duyuruyor.

Böylece zından direnisimizin salt özgül sorunlar alanında değil, aynı zamanda genel hedeflerden en önemileri (tüzküte değişikliği, TTE zorunluluğunun tüm cezaverebilir kaldırılması vb.) gibi konularda da kesin bir zafer kazandı. En üst düzeyde açıklaması oluyordu. Bu, çok önemlidir, ve direnisimizin siyasal boyutları ve siyasal dayatıcılığı konusunda tam bir fikir veriyor. Diğer bir önemli nokta, cezaveli ile ilgili somut değişikliklerin, kazanımları ve haklarını direnisiminde dolaysız bağlanması en üst düzeydeki yetkililer tarafından açıkta açığa kamuoyuna önünde iletildi. Bu direnisim, kavga, inç, mücadelenin, kararl ve israrlı mücadelerinin neye kadar olduğunu göstermesi ve bu bilincin kitlelere pratik tecrübeleriyle özümlemesi bakımından büyük bir önem taşıyor.

Türkiye ve ülkemiz tarihinde hiçbir hak eylemi bu denli kısa sürede sonuç alıcı olmamıştır. Hükümet direnisim karşısında duyduğu korkuya hemen boyun eğmek zorunda kalmıştır.

Ve direnisimizin kesin zaferi, tüm direnisçiler ve destekçileri arasında büyük bir sevinçe, coşkuya ve heyecana yol açıyor. Daha büyük kavgalara hazırlanmada bu, bir veme işlevini görüyor, değerli bir birlik oluyor. Kitleler direnis ve kavga ruhunu ileditliyor, çelikleşiyor.

Başbakanın, direnisimizin taleplerini kabul ettiklerini ve bu konuda talimat verdiğini açıklamasından bir gün sonra, eylemin 11. gününün akşamında 7. Kolordu yetkilileri büyük ve ocak talebimiz dışındaki tüm taleplerimizi kabul ettiklerini; ailelerimizin de hazır bulundukları bir görüşmede yineldiler. Biyik ve ocak sorununun da süreç içinde çözeceklerini vaad ettiler. Direnisimiz hem böylece genel hedefler ve hem de özgül sorunlar ve istemler alanında tam anlamıyla zaferle ulaştı; siyasal sonuçları ise gerçekten muazzamdır. Ve böylece görkemli Şubat açık grevi direnisimize son verdi.

Direnisimiz zaferle taçlandı; siyasal rejim ise bir kez daha Diyarbakır zindanlarında acı bir yenilgiye uğradı. Direnisimiz bir kez daha kazanmıştır.

Bu soylu direnisimiz de kızıla boyandı. Arkadaşımız M. Emin YAVUZ'un kanlarıyla kızılaştı. Hangi direnisimiz kanıya geçmişti ki?

1981 direnisimiz de ölümler arasında Ali EREK'i yitirmek. 1982 çok

daha kıza boyandı. Direnis ağacı dokuz PKK önderi ve yiğit savaşçısının (Mazlum, Yaşar, Kemal, Akif, Ali, Dörtler) canıyla, kanıyla boyuldu. Ocak '84 direnisinde 5 arkadaşımızı yitirdik ve Şubat '88 direnisimiz, Emin arkadaşın kanlarıyla kızlaştı. O, direnis şehitleri kervanındaki onurlu yerini aldı. Her direnisimizin büyük bedeller ödeyerek zaferle kavuşması, onu daha bir anlamlı ve soylu kıldığı gibi, biz savaş tutsaklarının omuzlarına tarihsel bir sorumluluk yüklenmek- tirdi. Şehitlere layık olmak onların kızı yolunda, onların değerleriyle, inançlarıyla, özveriyle, cesaretle ve bilinciyleyle, azimle yürümek... Onlar, kavga, direnis adı demektirler çünkü!

M. Emin YAVUZ arkadaş, özgürlük ve bağımsızlık savaşında dövüşürken tutsak oldu. Hilvan'da Süleymanlar çetesine karşı Kürdistan Devrimcileri yanında sağ tuttu ve ulusal kurtuluş kavgamızın emrinde bir neler olarak savıştı.

Tutsaklık yıllarında da kavga- dan geri durmadı. Diyarbakır zindan karantlinin insanlık onurunu yutmayı amaçlayan işkence vahşeti karşısında yılmadı, onurunu, kişiliğini korumasını bildi. Eylül, Ocak direnislerinde diğer direnisçilerle birlikte mücadelenin geri durmadı.

Ve Şubat '88 direnisimizde tüm tedavi olanca ısrarlarını elinin tersiyle geri çevirerek son anına kadar direnisi, direnisin zaferini düşündü; parça parça, ölüme hücre, derhem dirhem ölümün getirdiği korku- ncu acılara ve sancılara dayanarak üstün bir fedakarlık ve feragat örneği sergiledi. Ve O, tüm tutsakların, tutsak yakınlarının, Kürdistan ve Türkiye halklarının gönüllü örnek bir insan, fedakar ve kararl bir savaşçı, inançlı bir direnisçi olarak çıktı.

Direnis, zaferimizin getirdiği büyük sonuç ve coşku. Emin arkadaşın şehit oluşuya yerini buruk bir sevinçe bıraktı, ama O da diğer şehitlerimiz gibi KAVGA, DIRENIS ANDI oldu! Onu kavgamıza yaşatacağı, zindanlarda, dağların doruklarında ve yaşamın her alanında...

SUBAT '88 DIRENISİMİZİN SONUÇLARI

Şubat '88 direnisimizin doğrudan doğruya siyasal sonuçları ve toplumun çeşitli kesimlerinde yarattığı dinamik etkileriyle, ulusal kurtuluş savaşımıza kazandırdığı vme ile gerçekte görkemli bir direnis oldu. Ülkemiz belki de tarihinde en hızlı, en yoğun, en sık ve görkemli olaylarla dolu günlerinden bazıları yaşadığı dönem.

Şubat '88 direnisimiz, salt cezaverebilir sınırlı kalan dar bir olay değildir. Etkileri toplumda dalgalar yayılan ve giderik yürüdüne taşan, ulusal ve uluslararası boyutları olan bir eylemdir. Doğal ki, bu denli büyük çaplı bir eylemin siyasal sonuçları da büyük olacaktır. Şubat direnisimizin en önemli sonuçlarını şöyle özetlemek mümkündür:

Birincisi; direnisimizin ulusal boyutlarına ilitildi. Diyarbakır ve ülkemizin, Diyarbakır zindan direnisini ile ülkemizin ulusal kurtuluş savaşını arasındaki bağlantı; kesin, açık ve dolaysızdır. O bakımdan Diyarbakır'ın ülkemizin ulusal gerçektir. Diyarbakır zindan direnisini de ülkemizin ulusal kurtuluş savaşını hem çağırıştır, onları güçlendirmişlerdir. Doğal ki, bu kendi gerçektir; mücadale geleceğimizin doğrudan bir sonucudur. Bu tarihsel, ulusal gerçektir, eyleminizin di sorununun odaklaşması olusunu da eklediğimiz direnisimizin ulusal boyutunun için bu denli öne çıktığı kende-

liğinden anlaşılır. Ezel direnisimiz, ülkemizin gerçektir. PKK önderliği ulusal kurtuluş savaşımızda hemen hemen tüm kesimlerin gündemine tartışma konusu yapmış, siyasal gündemde birinci sırayı, ülkemizi gerçektir iletmiştir. Günlere (bir ay aşkın süre) ülkemizin ve Türkiye'deki siyasal gündeme ulusal kurtuluş savaşımızın da yarattığı etki ve olgunlaştığı zemine, zindan direnisimiz damgasını vurmuştur. Bu önemli bir sonuçtur. Bu, bir yandan ülkemiz mücadelerinin de güçleninceye işaret etmektedir. Yani direnisimiz, toplumda devamızlık çok salması- na, yaygınlaşmış yoğunlaşmasına katkıda bulunmuştur. Ülkemiz tarih- nin en canli, dinamik, hareketli ve sıcak olayların bazılarına tanık ol- ması çok önemlidir. Bu, özgül bir ulusalin ufukta belirleme başla- yacağının habercisidir.

İkincisi; direnisimizin halk yığın- larında yarattığı etkiyle, onları harekete geçirici güçtyle ilitildi. Bu direnisimizin en önemli sonuçları- ndandır. Diyarbakır şahsında ülkemizin halkını isyan eşiğine ge- tiren bir direnisin siyasal boyutu ve kapsamı kendeğinden anlaşılır. Bu bağlamda:

- Tutsak yakınları hareketi,
- Yurtsever kadın hareketi,
- Öğrenci gençlik hareketi,
- Cezaveli direnisleri,
- Demokratik kişi, çevre ve ö- rğütlerin dayanışma hareketi,
- Yurt dışındaki çeşitli kampan- yalar.

İşte tüm bu olusumlarda meyda- na gelen gelişme, derinleşme, bütünleşme direnisimizin en öne- mli sonuçlarındandır. Bir olarak kayde- dimelidir. Direnisimiz anılan hare- ketleri daha üst düzeyde etkileyip getirmişse, ülkemizi, aynı za- manda dayanışma, direnc, kavga- cı bilincini de pekiştiriyordu. Kitle- ler kavga içinde kendi yaratıcı güç- lerini ve yeteneklerini ayrıyına varıyor, on yılların vermedikleri bil- ci, birkaç günün hızlı ortamında ve pratiğinde kavıyordular. Bu olgu, onların ulusal kurtuluş savaşımıza bütünleşmesini getiriyor; diğer bir deyişle genitlenen toplumsal daya- nışmanın büyüyeceği gelişmesi an- lamına geliyor. Bu direnisimiz, onların özelemlerini dile getirmiş, faşist-sömürgeciğin zulümüne du- yulan öfke patlamalarının yolunu açmıştır. Direnisimiz halkın sesi ol- muştur çünkü. Yakınlarmızın haklı tepkilerinin dışa vurulmasının ebesi olmuştur. Ve halkımız kendini Di- yarbakır da direnisimizde buldu. Direnisimiz zümre karşı hak- kı- rı- bir başkaldırıydı çünkü.

Bu noktada Partimizin zindan di- renisimize olan duyarlılığına da an- mamız gerekir. Partimiz her di- renisimize olduğu gibi, Şubat di- renisimize de sahip çıkmış, içte ve dışta köyüdü eylemlere, göster- diği çaba ve çalışmalarla direnisim-izin kamuoyuna mal edilmesini önemli bir rol oynamıştır. Zindan- larla yüklelen ses, yankısını Parti- mizin yaşamın her alanında ver- diği kavga da bulmuştur. Partimizin bu direnisimize duyarlılığı, sahipleni- şe ve yöndeği çabaları, bir savaş tutsakları için moral kayna- ğı olmuştur.

Üçüncüsü; direnisimiz, ülke- minin savaş tutsakları yakınları ha- reketi ile Türkiye devrim tutsakları yakınları hareketi şahsında hakları arası dayanışma ve proleter enter- nasyonalizmin duygularının geliş- mesi sorunu doğurdu; bunun gelişmesini önlemek için yarattı, sağlam temellerini pekiştirdi. Dire- nisimiz, iki halkın dayanışma duy- gularının gelişmesini, tutsak yakı- nları hareketi arasında ciddi, samimi ve kalıcı ilişkilerin gelişmesine te- mellik etmesi önemlidir; her iki ülke

devrimi için de bir adımdır. Bunun değeri bilinmeli ve kolektiflişmesi doğrultusunda ciddi adımlar atıl- maldır.

Dördüncüsü; direnisimiz kesin bir siyasal zafer kazandı. TC yöne- timi kesin siyasal bir yenilgiye uğ- radı. Bu, direnisimizin en başta gelen ve belirleyici sonucudur. Di- ğer tüm sonuçları da bu kuşul- landırır. Siyasal rejim, son yıllarda genitli savaşımızın sonra kar- şılıştığı en ciddi ve siyasal kapsamı büyük bir yığın eylemiyle karşıla- şıyordu; doğaldır ki, yenilginin başka bir şansı yoktur. Bu direnise, kavga ve yürekli mücadaleye var olan güveni, inanç, cesareti mücadale ruhunu geliştirip peki- şti- rdi.

Beşincisi; zindan direnisimiz halk savaşımızın bir parçası olarak bo- yutlanarak, onun gelişimelolu mu- etkilerde bulundu. Diğer tüm so- nuçları da bu kapsam içinde de- ğerlendirmek gerekiyor. Çünkü, tüm direnisin yarattığı sonuçlar kavgamıza bir katkı niteliğindedir.

Altıncısı; direnisimiz, rejimin ce- zavelleri, poltikasları ve pratik bas- kıları, uygulamalarını bir kez daha açığa çıkardı, en geniş bir şekilde teşhir etti. Bu yönde yaygın bir kamuoyunun olusmasına yol aç- tı. İşkence ve yürekli hakları için çet- neli tutumlarının teşhiri, rejimin siyasal biçimini de vurgulamaya baş- laşmıştı. "Demokrasiye geçiş" sözle- rinin kaba bir aldatmaca olduğu bir kez daha gözler önüne serildi.

Ve direnisimizin yaygınlaşması ve yarattığı siyasal etki sonucu, rejim cezavelleri politikasında "yu- marmama" yoluna gitmek zorunda ka- ldı.

Azkeri ve sivil cezaverebilirle- riyle ve yönetsel/milleri değiştiril- meci söylemleri.

TTE uygulamasının son veriliği ilan edildi.

Cezaverebilirin daha da "yileşti- rileceği" vaadinde bulunuldu. Di- yarbakır da sağlanan kazanımların tüm cezavelleri için yaygınlaştırıl- mağı belirtildi.

Ordusunun daha fazla yıpratma- cı askerli cezaverebilirin sivil cezaverebilir nakitleri hemen ger- çekleştirildi. Bunun için gerekli ya- sal düzenlemeler çok kısa sürede yapıldı.

Bütün bunlar, hükümetin Diyar- bakır direnisinin yarattığı etkiyi kesin sonuçunda almak zorunda kaldığı karardır. Kuşkusuz diğer etmen- ler de rol oynamıştır; kesin belir- leyici olan Diyarbakır zindan dire- nisi ve onun siyasal dayatıcılığı olmuştur.

Yedincisi; halk savaşımız kar- şısında çözümsüzlükten kurtula- mayan, üretimi tüm politikaların sonuçsuz kaldığını gören Türk te- kelci burjuvazi arasındaki çelikleş- kiler bilmemektedir. Direnisimiz hem ik- tidar partisi içindeki kitleler arası çatışmaları körükledi, hem de di- ğer burjuva partilerle iktidar ve kende li yapılarındaki var olan çatış- maları körükledi. Burjuvazinin, mücademiz karşısında bir aç- maz, her yenilgisi bu çelikleşeri daha da yoğunlaştıracaktır. Daha uzun vadeli önlemler için başlayan arayışların (kültürel özerklik gibi) daha da artacağı beklenmelidir. "Tek dil, tek ulus" stratejisini artık uygulamaz, gerçektirilemez oldu- ğu ortaya çıkmıştır. Ama Türk devleti ve burjuvazi bu resmi idrulleriyi delecak kadar hazırlık görünüyor. Ama mücadalemizin dayatıcılığı, özerklik doğrultusun- dağı gerici ve karşı-devrimci arayış- ların hızlandırıcaktır. Direnisimiz bu süreci hızlandırıyor; burjuvazinin kendı arasıdaki görüş ayrılıklarını netleştirip gözler önüne ser- di. ANAP içindeki son sert tartışma, SHP'nin kendi içindeki görüş

ayrılıkları ve SHP ile ANAP arasın- daki çelikleşer, direnisimiz süre- cinde açığa çırmayattı.

Sekizincisi; Şubat direnisimiz, "Direnmek Yasaktır", "Direnis Zaferi, Teslimiyet İhanetidir" şarlarını parık, canlı ve somut bir doğulanmış oldu. Ve böylece direnisimiz her türlü teslimiyete, lasifçiyi, reformist ve sağcı çiziyi bilmüdü bir darbe vurdu. Devrimci direnis çizgisinin biricik doğru ol- duğu bir kez daha görüldü. Bu, devrimci çizginin, reformizme kar- şı kesin zaferini vurgulamaktadır.

Dokuzuncusu; zindan direnisim- izde, zindanların sınıf kavgasının önemli bir alanı, bir parçası olduğu gerçektir bir kez daha kanıtlandı. Zindan direnislerinin genel devrim mücadeleri içindeki yerini, önemi- ni ve rolünü parık seçmiş göster- di. Bu, zindan direnisini küçümse- yen, zindanları keyfıyatları var ola- rek algılayıp gösteren oportünist- lerin, reformistlerin suratlarına inen bir şamardır.

Onuncusu; PKK, Şubat direnisim- izde direnisçiliğindeki kazandı. Bu temelde daha üst düzeydeki dest- ler için kalıcı, güvenilir temeller atıldı. Direnisimiz, Türkiye devrim- ci demokratik hareketi ile Kürdis- tan Ulusal Kurtuluş Hareketi arası- ndaki dayanışmayı ve proleter enternasyonalizmin yaşayan canlı pratik içinde gelişmesini olanak- larını geliştirdi. Aynı anlayış ge- liştirilip sürdürülmesi gerekiyor.

Onbirincisi; direnisimiz, PKK sa- vaş tutsaklarını, önderliğinin doğru çizgisi etrafında çelikleştirildi; birliğin perçinlendi ve her türlü boğucunu, Parti karşıtı, bütücü ve lasifçiyi açığa- lime ölmüdü bir darbe vurdu. PKK her yönüyle güçlenerek, çelikle- rek, salırları sıkılaştırarak çıktı.

Onikincisi; direnisimiz, zindan direnisçiliği konusunda yeni, tecrü- besez olan savaş tutsakları için bir okul oldu; direnis örsünde dö- vülmüş çelikleşmeye ve bu alanda "eskilerle" aray kapalmalarına ya- rardı.

Ezel, görüldüğü gibi **ŞUBAT '88**

DIYARBAKIR ZINDAN DIRENISİMİZ gerçekten görkemli bir olay- dır. Soylu direnis geleceğimizin anlamı ve şehit kanıyla kızılılaşmış bir halkadır. PKK savaş tutsak- ları, bu direnisimizin anlamını ve ruhunu bilince çıkaracak ve bu soylu yolda daha büyük adımları için tüm güç, yetenek ve enerjilerini seferber edeceklerdir; bundan kim- senin kuşkusuna olmasın. Çünkü, onların halka verimisi sözleri var; çünkü, onların şehitlere andı var; çünkü, onlar PKK'nın direnisçiliği- ni yarıldılar! Bu, onlar için bir yaşam biçimidir, varlık nedenidir!

Halkımızın da evlatlarına, savaş tutsaklarının onurlu gün seslerine kulak vereceği kesindir. Şubat di- renisimiz, bunun açık göstergesi- dir. Yine halkımız, ölmekle isten- nem karşı-devrimci tutsaklara, özerk- lik vb. karşı-devrimci girişimlere pabuç kırmasıya ve PKK önderliğinde Bağımsız, Demokra- ti ve Birleşik Ülkeye doğru ve zaferle kadar yürüyeceklerini inanı- yoruz, güveniyoruz!

- Yağasın Ulusal Kurtuluş Mücadelerimiz
- Yağasın Proletaryayı
- Yağasın Burjuvaziyi
- Enternasyonalizmi
- Yağasın Zindan Direnisimizi!

26-29 Şubat 1988

PKK Savaş Tutsakları Adına

Mustafa KARASU

M. Can YÜCE

Mehmet ŞENER

Fuat KAR

Yılmaz UZUN

Hasan ATMACA

Komplolculuk; savaşan güçlerin veya hasım bireylerin, çeşitli entrika ve hilelerle birbirlerine karşı yürüttükleri bir mücadele biçimidir. Özüde feodal mücadele biçimi olan komplolculuk, çağımızda da halkların devrimci mücadelelerine karşı çeşitli biçimlerde uygulanarak sürdürülmektedir. Bugün, Kürdistan'da yürütülen ulusal kurtuluş savaşına karşı, faşist Türk sömürgeciliğinin yürüttüğü özel savaşta birçok komplolculuk yöntemleri uygulanmış ve belli oranda da başarılı olmuştur. Mücadelenin gelişim düzeyine bağlı olarak komplolculuk faaliyetlerinin değişik biçimlerde devam ettirecektir. Düşman komploları, belli başarılar elde etmişse, bu düşmanın taktiklerini yetkince uyguladığı anlamına gelmemektedir. Daha çok ulusal kurtuluş güçlerimizin, düşmanın yönelim ve uygulamalarını yeterince görmelerine ve gerekli tedbirleri alamamaları sonucu bazı yerüstü kayıplar olmuştur. Bu nedenle, düşmanın tüm yönelimlerini kavramak ve bu yönelimleri sonuçsuz kılmak, görülen hataları açığa çıkarmak mümkündür. Konumuz gereği, komplolculuk yöntemleri işlerken, 1986-87 kiş faaliyetlerinde, tasfiyeciliğin komplolculuğu bir anlayış olarak Parti yapısına dayatma biçimleriyle konuya basamak, daha çok açıklık getirecektir.

Savaşta başarı elde etmede güven ve moral öğelerinin rolü önemi etmektedir. Birbirlerine güven duymayan bireylerin, buralık savaşta geliştirmeyi, düşman güçlerine karşı kendilerini korumaları bile büyük sorundur. Bunun dışında düşman gücü, sürekli güvensiz bir ortam yaratma savaşını da yürütür. Bunun için de birçok yöntemi bir arada kullanarak sonuç almak isterler. İşte ulusal kurtuluş savaşımıza karşı bir yandan düşman güvensiz bir ortam yaratma çabasını yoğunlaştıran, diğer yandan tasfiyecilik, güdülerini tatmin etmek için böyle bir ortamı Parti yapısına dayatmıştır. Güvensiz bir ortam, aynı zamanda tasfiyecilik faaliyetlerinin üzerinde zemin bulacağı bir ortamdır da. 1986-87 kiş faaliyetlerinde tasfiyecilik, özellikle böyle bir ortam yaratmak için yoğun çabalar sürdürmüştü ve önemli tahribatlar vermiştir.

Tasfiyeciliğin başlı, ilkel milliyetçi örgüt anlayışını Parti yapısına dayatarak, bu temelde "köylü iktidarı" adı altında cabalarını sürdürmüştür. Böylece de "tek şef" olma güdüsünü tatmin etmek ve hedeflenmiştir. Fakat, yapıya kendisini kabul ettirmeye denmişse duymaktadı. Bu endişesini; "... kadrolar, bana ne kadar güven duyacak, otoritemi ne kadar kabul edecekler endişesini taşıyor..." biçiminde ifade etmektedir. Burada da ortaya çıkan gerçek, kadro yapısı üzerinde otoritesini tesis etme sonucuna karşı karşıyadır. Bunun için her şeyden önce otoritesini kabul ettirmesi gerekir. Bunun için de, ne "mübahasa" anlayışına hareket geçmez. Tasfiyecilik, komplolculu anlayışını bu temelde Parti yapısına dayatır ve uygulama çabalarına girişir.

Devrimci Pratikten Bazı Dersler

İşe önce Parti yapısının "suçlu olduğu" ve bu suçların kabul ettirilmesiyle başlanır. Ancak bir kesimin bulunmuş olduğuna özen gösterilir. Çünkü kadrolar içinde bir dişiye, sürüşmeye ve güvensizliğe ortam hazırlamak amaçlanmaktadır. Bir kesim kadroları yanına alırken, diğer bir kesim kadroları da şüpheli unsurlar oldukları izlenimi yaratarak yaşı bir birine düşürmüştür. Yanına aldığı kadrolar, daha çok köylü özellikleri ağır basan, hayal ettiği "köylü iktidarı" kurabileceğine güvendiği kesimdir. Şüpheli unsurları yaratan kadro kesimi ise, amaçlarına alet olmayan, bunun için de, yapı içinde tümden etkisizleşmiş ve amaçlarını gerçekleştirme önünde engel olamayacak duruma getirilmesi gereken kesimdir. Diğer yandan işe, aynı olarak nitelendirilen bir kesim kadro üzerinde de değişik yöntemleri uygulanır. İşte, yapıyı güçleştirme ve bu grupları birbirleriyle uğraştırma ve birbirlerine düşürme, tasfiyeciliğin komplolculu anlayışının ne denli pervasızca uyguladığını göstermektedir. Yarattığı bu yapı içinde her türlü emellerini gerçekleştirme önünde başka engel de görmemektedir. Tasfiyecilik, gerek işyeri uzun zaman sürecine sığınarak tartışır. Tartışmaların konusu, daha çok seçilmiş ve belirlenmiş kadrolar, iletirici ad altında teşhir etme, geçmiş pratik mücadeleleri inkar etme, genel yapı içinde suçluluk psikolojisi geliştirme, bunlarla beraber köylülüğü övme "başta" yapıya ve bir başka aracı olarak ortaya çıkarmayı. Sonuçta belli mesafe katetti ve köylü özellikleri ağır basan kadrolar, yapı üzerinde bir bakı gücü olarak hareketle geçirebildi. Tüm yapıda görülme de kadrolar arası güvensizlik, kimsen de olsa geliştirildi ve bir kısım kadrolar bunalmaya girebildi. Oluşturulan bu yapı içinde tasfiyecilik amaçları yeterince görüldü.

Tasfiyecilik, hangi zemine dayanarak bu kadar tahribat yaratabildi? Parti Önderliği bu durumu şöyle izletmektedir: "Bunlar, gücünü... proletarya terbiyesinden mi alıyorlar? Yok, bireysel pehlivanlıklardan mı alıyorlar? Hayır, aslında hepsi bir tiki kadro korkak. Bunlar gücünü tek bilimden mi alıyorlar? Yok, bunlar, bu gücü daha güçlü olan ağılık ve sömürgecilik kurulumlarından alıyorlar. İlkel milliyetçilikten ve sömürgeciliğinden alıyorlar... ve aynı zamanda bunlar, gücünü oradan gelme kadro adaylarından ve savasçılarımızın örgütlenişinden ve Partiyi tam hak etmemelerinden alıyorlar..." (14 Ekim 1987, Talimat) Tasfiyecilik, kadroların devrimci dönüşümü uğramamaları, toplumsal yapıdaki zayıflıkları ve yanlış anlayışları bünyesinde daha tasımları zayıflıkları basamak yaparak hareket ettirir. Bunun için de zayıflıkları daha da derinleştirme çalışması. Böylece faaliyetleri esas amacından sapıtırak, yerine kendisi tasfiyecilik, bastırması ve "tek şef" olma amacını öne çıkarır. İlkel Kongre karar ve çözümlemelerinin özümsemesi engellenerek, kararların uygulanması sabotaj edilmektedir. Kürdistan toplumsal yapıdaki zayıflıkları ve bu zayıflıkların faşist Türk sömürgeciliği tarafından ne denli derinleştirildiği ve bireylerin tanımına hale getirildiği bilinmektedir. Parti safına gelen bireylerin, mevcut zayıflık ve yanlış anlayışları beraberinde getirdiği de bilinmektedir. Böyle bir yapının, devrimci savaşımıza gerçek buy-

larına ulaştırmayacağı ve geliştirip yükseltebileceğini pratik kanıtlamıştır. Yine iç ve dış düşmanların faaliyetlerini geliştirilmelerine olanak sunan bir zemin durumundadır. Tüm bu zayıflık ve yeter-sizliklerin panzehiri, güçlü İl. Kongre karar ve çözümlemelerinin yapı tarafından özümsemesi olacaktır. Fakat, tasfiyecilik, İl. Kongre kararlarını bir tarafa bırakarak, tasfiyecilik anlayışını yapıya dayatmış ve uygulamaya çabalarına girişmiştir. Komplolculu anlayışını da bu noktada dayatmış, birleşmiş, bütünleşmiş her türden yanlış anlayış ve yeter-sizliklerden arınmış bir yapı yerine, bölünmüş, birbirlerine düşürülmüş güvensiz ve düşman bir yapıyı oluşturmuş hedeflemiş ve az da olsa bu amacında başarılı olmuştur. Yapanın bir duruma karar, Partinin temsil edilmesinde, kadro yapısının içinde bulunduğu örgüt-lülüğü, zayıflığı, Parti çizgisine ve taktiklerine ne denli hakim olmadığının göstergesidir.

Tasfiyecilik, komplolculu anlayışını pratik mücadelede de yansıtarak tek faaliyetlerinde zor ögesini adeta tek başına uygulamaya koymuştur. Bu durum, halk karşı du-yulan güvensizliğin en açık ifadesidir. Dünya halklarının devrimci mücadeleleri defalarca kanıtlanmış-tır ki, halka güvenmeyen, onların kafa ve kalplerini kazanmaya, onları bir siyasal güç olarak örgütleyemeyen bir hareket baştan beri yenilgiyi kabul etmiş veya düşmanın bir uzantısı durumuna gelmiş de-mektir. Devrim, geniş "halk" yığın-larının eseridir" denilenler, bu, halkın örgütlenirler devrim safından da birleştirilmesi ve savatırılmasını ifade etmektedir. Bu da, eğitimle-sinde, bilinclendirilmesinde, gö-nüllü durum gelmesinde ve öz da-vasına sahip çıkmasında ifadesini bulur. O halde devrimin otoritesi nasıl kurulacaktır? Bu otorite kit-leler üzerinde nasıl tesis edilecektir? İşte tasfiyeciliğin ters yönden işle-tildiği noktalarından bazıları da bunlardır.

Türk sömürgeciliğinin Kürdistan halkını gerici bir zor temeline aldığı ve otoritesini bu biçimde kurduğunu, bu otoriteyi kuruncaya dek birçok katliam gerçekleştirdiği bilinmektedir. Halkı yoğun bir pasifi-kasyon altına alarak her yünden cesaretini kırdığı, ıslık deşerle-rine de yabancılaştırmıştır. Ulusal kurtuluş mücadelemizin geliştiği bu aşamada, düşmanın yarattığı bu yapı önemli oranda darbelen-mişse de, tek faaliyetleri gereken örgüt-lülüğü düzeyine ulaşamamıştır. Buna rağmen, tek nezdinde Parti otoritesi gün geçtikçe gelişerek güçlenmiş; yani kitleler üzerinde devrimin otoritesinin tesisinin, düş-mana ve onun Kürdistan daki uza-tılana indirilen darbelerle mümkün olduğu kanıtlanmıştır. Böylece, kitleler, pasifikasyon ortamın-dan kurtulup, cesaretle kendi davaları-sına sahip çıkabilir ve devrim safına-tuna tek-nümezz bir kaynak ola-rak her yünden güç aktarabilir. Ve askerlik yasası böyle bir ortamda gerçek anlamda işlerliğe kavuşu-rulabilir. Elbette yasasının uygulan-masının başlangıcında eğitimle beraber dayatıcılık yapılmayacak anlamı ortaya çıkmaz. Hal böyle iken, tasfiyecilik, şiddetli kitle an-layışlarında deşenim kitle an-layışına hareket etmiş, bu anlayış sonucunda askerlik yasasının uygulan-ması ad altında önüne geleni zora savaşçı olarak safına alama pratik-leri ortaya çıkırmıştır. Bu, safına alınan unsurların büyük çoğunluğu tekrar kaçarak düşmana sığınmış

ve bir kesimi mücadelemize düş-man durumuna gelmiştir. Bu du-rum, ordu kurma faaliyetlerini sa-botaj etmek için uygulanan bir komplo olarak karşımıza çıkmak-tadır. Kitlelere karşı zor gücün-deleştirilerek, feodal artıkları karşı mücadele şiddetli içerde de, eğer şiddet uygulanıyorsa komp-lo, bu da gerçekleştirmeye ulaş-mayı da taşımaktadır. Böylece Partimizin Kürdistan'daki feodal ve aşiretli kalınlara karşı uygu-ladığı devrimci anlamdaki şid-deti inkar etmiştir. Uzun süre, feo-dal artıkları karşı kompo uygulamaları tartışma konusu olmuştur. Tasfiyeciliğin bu anlayışına göre, "eğer feodalın aşiret üzerinde de-netim varsa ve bu feodal aşiretyle birlikte düşmana karşı savas-çıysa, uygun bir komployla etkisizleştirme ve aşiretini denetim altına almak" olmalıdır. Tabi bu gerçekleştirmeye, zorunlu olarak ulaşmayı doğuracaktır. Çünkü, bu manik ideolojik-politik mücade-leyi inkar ederek, kitlelerin bilinci bir savaş gerçekleştirebileceğini inan-mamaktadır. Kitlelerin feodalilere karşı mücadelede geliştirilemeye-ceğine inanmakta ve güvensizliği bu biçimde ilade etmektedir.

1987 yılı pratik mücadelede yü-ründüğünde bu anlayışın ağır etki-sini yaşayan bazı unsurlar ortaya çıkmıştır. Bu unsurlar bazı komp-loları yetlendirdiği ve bazı kayıpla-raheden olduğu açı gerçeği ya-nınamıştır. Yine birimler içinde kuşku duyma, çekime gibi neden-lerle devrimci uyum ve birliğin sağ-lanmasını zayıflamasına yol aç-tı. Dolayısıyla savaş gerçekliği karşı-sında yığılma hataları ortaya çıktı.

Bilindiği gibi savaşın tarafi güç-leri, birbirlerinin zayıf yanlarını ya-kalamaya ve bu zayıflıkları yük-lenerek daha da derinleştirme-yeye çalışırlar. Bu durum uzun süreli halk savasçılarında misliyle geçer-li-dir. Sömürgeci boyunduruğa karşı savaş yürüten halklar, başlangıç-ta teknik donanım ve sayısal yön-den oldukça zayıftır. Fakat halk-ların zalarının garantisi olan ve çağdaşlığı temsil eden güçlü siya-sal çizgileri vardır. Sömürgeci düş-man ise, başlangıçta teknik donan-ım ve sayısal yönden güçlüdür. Bu anlamda halk güçleri arasında muazzam bir güç dengesiizliği mevcuttur. Buna rağmen, siyasal ola-rak gerici ve çağdaşlığı temsil et-mekte ve siyasal zayıflıkları yumağı durumundadır. Savaşın üzerinde en kızıktığı nokta da burasıdır. Bu-rada, sonra, halk savasçının temel taşıları olan kadroların siyasal çiz-giyi pratik alanda ne denli uygula-yıy-uygulamama sorunudur. Yani çizgiyi hayata geçirmede taktiki uygulama sorunudur. Eger taktik uygulamada zayıflıkları ve yeter-sizlikler ortaya çıkarsa, bu duru-mdan karşı-devrim güçleri yararlan-maya çalışsalarlardır.

İşte 1987 yılı pratik mücadelede, gerek kadro yapısının içinde bulunduğu yanlış anlayış ve yeter-sizlikler, gerekse tasfiyecilik anlayışın etkisinin pratik alana yansı-ması sonucu belli bazı kayıplar gündeme geldi. Bazı alanlarda ö-nemli tahribatlar yaşandı. Elbette, faşist Türk sömürgeci güçleri, bu zayıflıkları temel alarak, komplolculuk da dahil olmak üzere birçok yöntemte basırdı. Birlikleri içinde uyumsuzluğu su veya bu oranda fark ettiyse an, bunu daha da derin-leştirmek istedi. Bu konuda halkın genel zayıflıklarından da yararlan-maya çalıştı. Sonuçta bazı şahadet olayları ortaya çıktı, birçok ilişki-le-rimiz tutuklandı ve cephaneye kayıp-

larımız gündeme geldi.

Düşmanın başvurduğu komplo-lardan biri, devrim safına, örgüt-leddiği unsurları sızdırma yöntemi-dir. Halk ordusunun kuruluş faa-liyetlerinin geliştiği, devrim safına-yı yaygın savaşçı alındığı gör-en düşman, bu duruma seyirci ka-lamayacak ve bazı yönelimleri ola-caktır. Özellikle savaşçı alımında görülen bariz hatalar, düşmanın hareket geçmesi için bulunmaz fırsatıdır. Askerlik yasasının uygulan-masında emgen anlayış, "Ya-sanın kendisi bir zor olayı oldu-ğundan, yasayı uygulamak için zo-ra basırmak kaçınılmazdır" diye, "zor" eşiği basat duruma getir-miş olup yanlış uygulanmıştır. Yasının kendisinin zor olduğu ve zorunluluktan dolayı basırdığı doğrudur; fakat, halk savasçının ge-liştirilmesi, ordu kuruluşunun ger-çekleştirilmesinin başlangıç aş-masında, hele hele her alanda ya-samın zorla örülmüş olduğu Kürdis-tan'da, daha başlangıç safında zorla asker almaya girişmek, yasayı sabotaj etmekten başka bir şey değildir. Nitekim, bu anlayış-ın ağır etkisinde bulunan bazı birle-şirmiş, adeta karşılaştığı her insana askere alma ad altında zorla saf-la-sırlar. Daha sonra, alınan bu un-surların büyük çoğunluğu düşma-na sığındı. Düşman, bu durumu da dikkate alarak, örgütlediği un-surları, gönüllüldük adı altında safına gönderdi. Bu unsurları eyleme, birlik içinde sorumluluk olmak üzere sa-vaşçılar da dahil uygun bir ortam için imha etmeye, eğer buna ba-rıramıyorsa, kaçarak tekrar ken-disine sığınmasını amaçlamaktadı-r. Bu unsurların kapışılması, hem bir-lik hakkında ayrıntılı bilgi alır, hem de gerek birlik içinde, gerekse halk nezdinde safımızda kendisine başlıklar unsurları olduğu imajını ya-ratarak, birliğe ve halk bir güven-siz ortamı emgen kilmayı hedef-le-mektedir. Zaten, kaçan unsurlar, mevcut ilksileri düşmana bildirir-ek, düşmanın işe yaygın bir tutuk-lamaya ilksileri de ajanlaştırmak, daha sonra salvermesi yöntemleri, daha önceleri de uygulamsı-ile bu ilksileri yeni bir komploya zemin-yapmaktadır. Bu durumun göre-n kitleler, güvensizlik işleri girerek devrimci mücadelede sunacakları katkılardan uzak geçebilmektedir. Her safına savaşçı olarak katılmak isteyenler üzerinde de caydırıcı bir rol oynamaktadır.

Düşmanın tüm yönelimlerini boşa çıkarma, esas olarak taktikğin yetkince uygulanmasıyla mümkün-dür. Ancak, komplolculu yöntemlere karşı alınması gereken tedbirleri ağır-kılamak ve bu tedbirleri güç-len-dirmek gerekir. Zaten alınması gereken tedbirler de taktikğin bir parçasını oluşturmaktadır. Saflara, örgütleyip sızdırdığı unsurlara karşı alınacak tedbirlerin başında, as-kerlik yasasını uygularken, -ki, yasa uygulama safhasında-alınacak sa-vasçılar işleri tanımması, gönüllü ve yarı-gönüllü olarak safına alın-ması gelmektedir. Bu uygulamada taktiklerde düşman sızdırma karşın-ın etkin önlem alınması demektir. Daha sonra, savasçıların eğitim ve her savaşçı hakkında düzenli sil-tima işlemi gelir. Silicileri tutul-turken savasçılarının geçmişi, yetersiz-likleri, güçlü yanları ve süreç içinde gelişimi öğrenmelidir. Böylece sa-vasçının tanımında çok hatara-lara düşülmeyeceği gibi, atama ve görevlendirmelerde de ciddi hatalara düşülmeyecektir.

Ceticeği indirilen düşmüncü dar-bele, ceticeğinin dağılma süre-sine girmesiyle birlikte, düşman, bu kez gizli ceticeği örgütlemeye-yöneldi. Gizli ceticeği örgütleye-

Devamı 22. sayfa

Gostê Dağı'nda 24 Saat...

Baştaralı 9. sayfa

dan dolayı oldukça bitkin düşmürlüydü. Bundan dolayı boyfesi bir saldırgan başarıya gerçekleştiremeyebildi. Bu nedenle de saldırıdan var çekti. Günübyu süren çatışma nedeniyle birlik herhangi bir şey yapamadı. Zaten yiyeceğimiz de yoktu. Bu konu da daha önceden gereken hazırlığı yapamamıştık. Buna olanaklarımız olmadığı halde sorumlulukla hareket edip, gereken titizliği gösterememiştik. Ortaya çıkan koşullarda bu durum birlik için ciddi bir sorun olmuştu. Hani, savaş belirsizlikleri alandırı denilirse ya, bu kendisini bu çatışmada nedan bir biçimde gösteriyordu. Savasta neyin nasıl geleceğini önceden her yönüyle görmek ve tahmin etmek mümkün olamayacağından, savaşın bir güç açısından ihtiyaç ve hazırlik her zaman yapılması gereken baş görevlerden biridir. Bu, savasta başarı ve kazanmanın zorunlu kurallarıdır. Bunda gösterilecek herhangi bir ihmâl, kaçınılmaz olarak beraberinde zararlar getirmiş ve çeşitli zorluklar yaratır. Düşman da bu durumumuz far dşın etmek için, yerleşim alanlarını etrafına pusula atmıştı. İkinci gün bizi sıkıştırarak ve sonuç almak için yoğun bir çaba gösteriyordu. Bundan dolayı yerleşim alanlarına uğramak sakıncalıydı. Bu, düşmanın istediği bir şeydi. Birliğin genelinde açıklık kaynaklanan bir halisizlik vardı. Bazı arkadaşların pantolonlarında şeker vardı, lojistik görevli olan arkadaşlar tüm arkadaşlarda şeker dağıttılar. Şeker enerjisi vermek için iyi idi ama, bir insanın günlük besin ihtiyacını karşılaması mümkün değildi. Gerillanın yaşamasında benzer zorluklara sık sık karşılaşılır. Bundan dolayı birlik, bunun kendisi için fazla bir sorun yapmıyordu. Yine her gün beslenme ihtiyacımızın büyük bir bölümünü karşılayan yeşil ota idare edecektik. Yalnız böyle olmasına rağmen olanaklarımız olduğu halde bu çerçevede hazırlıklarımızı yapamamamız bizim açımızdan ciddi bir yetersizlikti. Bu da savası tüm ciddiyetle ve gereklilik düzeyinde ele almadığımızı göstermekteydi. Böyle bir durum yaşamak da savaşın bir güç olarak bizim için, ciddi bir yetersizlik ve tehlikeyi oluşturmaktaydı. Acilen bu yetersizliği gidermek, savası geliştirmek ve düşmanı darbelemenin zorunlu bir gereği idi.

Aksam karantik çokmek üzereydi. Düşman çemberini en iyi bir şekilde yarmamızı gerektiriyordu. Günübyu çam çatışmada çekilme hattımızı sürekli muhafaza edebilmeliydik. Zaten düşman bu hatta doğru çekileceğimize de bilmiyordu. Bu da geri çekilmede birliğin işini kolaylaştırıyordu. Birlik toplatıldı, çemberi aşmak için yürüyüş, muhtemel düşman pusulasına girme, pusulardan kurtulma, çemberi aşmak için ne kadar yürüneceği, yapılan manevranın önemi gibi konular üzerinde birlikte konuşuldu. Aksam karantığın çokmesiyle birlikte, yapılan manevranın önemi gibi konular üzerinde birlikte konuşuldu. Aksam karantığın çokmesiyle birlikte, yapılan manevranın önemi gibi konular üzerinde birlikte konuşuldu. Aksam karantığın çokmesiyle birlikte, yapılan manevranın önemi gibi konular üzerinde birlikte konuşuldu.

da her yönüyle yürümeyi güçleştiriyordu. Gerilla birliği günübyu çatıştığandan dolayı yorgun düşmüştü. Üstelik açtılar da. Ama her seye karşın birlik, ne yapması gerektiğinin bilincindeydi. Bu bilince de büyük bir iradi güç olarak harekete geçti. Engin bir yurtsavetir ve devrimci bilincin kaynaklanan bu irade, her şeyin üstesinden geliyordu. Zaten düşmanı kahreden da bu devrimci irade idi. Birlik tüm gücüne, Gostê'nin zirvesine tırmanmaya, Zifiri karantika ancak gece yarısına doğru dağın zirvesine çıkabildi. Zirve oldukça soğuktu. Yalnız soğuğa rağmen, zirvedeki temel hava insana bir fanihlik veriyordu. Birlik burada kısa bir mola verdi. Daha henüz düşman çemberi aşılamamıştı. Bunun için birliğin sabaha kadar yürümesi gerekiyordu. Ve stratejik bir noktaya ulaşmak zorundaydı. Böylece ikinci gün meydana gelebilecek herhangi bir çatışmada yerleşilen alan, birliğin savunma ve manevra yapmasına elverişli olmalıydı. Ayrıca birliğin yorgun ve aç olarak çatışmaya girmesi de sakıncalıydı. Bunun da öneme dikkate alınması gerekirdi. Düşmana karşı yürüttüğümüz savaş, kısa süreli bir savaş değildi. Oldukça çetin geçen ve uzun bir süreli kapsayan bir savastır. Bu açıdan pespeşe düşmanı bozguna uğratan çatışmalar yaşanmıştı o olsa, öyle kısa sürede sonuca geçmek imkansızdı. Geliştirilen savaş planları. Bundan dolayı, bu plan doğrultusunda hareket etmek gerekirdi. Pratikte, mücadelemizin öneünde düşman tarafından çıkarılan çeşitli engeller de ancak bu temelde aşılabildi. Ayrıca plan, sadece bazı başarılı eylemler gerçekleştirilebilir. Bir alan halkını kazanmak, örgütlemek ve savası kaldırmaktır. Bunun için de dönemi taktiklerini uygulamaktır.

Birlik ikinci gün gerek kendii ihtiyaclarını karşılamak ve gerekse öndekide bazı görevleri yerine getirmek için bir yerleşim yerine uğramalıydı. Birlik yürümeye başladı. Açlık ve yorgunluk bu düşüdüyordu. Yavaş karlı ve kaygandı. Kahraman arkadaş en öndeydi. Azazinin tehlikeli olduğu yerlerde birliği uyarıyordu. Birlik gece karantığında dik yamaçtan inerken, tüm arkadaşlar dikkatlerini yürümeye vermişlerdi. Ama buna rağmen, arkadaşlar oldukça kaygan olan yamaçta dengelerini kaybedip düşüyorlardı. Yamaçtaki yürüme esasnasında düşmede nasil bir almayan arkadaş olmalı. Kahraman arkadaş azaizli çok iyi tanıyordu. Sabaha doğru stratejik bir nokta olan çarş kayalık bir alana ulaştık. Burada birliğin işi iyi mangalarla bölünme oldu. Alanın uygun üç noktasına yerleşildi. Her manga konumlandığı yerde mevziyi nası yap-tı. En uygun stratejik yer Afraf ve B-7'yi yerleştirdi. Bu önlem helikopter karşı ve düşmanın ilk saldırılarını püskürtmek içindi. Şafakta esen sabah yeli oldukça soğuktu. Bu soğuğa rağmen, birliğin dinlenmesi gerekirdi. Her arkadaşın üstüne örteceği bir parkasının dışında herhangi bir şeyleri yoktu. Üstelik yer nemli ve cağılıydı. Üç nöbetçinin dışında diğer arkadaşlar, ve-

riken emirle uyumuyama geçtiler. Yalnız soğuk, nem ve cağılar nedeniyle her arkadaş yarı uyuklu bir halde durmadın bir sağa, bir sola dünyordu. Bu da gerilla yaşamının bir başka sorunuuydu. Düşmana duyulan kin ve nefret, mücadeleye olan tutku ve bağıklık her şeyin üstesinden geliyordu. Gerilla bu sayede, her koşula ve zorluğa gereken uyumu rahatlıkla gösterebilmekteydi. Her arkadaş dünyanın en güzel ve şirin ülkelerinden biri olan ülkemizi Kürdistan'ı, düşmanın vahşi, çirkin pençesinden kurtarmak için bu zorluklara kattandığımızı bildiğinden, bu tür zorlukları sorun etmiyor ve normal karşılıyordu.

Güneşin ışınları Zağros'un zirvelerine vuruyordu. Yine bir gün doğmuştu. Düşman helikopterleri herman hareketle geçtiler. Karadan da geniş bir operasyon başlatılmıştı. Gerillanın psikolojik etkisi, düşman askerleri üzerinde olduğundan, büyük bir korkuyla tekrar gerillaya karşı karşıya gelmek istemiyorlardı. Ama pespeşe düşman komutanlarından verilen emirlerle, operasyonları geniş bir biçimde sürdürüyordu. Sirtını Zoğroslara veren birliğimizin morali son derece yüksekli. Stratejik tepede nöbetçiler durbüne düşmanın hareketlerini izliyorlardı. Pespeşe nöbete kalkan arkadaşlar düşmanın hareket tarzı hakkında devamlı bilgileri birliğin veriyorlardı. Düşmanın içine girdiği zayıflıkları ve çaresizliği gördükçe de düşmanı almatkan kendilerini almayorlardı. Düşman helikopterleri yirmizi

tesbit etmek için oldukça alptan uçuşuyorlardı. Gayeleri birliği ya kendilerini görmeye ya da böyle almatkan ucmayla birliği kendilerine ates etmeye zorlayarak birliğin yerini tesbit etmekti. Ama düşmanın bu basitliğini klasik taktiklerini birliğimiz çoktan biliyordu. Düşman, birliğimizin izlerine rastlamak bir yoldu. Bunun verdiği kızıgınlık ve çaresizlikle de, kudurmuşcasına oradan araya koşuyordu. Çetelere yönelik eylemlerle kuralları ihlal ettiğimizden dolayı sonuca ulaşamamıştı. Ama sonrasında meydana gelen çatışmada birlik, taktik üstünlüğü, üstün manevra kabiliyeti ve araziye gereken uyumu göstermekle, düşmanın insiyatifi alabilmiş ve düşmanın rahatlıkla darbeleyebilmişti. İşte, düşman da bunun acısını çıkarmak için böyle sine yoğun bir çabanın içine girmişti. Ama düşmanın bütün çabası boşunaydı. Çünkü birliğin bu kadar ulu alabileceğini ve Gostê Dağı'nın en yüksek noktasını asalebiğini tahmin edemiyordu. O kendi askerini düşünerek, gerillayı değerlendirmiyordu. Dolayısıyla bu da onu yanılgıya götürüyordu.

Öğleden sonra düşman faaliyetlerinde giderek bir azalma oldu. Artık yeni güne bağladıkları umutları şaya düşmüştü. Düşmanın girilen çatışması değerlendiril-

- Yaşasın PKK'nın Direnişçi Ruhul

mek ve içine girilecek yeni faaliyetleri belirlemek amacıyla birlik bir araya geldi. Arkadaşların çoğu değerlendirmeye yapırlarken, özellikle çetelere yönelmede içine girdiğimiz hata ve birliğin işe ihtiyacın zamanında karşılamamızın girdiği zorluklara işaret ettiler. Genelikle yetersizliklerimiz, kazanım ve kayıplarımız, düşmanın durumu, içine gireceği muhtemel eylemler, eylemin ürünlerini toplamak ve yeni eylemlerle destekleyecek taktik ve güç dübütürme gibi konular üzerinde kısaca durulup konuşuldu. Yine alınan bir eylem kararıyla toplantı sonuçlandırıldı. Artık düşman tehlikesi geçmişti. Birlik yorgun ve aç olmasına rağmen büyük bir coşku, sevinç ve atılganlıkla tek sıra halinde yeni umutlarla Gostê Dağı'ndan inişe geçti. Artık hiçbir güç birliği görevinden alıkoymamızı.

Açık ki, engin bir yurtsavetlik, geleceğe duyulan sonsuz inanç ve Parti Önderliğinin ısıklı yolunda yürüten gerilla birliği, düşman her türden karşı-devrimci taktiklerini bosa çıkartacak güçtedir. İçinde yetersizlikler taşısa da, düşmanın onca güdümlü bozguna uğrattı. Yalnız bu, düşmana vurulan son darbe değildi. Devrimizimin stratejik hedeflerine ulaşana dek, daha büyük darbeler vurmaya devam edilecektir.

Bir ARGK Savaşçısı

Devrimci Pratikten Bazı Dersler...

Baştaralı 21. sayfa

mede, özellikle eski ihanet odaklarını yeniden hareket geçirerek, komplolarla kurtuluş kuvvetlerimize darbe vurmaya hedefledi. Bunun dışında iliklerimizizi gizli örgütlemeye ve yine mahkumların affedilmesi karşılığında gizli çete olarak örgütlenilmesiyse, bu örgütlemeyi genişletmeyi amaçladı. Örgütlediği bu yapının öngörüne kapsamlı görevler koydu. Eğer kurulu kuvvetleriyle ilişkileri yoksa, mutlaka işleri kurlmaları dayatıldı. Buna göre, kurtuluş güçlerinin verecekleri görevleri kabul edecekler ve bu görevlerden bir kısmını da yerine getireceklerdi. Böylelikle kurtuluş güçlerinin kendilerinden kuşku duymamaları sağlanmış olacaktı. Gerektiğinde kurtuluş güçleriyle beraber hareket edecekler, eylem önderlerinde bulunacaklar ve bizzat eyleme de katılacaklardı. Girdikleri sıkı ilişkiler sonucu güçlerimiz hakkında düşmana düzenli bilgi- grupların hareket tarzını, ilişkilerini, donanımlarını, sayılarını, yul güzergahlarını, üs alanlarını vb. aktaracaklardı. Düşman, bu bilgiler temelinde hareket etti, gizli çetelerle birlikte, kurtuluş güçlerine darbe indirecekti. Darbe, ya operasyon düzenlenerek, ya da çetelerin, güçlerimiz düşmanın pususuna düşürülmesi biçiminde olacaktı. Diğer bir imha ise, eğer başarabilirlerse, bizzat gizli çeteler eliyle yapmaktı. Belat olayı bilinmektedir. Darbe yapmıyız, düşmanın başarılı bir taktik uyguladığını anlamıya ortaya koymaz. Esas

olarak ilişkileri kontrol etmeye ve denemede görülen bariz hataların yaratıldığı tahribatlar. Her ilişkili yul bir inceleme başı tatup, geçmiştiki durumlari, düşmanla mevcut ilişkileri, sıkı konumları, maddi kaynaklarına bağliktaki derceleri netleştirmeden düşmanın bu tür yön-temleri açığa çıkarılmaz.

Diğer bir komple yönümü ise, savası aileleriyle girdiği ilişkiler sonucu, salfardaki savaşçıların kaçışlarını sağlamaktır. Düşman, halkın geneli zayıflıklarına dayanarak, bazı savası biçimleri geliştirmektedir. İşte, Kürdistan'da aileye bağliğin zafarını bilen düşman, savası ve aileler hakkında kısmı bir inceleme ve araştırma yapar. Zayıflık dercelelerini tespit ettikten sonra, yönelimini belirlir ve harekete geçer. Aileler üzerinde inka, vaad ve tehdit yöntemlerini ilke kullanarak, "cocuklarımızı boğsuna ölecekler, eğer ölmelerini istemiyorsanız teslim olmalarını sağlıyın. Çocuklarımızı çoklu muamele yapamayacağımız gibi, onlara rahat yavaş temin etmek için elimizden geleni yapacağız. İş, ev sahibi, teslim olmalarına olan ödürdeceğiz ve sizlere de yazık olacak." Aile ve savasıya gerekli eğitim ve uyarı yapılmamışsa, eski zayıflıkları devam ediyorsa, düşmanın yaptığı propagandanın etkisinde kalır, savasıları kaçarak düşmana teslim olabılırler. Keza, örneklere yazılmış ve cephanne, tikişlerini ele vererek birçok zararlar

vermişlerdir. Bu durum, birlik içinde de çeşitli kuşku ve güvensizliğin gelişmesine de yol açmıştır.

Halk savasıçının kitleselleşmesi ve boyutlanmasi için halkın örgütlenmesi ve harekete geçirilmesi temel görev olduğuna göre, birlik içi eğitim, tiki eğitimine ağırlık verilmesi kaçınılmaz bir gerevidir. Saffara alınan savasıların aileleri, çoğu zaman iliklisiz bırakılmış ve düşmanın amaçladığı faaliyete zemin yaratılmıştır. Aile bireyleri devrim saffarında bulunuyorsa, o aileyi devrim hizmet eder konuma getirmek pek olanaklıdır. Ailenin eğitilmesi düşmanın oyunlarına karşı uyarılması ve belli görevleri yerine getirebilecek duruma gelmesi temel yönelim olmalıdır. Aile bağliğının yerine ulus ve yurtsavetisi kazandırılmalıdır. Savası eğitiminde yurt ve ulus bağliğı güçlendirilerek aileye bağliktan kurtarılması sağlanmalıdır.

Sonuç olarak; eğer iç ve dış düşmanları çeşitli biçimlerde tahribatlar yaratmış ve darbeler vurabilmişse, esas olarak Parti yapımını tasdiğı zayıflıkları ve taktiklerini yetkinleştirmemesini yaratmış sonuçlar olarak görmek gerekir. Bunun için her türlü düşman oyunlarını bosa çıkarmak, her türlü zayıflıklarından, yanlış anlayışlarından, arınarak Parti çizgisine ve taktikğine hakim olmak mümkündür. Aynı zamanda halkımızın içinde bulun-duğuy zayıflıklarından kurtulması da bu temelde mümkün olacaktır. O zaman yetkin bir uygulayıcı gücüne ulaşır ve savası gerçeğine en iyi bir tarzda hakim olunabilir.

Ocak 1988
Y.

Impressum

V.i.S.d.P.:

A. Sarı

Aachener Str. 514-520

5000 Köln 41

Yazışma Adresi

SERXWEBÜN

Postfach 10 16 83

5000 Köln 1

Hesap Numarası

Stadtparkasse - Köln

A. Sarı

Konto Nr.: 1 74 21 96

BLZ: 370 501 98

Avusturya

Belçika

Danimarka

Fransa

22.50 s.

75. br.

10.00 dkr.

7.50 fl.

Hollanda

İngiltere

İsvaç

İsvaç

Norveç

3.75 hfl

0.75 £

5.70 skr.

3.00 sfr.

5.00 nkr.

giren ülkelerde (Avrupa ülkeleri-Almanya, İtalya, İspanya vb.) diğer demokratik hak ve özgürlükler askıya alındığı gibi, 1 Mayıs da yasaklandı. Fakat bu durum, faşizm ömrü kadar sürdü. Bugün buralarda işçiler geçmişin coşku ve heyecanını aynı dozda yaşamazlar da 1 Mayıs'ı sınıf bayramları olduğu bilinciyle kutuyorlar. Avrupa'daki işçilerin sınıf bilinci, mücadele ruhu, reformist ve revizyonist ideoloji ve siyasetsel taraflarından rayından sapmış; kavgalı, birlik, dayanışma heyecanından çok şey alıp götürmüştür. Buna karşın, komün baskılarından dağlanmış çölgü ve Sıkago sokaklarında yükselen ses buralarda derya izler bırakmış... 1 Mayıs ruhunun yeniden yükleri ve beyinleri kavrayacağına inanıyoruz. İleri kapitalist ülkelerin işçileri "Tüm ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşin" şairini anlı tarihlere yararı bir tarzda yeniden yükseltmedirler...

En önemlisi, komün baskılarının savagılığı, Sıkago işçilerinin kavgalı azimli ve yiğitlikleri Ekim Devrimi aracılığıyla ezilen halklarda yankısını buldu, buluyor. 1 Mayıs ezilen halklarda bir savaş şairidir, birlik ve dayanışma türkü-südür; "Tüm ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşin" sloganında ifadesini bulan proletarya enter-nasyonalizminin özüdür.

Oyle olduğu için dir, faşist rejimlerin egemen olduğu yeni-sömürge ülkelerde 1 Mayıs en çok korkutan gündür. Bu korku yasa-larında bile dile getirilmis. Bunun en çarpıcı örneği Türkiye'dir. Önce-leri "Bahar Bayramı" diye adlandırılarak özü boşaltılmış ve sapıtılmış istenen işçi bayramı 1 Mayıs, 12 Eylül faşist rejimi tarafın-dan tamamen yasaklandı. Bu an-lamıdır; faşizmin işçi düşmanlığı-nın niteliğini ve tonunu vurgulama-sı bakımından önemlidir. Bundan önce yasalandı "Bahar Bayramı" olarak anılmasına karşın, işçi sınıfı bu sapırmayı verdiği mücadeleyle büyük oranda önlemiş, işçi bay-ramı olarak anılmasını dayatmış ve bu uğurda onlarca can vermiştir. Ne var ki, bu yasal bir statüye kavuş-madı. Düzenleyicilerinin ideolojik,

Mayıs bilincini söndürmek... Ama zorbalık, zulüm, kıymın ne zaman geleceği, işçiden, halktan fışkıran gür sesi yok edilebilmiştir ki? 1977-lerden sonraki 1 Mayıs'larda da 1 Mayıs meydanları dolup taşmış; işçi sınıfının kitlesel kabarcıklarına sa-hne oldu.

Ne var ki, yıllardır reformizmin, kuyrukçuluğun ve koyu bir sosyal-şovenizm batadığına debelenen Türk solu, işideki bu devrimci potansiyeli devrimci bir harekete, siyasal bir güce dönüştürmedi. Dönüştürmeye de olanaksız, işçile-rin devrim, kavgı ve direniş ateşi, sahte slogan ve sonuçsuz eylem-lerle yaşıyor, ya da genelde söndürülerek düzen için tehlikesizleştiril-di ve binleri bulan işçi yığınları 12 Eylül faşizminin bir darbesiyle öz-gürlüğe, eylemsizliğe, güçsüzlü-ğe, çözümsüzlüğe mahkum edildi. 1 Mayıs'larda meydanları dol-duran yüzbinler, milyon böylece sahte sol oportünizm, tasfiyecilikle doğrudan, tamamlandı.

Türkiye işçi sınıfı yeni 1 Mayıs'ı kutlamaya başladığı günlerin, tari-hinin en örgütsüz, güçsüz ve eylem-siz günlerini yaşıyor. 1974-80 solu bir çürümeyi, tasfiyeciliği re-jimin ağır baskısı altında ideolojik bir bunalmış yaşıyor. Olumlu bir gelişme yok mu hiç? Elbette var. Ancak gerçekçi olmak gerekıyor: Olumlu gelişmeler olmasına karşın eksi gücü oldukça sınırlı, faşist diktatörlüğe karşı devrimci direniş-çiliği, sosyal-şovenizme karşı pro-leter enternasyonalizmi bir çıkışı ifade eden belli bir hareketlilik var; bu umut ediliyor. Ancak genel açısin-dan tasfiyecilik egemenliği sür-dürüyor. İşçi sınıfı kendi ideolojik ve siyasal çizgisini ve direnişçiliğini gündeme dayatabilmiş değil. Bu anlamda genel tablo olumsuz, kara bir tablo olarak değerlendirilip çözü yolu bu saptama temelinde araştırılmalıdır.

Arkadaşlar, Devrimci-Demokrat Tutsakları

Türkiye hızla bir devrim duru-muna doğru gidiyor. 12 Eylül fa-şizmi, PKK'nın açtığı ulusal kurtu-luş savaşına iflas etti. Bu iflas, ekonomik, siyasal, ideolojik ve her

bir tarihsel fırsattır.

Devrimin nesnel koşulları, bu kadar olgun olmasına karşın, Tür-kiye'de devrimci-demokratik hare-ket bu nesnel yapıya karşılık vere-cek öznel koşullara sahip değildir. Politik, örgütsel ve eylemsel alanda güçsüzdür. Bu güçsüzlük ve çok önemli olumsuzluklar nasıl aşı-lmalıdır?

Bizce, Türkiye'de Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi (FKBDC) ve onun öngördüğü direnişçi çizgi-yi yeniden yeşertip mücadele ile ve mücadele içinde kitleselleştirerek var olan olumsuzlukları aşılabılır. Bu o kadar kolay değildir. Ama mümkündür. PKK ve Kürdistan öz-gürlük savaşını bu çizginin geliş-mesinde muazzam bir dayanaktır, büyük bir politik ve moral güçtür; bir esin kaynağıdır. Aslında tasfiye-ciliğin yaşama şansı yoktur; nesnel süreç kitleleri devrime yöneliyor; kitleleri devrim istiyor. Önemli olan bunun doğru devrimci çizgisini geliştirerek, onu mücadele araçla-rına ve örgütlülüğe kavuşturabil-mektir.

Görev bir yandan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşını destekle-mek ve ona omuz vermek iken, öte yandan ve esas olarak Türkiye'de anti-faşist mücadeleyle yükseltmek-tir. Örgütleme ve güçlü araçlarla donatmaktır. Bunun yolu da reform-izm, sosyal-şovenizm ve tasfiye-ciliğe karşı dize düş bir kavgı örgütlemek ve geliştirmektir. Bu-nun dışındaki yorumlar sahte, bir o kadar da karşı-devrimcidir. Evet, 12 Eylül faşist cuntası, Türkiye'de zayıf olan 1 Mayıs'ın bilincinin önüne set çekti; tasfiye-ci-ler bu operasyonun son halkasını ekleme-yi çalışıyorlar. İşçi sınıfını ifli-kolu bağlı, güçsüz ve çaresiz bırakarak bir bakıma. Her türlü sömürü ve zulme karşı açık hale getirdiler. Evet zaten zayıf olan 1 Mayıs ufkü, ruhu ve azmi zayıflatıl-dı. Ama namuslu yüreklerde 1 Mayıs ateşini söndürmede; yürek-ler bir 1 Mayıs'a yine 1 Mayıs coşkusuna şanlandı, coştı; kinle, nefrette büyüdü, kavgı ateşini körükledi...

Bayan ve erkek savaş esirlerinden bir grup

ayakları üzerinde oturtmak gere-kiyor. Bu dayatılan pratik bir ge-revidir. Pratik anlamı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşına omuz vermektir. Sıkago sokaklarında kızıl karlarda yatan işçinin müca-dele, birlik ve dayanışma andı budur. Çünkü, "Tüm ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşin" sloganının somut sürecimizdeki ifadesi, Kürdistan özgürlük savası-na her türlü desteği vermektir. Bunun dışındaki yorumlar sahte, bir o kadar da karşı-devrimcidir.

Evet, 12 Eylül faşist cuntası, Türkiye'de zayıf olan 1 Mayıs'ın bilincinin önüne set çekti; tasfiye-ci-ler bu operasyonun son halkasını ekleme-yi çalışıyorlar. İşçi sınıfını ifli-kolu bağlı, güçsüz ve çaresiz bırakarak bir bakıma. Her türlü sömürü ve zulme karşı açık hale getirdiler. Evet zaten zayıf olan 1 Mayıs ufkü, ruhu ve azmi zayıflatıl-dı. Ama namuslu yüreklerde 1 Mayıs ateşini söndürmede; yürek-ler bir 1 Mayıs'a yine 1 Mayıs coşkusuna şanlandı, coştı; kinle, nefrette büyüdü, kavgı ateşini körükledi...

ÖZGÜRLÜK TUTSAKLARI

Kürdistan. Bir Mayıs'la yeni tanıştı. Uzun yıllar koyu bir yabancı egemenlik altında ve bir tek tecrit yaşamına mahkum edilen Kürdis-tan'da 1 Mayıs'ın doğması, geliş-mesi ve yaşanması düşünülme-mezdi elbette. Tarihine dışına itilmiş-i adeta. 1 Mayıs'la tanışma 1970'li yıllara dayanır. Özellikle PKK'nın kuruluşu. 1 Mayıs'ın Kürdistan'da yaşam bulmasını, güçlü bir öncü kişiliğe ve dayanışma kavuşmasını sağladı. Kürdistan'da her yıl kut-ululararası işçi bayramının kutla-malarına şahne olacaktı. Kürdistan proletaryası da aynı yurt ortak dağ-da bu büyük bayramda gur se-siyle hakkettiği yeri alacaktı.

Bugün Kürdistan'da takvim yap-rakları hep 1 Mayıs'ı gösteriyor; Kürdistan her gün 1 Mayıs'ı kutlu-yor. Bu bir bakıma 1 Mayıs ile Newroz ateşinin bütünleşmesidir de.

Bugün Kürdistan'da Moskova'daki gibi, Paris'teki gibi, Sıkago-

daki gibi. Köln'deki gibi milyon-larca işçi dökmüyecek sokaklara, milyonlar meydanları doldura-mayacak. Evet bunlar mücadele, birlik ve dayanışma üzerine kon-uşacaklar, sloganlar atacaklar, kavg-a andını tazeleyeceklerdir belki. Kürdistan proletaryası ve halkı aynı şeyleri yapmasa da daha militan bir dil konuşuyor; müca-dele, birlik ve dayanışma slogan-la-rını gerçek devrimci anlamında devrimci pratiğe, eyleme, kampanya, yürüyüş, gösteriye taşıyor; tam da gerçek 1 Mayıs'ı kutluyor. 1 Mayıs'ı bir yaşam biçimine dönüştürüyor...

Her 1 Mayıs bir önceki 1 Mayıs'a göre daha bir anlamlı ve görkem-li kutlanıyor Kürdistan'da. Her yeni Mayıs, özgür vatan toprakları-na bir adım daha yaklaşıyor gün-kü. 1988 1 Mayıs'ı da öyle... Kür-distan dağlarında, zindanlarda, yaşamın her alanında özgürlük türküleri daha bir gur yükseliyor. Bu türkü gerillanın silahında düş-mana, faşist Türk sömürgeciliğine dolu dizgin boğan bin yılların öfkesidir; özgür ve mutlu yarınları habercisidir. Bu türkü zindanlarda savaş tutsaklarının bedenleri üzeri-ne vücut bulan ayoyle direniştir. Bu türkü, mazlum Kürt halkının birlik, mücadele ve dayanışma heyecanı ve coşkusudur. Ve bu türkü, Türkiye halkına uzanan dost-luk elidir; proleter enternasyona-lizm özüdür. Bu türkü devrim se-hitlerinin ahıdır, özlemidir, anısıdır, onlara verilen sözdür. Onların kavg-a dayatılması, davayı zafere götüreme-inancı ve kararlılığıdır. Kısacası bu faşist Türk egemenlik sistemiyle yerle bir edecek, gele-ceğin güveli ve özgür dünyasını kuracak DİRENİŞ kendidir.

Ve biz özgürlük tutsakları da uluslararası işçi sınıfının büyük bayramı olan 1 Mayıs kutluyor. Bana-larına yürüyüşüne, beyrimize, bi-lincimize, DİRENİŞ andımızla kat-lıyoruz. 1 Mayıs'ı devrimci-direniş-çiliğimizde, coşkuyla selamlıyoruz.

Ve gur sesimize haykırıyoruz: Yaşasin 1 Mayıs emekçinin bay-ramı; mücadele, birlik ve dayanış-ma günü!...

Diyarbakır zindan direnişçilerinden bir grup

politik çizgileri belli olmasına, ge-nelde Türk solu geleneksel yapıyı kırmaya olmasına ve çok önemli olumsuzluklar içinde bulunmasına karşın, 1977 Takvim'deki 1 Mayıs kutlamaları görkemliydi. Milyonu aşan bir kitleselleşmeyi ifade edi-yordu bu. Gel gör ki, bu coşkuyla ve görkemliliği sürdüremeyen burjuva-zinin kanlı cellatları, işçi kanı dök-mekten kendilerini alamadılar. Kat-liam en üst odalarda tezgahlan-mış; 30'u aşkın işçi katledildi, on-larınca yaralandı. Amaç besbel-lydi; işçi sınıfının 1 Mayıs ruhunun gelişip güçlenmesini önlemek, 1

cephede hızla derinleşiyor. Faşist rejim tam anlamıyla bir çözüm-süzlük, kendini yeniden ürete-meme sürecini yaşıyor. Bu nesnel bir olgu. Bu olgunun en başta gelen nedeni Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşındır. Türkiye'de devrim du-rumunun oluşmasına ille Kürdis-tan devrimi ve silahlı kavgası arasındaki doğrudan, kesin ve açık bağlantıya karşılıyoryoruz burada. Kürdistan özgürlük savaşının Türkiye Devrimci-Demokratik Hare-ketine yaptığı önemli etkiyi gör-üyoruz. Bu, Türkiye proletaryası için tarihsel bir fırsattır. Evet çok önemli

- Bijl 1 Gölani
- Kahrolan sömürgecilik, faşizm ve emperyalizm
- Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı
- Yaşasın FKBDC
- Yaşasın proleter enternasyonalizm
- Yaşasın Türkiye işçi sınıfının şanlı mücadelesi

FAŞİZME KARŞI BİRLEŞİK DİRENİŞ CEPHESİ-FKBDC
(SVP, THKP-C (Acililer), PKK)
Savaş Tutsakları
1 Mayıs 1988

Aydın Cezaevinde

FKBDC 1 MAYIS'I KUTLADI

Yeni 1 Mayıs'ı, 88 Mayıs'ını da cezaevinde kutladık. Devrimci görevlerin kavranması bilince çıkarılması bakımından tarihsel önemde olan bu tür günlerin, anma ve kutlama günlerinin başka bir anlamı, başka bir önemi oluyor. Partimizin ruhuna denk düşen direnişçiliğimiz, görev ve sorumluluklarımızı bu tür günlerde daha iyi görüyor, daha iyi bilince çıkarıyoruz. Faşist sömürgecilğe tutsek olmak, eşir düşmek insana daha başka duygular da veriyor: Savasın sıcak alanlarında, sizlere, halkımıza, dağılımıza olan özlem, inanç ve bağlılık daha bir artıyor. Dayım yerindeyiz zindanlara insana dar gelmeye başlıyor. Bu, herhengi bir şey değil, mücadelede olan bağlılığın, inanan azmin ve bilincin bir yansıması oluyor. Topraklarımızda bağımsızlık ve özgürlük ateşi yükseldikçe, biz savaş tutsaklarını etki alanına çeken mücedelerimiz daha bir yakıcı oluyor: Zindanlar da ayanlıyorluyor, direniş ateşi birbirini buluyor, butünleşiyor, kucaklıyor.

Ve 1 Mayıs'ı sizlerle kutluyoruz. Çünkü aynı yürek, aynı bilinc, aynı sorumluluk anlayışı ve aynı direniş ruhuna sahip oluyoruz. Geçmiş ve geleceği daha iyi görüyoruz. Halkımızda, Partimizde ve dümsüz direniş şehitlerimiz verdiğimiz kavgaya

andını bir kez daha yineliyoruz. Ülkemizdeki 1 Mayıs direniş ruhunun her gün, her saat ve hayatın her alanında sürekli yayılması bizim için ayrı bir bilinc, ayrı bir güven ve coşku kaynağı oluyor. Görev ve sorumluluklarımızı da buradan alıyoruz, diyecek kavrıyoruz.

Direniş, birlik ve dayanışmanın yükseliş bir temsili bugün Kürdistan'da yaşıyor. 1 Mayıs'ın gerek anılması Partimizde, Cepheimizde ve Ordumuzun önüne koyduğu şanlı görevlerden, düşmana vurduğu darbelerden ve büyüyen, gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin geniş ve derin politik etkisinden çıkarıyor, görüyoruz. Evet 1 Mayıs'ı birlikte kutluyoruz... Ama siz dışarda, siz zindanlarda... Aradaki tek fark bu.

'88 1 Mayıs'ını cezaevinde nasıl kutladık:

Biz, FKBDC içinde yer alan SVP ve THKP-C/Aldiciler gruplarıyla cephe olarak kutlamak istedik. Bunun daha anlamı, daha yararlı olacağına inanmıştık. Bunun üzerine önerimizi SVP ve THKP-C/Aldiciler gruplarına da götürdük. Önerimiz,

her iki grup tarafından da olumlu, uygun görüldü. FKBDC imzasıyla bir bildiri kaleme aldık. Hazırlıklarımızı da buna göre yaptık.

1 Mayıs sabahı koşuş havalandırmasını temizeledik, sıra ve bank yerleştirdik... Saat 10 suarında 16 ve 17 koşularda bulunan bağımsız ve kaçakçılardan, Partimize ve ulusal kurtuluş mücadelemize sempali ve ilgi ile bakan ve mücadelede güven gören, 8 dost arkadaş geldi. Ardından SVP ve Aldiciler de geldiler.

Saat 10.30'da koşuş havalandırmasına çıktık. Bir arkadaş devrim şehitleri: anısına bizleri 1 dakikalık saygı duruşuna davet etti. Tüm arkadaşlar sol yumruklarını kaldırdı 1 dakikalık saygı duruşunda bulunduktan sonra, koşuş kapılarını denetlemek, gözlemek üzere iki arkadaş görevlendirildi. Görevli arkadaşlar yerlerini aldılar. Saygı duruşundan sonra bir arkadaş günün anlamını ve önemini dile getiren FKBDC imzalı bildiri metnini okudu.

Hepimiz (60 kişi) ayakta 1 Mayıs marşını okuduk. Gür sesimiz tüm

cezaevinde ve kenar mahallelerde yankı yordu. hep bir ağızdan **"Biliş Gölün", "Yaşasın 1 Mayıs"** sloganlarını attık. Daha sonra her bir slogan 3 kez atılmak üzere **"Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi"** sloganını attık. Bizim koşuş havalandırmasında marş ve slogan sesleri yükselince diğer bloklardan da aynı tondan marş ve slogan sesleri gelmeye başladı. Sol Birlik ve Dev-Yol anıtlığımız bu hareketli gelişmelerin içinde yer almıyordu. Onların programları bilinen sessizlik içinde gerçekleştirildi.

İdarede belli bir hareketlilik gözlemlendi. Gardiyan ve müdürler belli bir telaş ve heyecan yaşadılar. Ancak hiçbir şey ses çıkarmadan her zamanki olağan davranışlarını ötesinde bir yöneltim içine girmediler, giremediler.

Sloganlardan sonra Aldici bir arkadaş, uzun bir şiir okudu. Şiirin bitiminde birlikte yaşli day ve halktan insanlarımızın da içten katılımıyla Avusturya İşçi Marş'ını okudu. Coşku ve sevinç kabarmış, savasa olan özlem en samimi ve ateşli bir biçimde hissediliyor, tüm arka-

daşlar davaya olan bağlılık ve devrim andını tazeliyordu.

Saat 11.30'a gelince sırt, marş ve türkü programı artık sonuçlanıyordu. Kürdistan'dan gelme yurtsever yaşli taraftarlarımızın istek ve talebi üzerine saz ve türkü eşliğinde halk oyunları oynandı, hallerler çekildi.

1 Mayıs o gün başka bloklarda daktiloların, fakat bizim blokta kutlanan 1 Mayıs'ta aynı bir coşku, aynı bir anlam vardı. Çünkü **bugünde biz savaş tutsaklarını dile getirdiği duyuları ve düşünceleri, gardiyan katrannama savasın gerillalarımızın insanlık adına düşmanlarımızın bayına patlayan silahlarını namuslarında doğruluyor**du. Yani sözler işi boş anlamaz laflar değildi. İşte buydu coşku ve sevinç! Karlı kılan Evet bu anlamı günde silah savas hasretli tüm savaş tutsaklarımız için bir kor ates gibi yaklı. Gerillayla duyulan özlem, hasret, sevgi ve Partye ve Önderliğe bağlılık duyguları büyüdü, kabına sığmaz oldu.

Ve saat 12.00'de toplantıyı yöneten arkadaşın kapanış konuşmasıyla 1 Mayıs kutlamamız (toplantımız) son buldu. Ama bu ruh ve bilinc bir kez daha tazelenip yaşamı düldülmüş olarak belleklerimizde daha derin kazındı...

Dünya işçi sınıfı —1988'de 1 Mayıs'a yıl açan olayları saymazsak—, 101 yıldır 1 Mayıs'ı kutluyor. Her yıl daha büyük bir bilinc, heyecan ve coşkuyla... Her yıl "Mücadele, Birlik, Dayanışma" kavramlarına yeni bir değer katarak, daha anlamlı ve soylu halkları ekleyerek...

1 Mayıs'ın özünü kavramak, anlamını bilince çıkarmak gerekiyor; devrimci ruhunu pratik kavga canlandırmak gerekiyor. Çünkü 1 Mayıs, bugün çoğu reformist, revizyonist ve dava döneği tarafından özü boşaltılmış, işi boş bir gösteri derekesine indiriliyor. Avrupa'dan Türkiye'ye uzanan geniş bir reformistler ve revizyonistler cephesi tarafından bu yapıyor: kavgaya, direniş ve devrim olan özünü yeniden dünyanın her alanında egemen kılmak, kavgaya şırı yapmak etellenmek güncel bir görev olarak duruyor...

1 Mayıs'ın tarihsel anlamını ve güncel önemini vurgulamakta yarar var; gerekirdik de.

19. yy. aynı zamanda işçi sınıfının görkemli mücadeleleri yüzüldür. İşçi sınıfı mücadelesi salt Avrupa ya kalmadı; Cartisterin yılları bulan direniş, 1848 Haziran ayaklanmasında yücelti; proletaryayı bağımsız bir toplumsal-siyasal güç olarak tarih sahnesine çıkardı; bu 1871 Paris barikatlarında doruklandı ve proletaryayı "egemen sınıf" haline getirdi. Aynı çağın Amerikan işçi sınıfını etkilememesi ya da Amerikan işçi sınıfının aynı büyüklükte kucaklanmaması düşünülemez. 1 Mayıs'a yıl açan işçi eylemleri patlak verdi. Olayın merkezi Şikago'dur. O dönemde işçiler haftanın her günü olmaksızın 12 saat çalışıyorlardi. Bu, yoksulluasma yoğun sömürdün boyutları hakkında bize bir bilgi verir sanırız. Kadın ve çocuk işçilerin durumu daha nazirdir; çalışması koşulları oldukça ağırdır. İşte bu koşullarda Şikago işçileri, 8 saatlik işgünü ve çocukların iş koşullarının değiştirilmesi amacıyla 1 Mayıs 1888 günü bir günlük genel greve gittiler.

Bunun üzerine McCormick adında bir fabrikatör işçileri birbirlerine düşürdü, direnmeyi kırmak için, sendikası emekçileri işe aldı ve 8

ÖZGÜRLÜK TUTSAKLARI

Aydın cezaevinde bulunan PKK'li savaş esirleri toplu halde

saatlik işgününe uyuldu. Doğaldır ki, grevci işçiler, bu "grev kinciğini" sindiremediler. Nitekim öyle yapılar işçiler fabrikaların üzerine yürüdüler. Tabii düzenin sadık bekçileri hemen imdadına yetiştiler. Şikago, işçileriyle burjuva düzenin satahi adamlarının (polis) göğsüne, dişe diş kavgasına sahne oldu. Sokaklar, oluk oluk işçilerin kızıl kanlarına boyandı. Bu emek bilincinin bir gelişim göstergesiydi. Şikago meydanlarının kızıla boyandığı o gece işçiler dağıtıldıkları bildiride şunları diyorlardı:

"Emekçileri Kardeşleriniz, ekmeğ istedikler, ekmeğ yerine kurşuna doyduruldular." Ertesi gününe işçi gösterileri başladı. Mitingler yapıldı; işçilerin toplanacağı bir meydana alan-provokatorlerce bomba atıldı. Olay düğüde bir tepitti. 7 polislin ölmüş olması bu gerçeği gösteriyordu. 4 de işçi yaşamını yitirmişti bu olayda. Hemen devreye gelen burjuvazinin yargı organları "suçu" 8 işçiye yüklediler.

"Devleti yıkmak" suçundan (l) bu sekiz işçiden yedisi adı geçen eylemle ilgileri ve ilişkileri kanıtlanmadan idama, birisi de müebbet hapse mahkum edildi. Daha sonra altısının darağacından yaşamaları son verildi. Bununla burjuvaz, işçi hareketini ve direnişini engelleyebileceğini sanıyordu. Oysa, darağacından işçi günü hayırlıyordu.

"Zaman gelecek mezarlarımızdaki saassızlık, yarkışken yaptığımız konuşmalarında daha etkili olacak."

Ve tarih burjuvaziyi değil, kavgaya ve işçi davasına kesin bağlılığını ve inancını büyük bir kararlilik ve cesaretle haykıran işçiyi doğruladı.

Şikago işçi direnişinden birkaç yıl sonra, 1889 da Paris'te toplanan II. Enternasyonal, aldığı kararla 1 Mayıs'ı işçilerin birliği, dayanışması ve mücadele günü olarak ilan etti.

Şikago sokaklarında mayalanan 1 Mayıs ruhu, 1 Mayıs direnişçiliği ve kavgacılığı proletaryanın

ve ezilen halkların mücadelesi andı, kavgaya bilinci ve bayrağı oldu. Ve yüzüyle aşan bir süredir hep artan bir bilince ve gerçekten bayram coşkusıyla kutlanageldi; yılın tüm günleri 1 Mayıslaştıracıyama çalışıldı.

1 Mayıs, işçinin mücadele şiarı oldu onyıllar boyu. Kızıl kanyalı bilinclere, yürekleri, gönüllere kazındı. Kavgada düşen her işçinin elinden kapıldık yükseltildi BAYRAK oldu.

1 Mayıs, birlik ve dayanışma bilinci, ruhu oldu; işçi kavgasının bilimsiz olamayacağı; tüm ezilenlerin aynı davada, ekmeğ davasında dayanışma duygularıyla kucaklaşmasında görülen eksiklikli davaya, kavgayı olumsuz etkileyeceğini öğretti. Birlik, dayanışma ve mücadele ile ete-kemide büründüğü ölçüde dava yükseldi, yücelti.

1 Mayıs, uluslararası işçi sınıfının mücadelesi, birlik ve dayanışma günüdür. Yüzüyle aşkın bir süredir, böyle kutlanageldi. Uluslararası sermayeye karşı uluslararası eme-

ğin dayanışmasının ve birliğinin mayası oldu.

Bu mücadele, birlik ve dayanışma bilinci, Paris barikatlarında Şikago işçilerine, Ekim Devrimi'nden tüm ezilen halklara taşınan, onların beyinlerinde, ve yüreklerinde devrim kasrgeşi, yaratan bir bilincdir.

İkin 8 saatlik işgünü uğruna başlayan kavgaya ekonomik-demokratik talepleri aşarak iktidar kavgasına doruklandı. Bu noktaya gelinceye kadar binlerce, onbinlerce proletar yaşamını yitirdi; birlik ve mücadele ruhunu kanla, acıyla, engin özeriyle yordu ve çekiletti.

Her yıl 1 Mayıs, görkemli ve kanlı gösterilerle, eylemlerle, büyük devrimci direnişlerle kutlanarak kuşaktan kuşağa aktarıldı. Burjuvaz, karşısına örgütlü, bilinci ve birlik içinde bir işçi sınıfı gördükçe kudurganlaştı, zorbalığı, kermelişt; katliamlarla, kitlesel kıyımlarla 1 Mayıs'a olan düşmanlığını gösterdi. Korkuyordu. Korkuyordu çünkü; birlik, dayanışma ve mücadele, onun statüsünü, dünyası cennetini, iktidarını alaşağı edecek olgulardı. Ne yapip edilebil, bu "tehlikeli fikirler", daha ciddi boyutlara varmadan sözlüklerden çekilmeydi; belleklerden silinmiyordu, ortalam işçilerin beyinlerine ve yüreklerine girmesine, oraya yerleşmesine izin vermemelidi.

Ama boşunaltı katliamlara, toplu kıyımlara, göğzad ve yıldırama hareketleri karşın işçiler bir yıl sonra ki 1 Mayıs'a daha görkemli, daha coşkuyla, daha bilinci ve anlamlı mücadele günü haline getirdiler. İşçi sınıfının şanlı tarihinden sayılamaz söyle bir çevirdiğimiz bu gerçeği çok çarpıcı bir şekilde görürüz.

Avrupada, Amerika'da, 1 Mayıs için çok kavgaya verdiler, çok doktükler, çok emek verdiler... Ve 1 Mayıs'ı işçi bayramı olarak yaşatılmayla becadiler, basadılar. Burjuvaz bu tavizi vermek zorundaydı. Yoksa kavganın işçi dalgası karşısında iktidarı kurması hayal zordu. 1 Mayıs işçi bayramı, yaşı bir hak olarak kurmuşla bu ülkelerde.

Ancak faşist zorbalık altına